

Thị Tắm Mỹ Lang

Contents

Thị Tắm Mỹ Lang	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	34
20. Chương 20	36
21. Chương 21	38
22. Chương 22	40
23. Chương 23	42
24. Chương 24	44
25. Chương 25	45
26. Chương 26	47
27. Chương 27	49
28. Chương 28	50
29. Chương 29	52
30. Chương 30	54
31. Chương 31	56
32. Chương 32	57
33. Chương 33	59
34. Chương 34	61
35. Chương 35	63
36. Chương 36	65
37. Chương 37	66
38. Chương 38	68
39. Chương 39	70
40. Chương 40	72
41. Chương 41	73

42. Chương 42	75
43. Chương 43: Kết Thúc 1	77
44. Chương 44: Phiên Bản He	79
45. Chương 45	81
46. Chương 46: Vì Thanh	83

Thị Tầm Mỹ Lang

Giới thiệu

Edit: uyuhakusoVương gia hôm nay. . . . nô bộ năm xưa. Long Khiếu Thiên liếc mắt nhìn xuống người thư sinh ở phía

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-tam-my-lang>

1. Chương 1

Màn đêm rữ xuống, ánh trăng chiếu cửa sổ, phủ hậu viện lộng lẫy yên lặng như tờ, chỉ nghe được phu canh gõ mõ điểm canh quanh quẩn trong không gian.

Một thiếu niên ăn mặc sang trọng nhẹ nhàng đi vào gian phòng vắng vẻ trong góc, khẽ khép cửa lại.

” Là ai?” Nghe thấy tiếng động rất nhỏ có người đến gần, nam tử nằm trên gối trần trọc khó ngủ lập tức xoay người xuống giường, một bước xa đi đến chỗ ánh nến, nháy mắt chiếu đường sáng lơ mờ, hần kinh ngạc nhìn chăm chú vào người từ trong bóng tối đi ra.” Thiếu gia!”

” Thần Hằng, ta đến đây.” Ninh Đan Hi vui vẻ cười, phóng về phía ngực hần” Ta rất nhớ ngươi.”

Thần Hằng nén rung động trong lòng muốn ôm chặt nhuyển ngọc ôn hương, giữ đúng chừng mực để hai tay bên cạnh.” Đã trễ thế này, thiếu gia không nên tới phòng hạ nhân, sẽ mất thân phận cao quý của ngài.”

” Ta không phải đã nói khi chỉ có hai chúng ta, không được gọi ta thiếu gia, mà phải gọi là Đan Hi sao?” Ninh Đan Hi không vui bĩu môi, đầu ngón tay mảnh khảnh thưởng thức lọn tóc đen trước ngực hần.” Người chừng nào mới có thể dứt bỏ tôn ti thành kiến thế tục, mở lòng đón nhận ta?”

” Ta không hiểu ý thiếu gia.” Gương mặt thanh lệ tựa như có tình phá vỡ bóng tối, trong con ngươi hiện ra tia sáng chói mắt tránh né, khuôn mặt điêu khắc của Thần Hằng cố gắng bình tĩnh, nhưng hơi thở nồng đậm mang theo giọng nói khàn khàn tiết lộ hần khát vọng.

” Ngươi còn giả ngốc!” Ninh Đan Hi vùi đầu vào cổ hần, hôn lên kèm theo hơi thở từ đôi môi duyên dáng phả ra” Ta biết ngươi đối ta tựa như ta đối với ngươi, tại sao ngươi không chịu thành thật thừa nhận!”

” Xin thiếu gia tự trọng!” Ngọt lịm hấp dẫn như viên thuốc độc bọc đường đưa tới, trong mũi Thần Hằng tràn đầy mùi thơm của hần, cọ rửa sạch làn da phát ra mùi thơm vốn có trong cơ thể, trên choker định lực kiên định phá thành mảnh nhỏ, nhưng hần bắt buộc bản thân đẩy ra y, kiên quyết phòng vệ, hần bất quá chỉ là tiện nô trong phủ, làm sao có thể với tới thiếu gia cao cao tại thượng, cho dù Ninh Đan Hi cam nguyện ủy thân cho hần, lão gia cũng sẽ không cho phép, giai cấp đã sớm chia cách bọn họ, hần không thể buông thả tình cảm của mình, kinh nghiệm làm nô nhiều năm đã sớm làm cho hần học được cách giấu tiếng tăm đập thành thịch.”Ngài thân con nhà quyền quý, làm sao có thể trộn với hạ nhân ti tiện như ta, mời ngài mau chóng trở về phòng ngủ, bằng không bị lão gia phát hiện sẽ không tốt.”

”Cha ta đã sớm xuất môn làm công vụ, đến trưa mai mới có thể hồi phủ.” Ninh Đan Hi lại lần nữa tới gần hần, hai tròng mắt sáng ngời vô cùng, cơ hồ làm đau mắt hần” Ta thừa dịp ông ấy đêm nay không trở về, mới muốn “Gấp rút gối đầu trường đàm” với ngươi, muốn ngươi biết rõ lòng mình, không được câu trả lời hài lòng đừng mơ ta trở về phòng.”

Nhìn khuôn mặt đẹp đến nỗi không gì sánh bằng dán tại trước mắt,Thần Hằng cả người cứng ngắc,rót cuộc khó có thể dời ánh mắt,Ninh Đan Hi sóng mắt dập dờn như nước,mặt phấn hàm xuân nộn hồng,không ngừng nhích đến gần hần,giống bị đinh ghim vào,hần nín thở đứng nghiêm không cách nào di động.

” Sáng nay có bà mai đến đây nói việc hôn sự,hy vọng có thể thúc đẩy hôn sự giữa ta và thiên kim Lý viên ngoại,” Ninh Đan Hi ra chiêu chuẩn bị đột phá trái tim hần,”Lúc người đưa trà đến phòng,vừa vận nghe được phụ thân ta nói chuyện với bà mai,người căng những làm ngã chung trà,còn đem nước trà rơi trúng trên người bà mai đó”

” Ta nhất thời quá mức vội vàng,không cẩn thận đập khoảng không cánh cửa,mới có thể làm ra chuyện thất thế như thế may mắn lão gia không có trách tội ta phạm sai.” Thần Hằng nói nhẹ nhàng,kịp thời giấu đi tình cảm trong mắt.

” Người gạt được phụ thân ta gạt được người khác,nhưng không gạt được ta!” Ninh Đan Hi tuyệt không tin,” Người luôn cẩn thận chưa bao giờ phạm sai lầm, nhưng lại làm ra chuyện lỗ mãng ấy,rõ ràng người nghe được chuyện ta nên luống cuống tay chân,bắt đầu lo lắng,sợ phụ thân ta thật sự đáp ứng hôn sự muốn ta lấy vị cô nương chưa từng gặp mặt,người còn dám nói không!”

” Không phải! Không phải như thế!” Thần Hằng liếc mình phủ nhận,nhưng trong mắt lóe ra tia giấu đầu hở đuôi.” Trai lớn lấy vợ,gái lớn gả chồng,thiếu gia đã đến tuổi thành thân,ta ngoại trừ vui mừng giùm thiếu gia,còn lại không dám có suy nghĩ không tốt trong đầu.”

” Người vì sao mạnh miệng như thế?” Ninh Đan Hi ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vàoThần Hằng,ngũ quan anh tuần xuất chúng,ánh mắt trong suốt như nước,mày kiếm anh khí bức người,lồng ngực rộng lớn cường tráng,thân thể to lớn,toàn thân cao thấp không một chỗ nào không làm hần mê muội,hần không thềm để ý đến thân phận nô bộc thấp hèn,cũng không để ý lễ giáo gì hết,hần chỉ muốn y nhìn rõ tim mình,đừng trốn tránh tình yêu dành cho hần,không nghĩ hần ngu ngốc như cũ, không chịu thẳng thắn nói rõ.” Nếu người thật không có một tia tình ý với ta,vậy người hiện tại lập tức dùng lực đẩy ta ra,nói người từ đầu tới giờ không có nửa phần tình ý với ta,tất cả đều là ta tự mình đa tình,để ta chết tâm!”

” Ta.....” Thần Hằng kéo căng cổ họng,nhìn đến ánh mắt liên tiếp làm hần bại trận,mặt nạ nguy trang kiên cường dần dần sụp đổ,hai tay hần siết chặt không nhúc nhích,giống như dùng hết sức không chế vạn lữ nhu tình sắp lộ ra.

” Người căn bản không thể nói ra khỏi miệng đúng không?” Ninh Đan Hi giống như có thể nhìn thấu lòng hần,một câu vạch trần sự thật giấu trong lòng hần,” Bởi vì người không nữ,người tình nguyện thương tổn chính mình chứ không chịu để ta bị thương dù chỉ một chút.”

” Không,ta thân là hạ nhân,làm sao có thể nói ra lời bất kính với thiếu gia.”

” Người không cần lừa mình dối người!” Ninh Đan Hi một tay ôm cổ hần,một tay xuôi theo trước ngực chậm rãi di chuyển đến giữa hai chân,mò đến nơi khiến người hăng hái? Khi hần nở nụ cười khuyên thành,vẻ mặt hàm chứa vui mừng,cặp môi mê người tiến đến bên tai hần thổi khí như lan, khiêu khích định lực hần sắp sửa bại binh như núi đổ.” Cho dù người lần nữa kiên quyết không chịu nói thật,thân thể của người lại phản ứng trung thực nói với ta không phải người không phải vô tình,ta sớm chú ý tới những năm gần người lên nhìn ta,người muốn ta sao? Muốn chạm đến cơ thể của ta,xé quần áo của ta,hôn khắp người ta,sau đó giữ lấy ta.....”

” Xin thiếu gia tự trọng!” Bất lấy bàn tay không an phận,Thần Hằng lo lắng cắt đứt lời nói của hần,khàn giọng nói.” Thiếu gia nên lập tức rời đi,ta đưa ngài trở về phòng!” Sâu trong con người thoáng hiện nồng đậm ham muốn,hần không thể để y ở lại,nếu không hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

“Ta không đi! Đêm nay trước khi đi ta sẽ hiến thân,” Ninh Đan Hi thừa dịp thắng truy kích, thân thể mềm mại mảnh khảnh giống như mèo con ỉ ôi tựa vào ngực chủ nhân sưởi ấm,không ngừng lê nhẹ gợi sự ham muốn trong lòng phái nam.” Người cũng không muốn ta đi thôi!”

” Không!” Thần Hằng khổ sở nén xuống dục vọng,” Chúng ta không thể làm ra chuyện mất thể thống,thiếu gia xin ngài nhanh.....”

2. Chương 2

Ninh Đan Hi bất ngờ tấn công kéo đầu hắn xuống, đem đôi môi nóng bỏng đỏ thắm nhanh chóng phủ lên môi hắn, ngăn chặn những lời hắn sắp nói ra khỏi chuyện, đầu lưỡi dịu dàng ngậy ngô lại dừng cảm thâm nhập vào trong môi trêu ghẹo ngọn lửa trong người hắn.

Nụ hôn này giống như luồng điện lớn, đánh phá triệt để sức kiềm chế của Thần Hằng, lý trí ảm một tiếng như cầm huyền bằng nứt ra, hắn phát ra tiếng gầm dã thú, rốt cuộc không thể khắc chế, vừa kịch liệt hôn trả lại y, vừa đưa tay ôm lấy Ninh Đan Hi, ném hắn lên trên giường, đối khách thành chủ dồn ép y, đầu lưỡi thô lỗ giày xéo cánh môi mát hờn của y, đoạt hương thơm trong miệng, hai tay cởi y phục bằng lụa, lộ ra thân thể xinh đẹp vô ngần.

Nhìn thấy con người hắn bùng cháy rực rỡ, cảm nhận được hắn tràn đầy kích tình mãnh liệt đoạt lấy, Ninh Đan Hi mặt đỏ tim đập thối hển hển, trong lòng vì thắng lợi mừng như điên, mưu kế dụ hắn lên giường đã có hiệu quả, y rốt cuộc có thể đạt thành nguyện vọng lâu nay cùng người mình yêu kết hợp, một khi gạo nấu thành cơm, cần gì phải sợ hắn không thừa nhận yêu mình nha?

Nghe Ninh Đan Hi kích động thở dốc không ngừng, Thần Hằng chỉ cảm thấy hạ thân dâng lên một trận nhiệt huyết cần phải phát tiết, hắn đem cánh môi mềm mại giống như hoa lại nhiệt tình như hỏa không biết bao nhiêu đêm ảo tưởng đem xuân giữa mình và y, hưởng thụ quan hệ thân mật, vốn tưởng rằng mộng đẹp không thể thành hiện thực, nhưng mà hiện giờ y đang nằm ngay trên giường hắn, đợi chờ hắn đến sung hạnh, tựa như năng lượng tích lũy nhiều năm một hơi bùng nổ, thiêu đốt giới tuyến chủ tớ, hắn hóa thân thành một con thú dữ mãnh động dục, gấp gáp muốn nhanh đoạt lấy thân thể dưới người mình, tay hắn đi xuống giữa hai chân, vuốt ve Ninh Đan Hi.

Thật cứng rắn...thật nóng.

“A... Thần Hằng...” Một luồng vui vẻ sáng khoái tràn vào trong cơ thể, Ninh Đan Hi không nhịn được yêu kiều bật thành tiếng, sống lưng áo dâm dăng uốn éo, hắn dùng tay giữ lấy bả vai dày rộng của Thần Hằng, thét lên tên hắn, một loại phấn khởi lên vào khắp toàn thân, hắn muốn nam nhân này, muốn hắn xuyên qua người y, cùng y hợp làm một, thuộc về nhau vĩnh viễn không chia lìa.

Thần Hằng cúi người xuống mút nơi đỏ tươi trước ngực hắn, đầu lưỡi tha thiết trượt qua lại trên da thịt, đầu ngón tay dính đầy dịch ái hắn tiết ra, chảy xuống song đôi tìm nụ hoa kính đáo chảy vào.

“Ừm....” Khi ngón tay hắn đâm vào, Ninh Đan Hi nhú chặt lông mày, gương mặt xinh đẹp xuất hiện khổ xen lẫn vui vẻ lần lượt thay đổi, hắn kéo căng thân thể, suy nghĩ trong đầu bắt đầu tan thành mây khói, như một nắm bùn nhão.

Thần Hằng đâm ngón tay sâu vào vách tường, đè ép, rứt lại, không ngừng cọ xát nơi nhạy cảm, khiến Ninh Đan Hi tay nắm chặt đệm chăn run rẩy, ngọn sóng vui vẻ nhanh chóng quét đến, dưới thân nhanh chóng tiết ra dịch nóng.

Tiếp theo hắn nhắm chặt đùi tách ra, cưỡng ép quàng quanh hông hắn, bàn tay ấm áp nắm lấy mông, đem vật cương cứng vận sức chờ phát động để tại bí huyết, chuẩn bị tiến quân thần tốc.

Ninh Đan Hi thối hển hứ hứ, trên trán mồ hôi đầm đìa, mái tóc bó buộc sớm buông ra, mái tóc như mây tản ra trên gối, hắn biết Thần Hằng đã bị châm ngọn lửa kích tình, không còn cơ hội đổi ý.” Mau vào.... Ta muốn người....”

Thần Hằng dục hỏa đốt người, con người sáng ngời giống như hắc lang đang rình con mồi.” Đan.... Hi..... Đan Hi....”

Trong phút chốc, y bị vật nam tính thật lớn xô xuyên qua, chưa bao giờ có kinh nghiệm bí động chật hẹp gấp phải kịch liệt mở lớn, giống như bị xé làm hai từ phía dưới truyền đến, Ninh Đan Hi cắn môi nín đau đớn, tay ôm chặt lưng hắn, không muốn gián đoạn mây mưa.

Thần Hằng không chế không được dục vọng lang bạt, ôm lấy lưng y, vội vàng đâm mạnh vào trong, ở đây phương diện này hắn không hề có kinh nghiệm, cũng không có gì kỹ xảo, cũng không có năng lực nắm trong tay, tự chủ sớm vỡ òa, chỉ có thể dùng nhiệt tình thiếu niên mù quáng chiếm đoạt chủ tử nằm dưới người.

“A..... ưm....” Ninh Đan Hi phát ra rên rĩ đứt quãng,theo hấn xâm chiếm mà không ngừng uốn ép thất lưng thon thả,giống như muốn thoát khỏi cảm giác không thoải mái.

Thần Hằng đóng đưa phần eo dùng sức thẳng tiến,mỗi một cái đâm vào đều đánh đến chỗ sâu nhất,tham lam đòi hỏi mỗi một bộ phận trên người y,vật to lớn rong đuổi đòi quyền sở hữu.

Ninh Đan Hi kịch liệt thở hổn hển,ngón tay cào thất lưng từng vệt đỏ ửng,thuỷ triều mãnh liệt lập tức đưa hấn đến đỉnh,thoáng cái đưa hấn xuống dưới,đau đớn tựa hồ còn đang tiếp tục,nhưng hấn không quan tâm,hấn rất muốn dâng cho Thần Hằng món trân quý nhất,tiếp nhận thân thể cường tráng,cho dù giờ phút này chết đi cũng không tiếc.

Ở trong cơ thể hấn cảm giác thoải mái như thế,Thần Hằng ngăn không được khoái cảm mất hồn,cao trào rất nhanh bùng phát,hấn ôm chặt y,vật nóng kiên cố phóng ra nhiệt dịch mới nếm thử trái cấm.

Ninh Đan Hi run rẩy một chút,mệt mỏi tựa vào mặt áo gấm không nhúc nhích,đợi chờ dư vị hoan ái biến mất,nào biết Thần Hằng chẳng những không rời khỏi thân thể hấn,còn lần nữa khôi phục độ cứng,bắt đầu tiến tới không ngừng.

” A.... Lại.... Muốn tới sao?..” Ninh Đan Hi ngay cả thời gian nghỉ cũng không có,đã bị hấn mạnh mẽ phủ lên người một lần lại một lần.....

” Thần Hằng.....ngươi rốt cục là của ta....” Cảm thấy mỹ mãn chăm chú nhìn Thần Hằng hao hết tinh lực ngủ đi,Ninh Đan Hi thầm nói nhỏ,bởi vì liên tục không ngừng giao hoan,làm cho y mệt đến không còn chút khí lực,nhưng y không nở nhắm mắt lại,hưởng thụ thời gian hạnh phúc này.

Lờ mờ nghe được bên tai truyền đến lời nói nhỏ nhẹ nỉ non,Thần Hằng chậm rãi mở mắt nhập nhèm buồn ngủ,vừa thấy được Ninh Đan Hi tựa vào bên người hấn mà hấn còn thân thể trần truồng,không khỏi quá sợ hãi,lại nhìn thấy một vệt máu màu đỏ chói mắt nằm trên chăn giường,lập tức hồi tưởng đoạn hấn thất khống,nhìn xem hấn làm chuyện tốt gì đây! Hấn dám làm chuyện đại bất kính với Ninh Đan Hi,phải bị tội gì đây!

” Thiếu gia, thực xin lỗi!” Thần Hằng vội vàng cúi đầu khổ sở tạ tội,giọng nói giống như mắc phải tội lớn ngập trời.” Ta lại làm chuyện không bằng cảm thú với ngài!”

” Ngươi có ý gì? Tại sao giải thích với ta?” Ninh Đan Hi không dám tin nhìn chăm chú vào hấn,con mắt trong suốt gần nước mắt,” Ngươi hối hận phải không?”

Thần Hằng vừa nghe liền ngẩng đầu lên,” Thiếu gia, ta.....”

” Chúng ta ngay cả chuyện động phòng cũng làm,chỉ thiếu không bái đường,ngươi còn gọi ta thiếu gia?” Ninh Đan Hi khuôn mặt khổ sở,rơi nước mắt nói ” Ngươi nhất định là hối hận,không muốn chịu trách nhiệm có phải không?”

Thần Hằng vừa thấy hấn rơi lệ liền luống cuống tay chân,từ nhỏ đến lớn hấn sợ nhất chính là nước mắt y,” Đan hi,đừng khóc nữa được không,ta không muốn tổn thương ngươi!”

“Huynh cuối cùng đã đồng ý gọi ta là Đan Hi,” Ninh Đan Hi hai mắt đầm lệ nói,” Còn nói không muốn tổn thương ta,ngươi rõ ràng đang hối hận không phải sao?”

3. Chương 3

” Không,ta không có hối hận,”Thấy hấn rơi nước mắt,Thần Hằng không khỏi đau lòng ôm hấn vào ngực,dưới tình thế cấp bách nhất thời nói ra tình cảm chôn dấu trong lòng đã lâu,” Không biết bao nhiêu lần ta nằm mộng đẹp mơ ta cùng thiếu gia mây mưa lưỡng tình tương duyệt,nhưng khi tỉnh lại luôn tan như bọt xà phòng,ta chưa bao giờ hy vọng xa vời muốn cảnh mơ trở thành sự thật,bởi vì ngài đối với ta mà nói như ngọn núi cao,chỉ có thể nhìn chứ không leo lên được,ta làm sao không biết tự lượng sức mình muốn có ngài,trăm triệu lần không nghĩ đến có một ngày ta tỉnh lại,ngài lại nằm trong ngực ta,bảo ta sao không hoài nghi đây có phải một giấc mộng!”

” Thật sao?” Ninh Đan Hi đem mặt chôn đầu hôm cổ hần, rầu rĩ lên tiếng hỏi, khóe miệng lén nở một nụ cười, còn không bắt được hần nói ra lời thật lòng sao!” Mới vừa rồi tất cả việc xảy ra không phải là một giấc mộng, nhìn giường đệm xóc xếch, vết máu loang lổ, chính là bằng chứng ta và đệ giao hoan, lòng cùng thân thể đều cho đệ, nhưng đệ lại xin lỗi ta, hỏi ta sao không tan nát cõi lòng.”

” Ta chỉ là một gã nô bộc thấp hèn, từ nhỏ không cha không mẹ, mới ra đời không bao lâu bị vứt trong ngôi miếu đổ nát, may mắn được lão gia đi ngang qua phát hiện, hảo tâm đem ta về phủ làm nô, mới làm ta tránh kiếp sống lang thang nghèo khổ, ta biết thân phận của ta tuyệt đối không bằng ngài, không nên si tâm vọng tưởng, nhưng ta lại làm chuyện vượt ngoài bổn phận, ta sợ ta làm bẩn ngài, thẹn với ân tình lão gia dành cho ta, ta làm sao khai báo với ông ấy? Càng không mặt mũi nào tiếp tục ở lại bên cạnh ngài.”

” Nói cái gì làm bần! Cùng người mình yêu chu công chi lễ có gì sai? Ta cam tâm tình nguyện dâng chính mình.” Ninh Đan Hi nâng lên gương mặt đầm lệ nhìn hần, ”Ta không cho người hạ thấp chính mình, trong lòng ta người vĩnh viễn không phải nô bộc, mà là người bầu bạn cùng ta, ta tuyệt không để ý xuất thân của người, đừng đối đãi ta như thiếu gia nữa!”

” Đan Hi!” Thần Hằng khuôn mặt tuần tú cân đối nổi lên một tia vui mừng, ”Ngài thật sự nguyện ý ở chung với ta?”

”Đương nhiên, đã thật lâu trước kia, ta cũng đã hạ quyết định muốn ở cùng đệ cả đời, huống chi hiện giờ ta và đệ có quan hệ xác thịt, đệ không nhận cũng không được, ta đã chọn đệ rồi, đệ đừng nghĩ lấy cớ đẩy ta đi!”

Trong mắt Ninh Đan Hi lóe ra tia sáng, chân thành tha thiết còn có cổ chấp, hần còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Thần Hằng, năm ấy hần hai tuổi, cha không biết từ đâu mang về một đứa trẻ quần trong chăn lớn tiếng khóc lóc, nói là gặp đứa bé này trong ngôi miếu đổ nát, lẻ loi hiu quạnh không người chiếu cố, liền quyết định đưa hần về phủ nuôi. Khi hần tò mò đến nhìn, nói cũng thật kỳ quái, đứa bé nho nhỏ kia lại không khóc nữa, còn giương một đôi mắt đen chớp chớp cười với hần, từ đó định ra gần bó keo sơn, sau nữa bọn họ cùng nhau làm bạn, chơi cũng chơi cùng một chỗ, học bài cũng chỉ định hần làm thư đồng bên cạnh, cả hai gần như hình với bóng, nhưng theo độ tuổi càng ngày càng lớn, hai người từ từ hiểu chuyện, Thần Hằng tự giác thân phận thấp hèn, không xứng ngồi ăn cơm cùng Ninh Đan Hi, còn bắt đầu kiêng kỵ với hần, mở miệng ngầm miệng đều gọi thiếu gia.

” Ta cầu còn không được.” Thần Hằng ôm sát hần, rất cuộc không thể đè nén tình cảm chan chứa trong lòng.” Mấy năm qua, ta vẫn cố gắng khống chế chính mình không đụng ngài, không nghĩ đến ngài...ta cũng không ngừng nhắc nhở chính mình ngài là thiếu gia, là người ta vĩnh viễn với không tới, ta tuyệt không nên có nửa điểm si niệm, nhưng ta cuối cùng nhịn không được chăm chú quan sát ngài, khát vọng có được ngài, cho dù làm việc nặng đốn củi cũng không thể làm ta ngừng yêu ngài, có vài lần ta muốn ôm ngài vào trong ngực nói rõ tình ý của ta.”

”Nếu đã có tình ý với ta, người tại sao không hành động? Ta luôn luôn chờ người nói hết tâm sự với ta, nhưng người lại chậm chạp không chịu hành động, còn luôn giả vờ không cho ta đến gần.”

”Bởi vì ta rất sợ rời khỏi ngài,” Thần Hằng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, ”Một khi bị phát hiện ta có tình cảm với ngài, ta nhất định sẽ bị đuổi khỏi phủ, vĩnh viễn không được tiếp cận ngài, so với nỗi khổ tương tự không được gặp ngài, ta thà rằng lựa chọn an phận thủ thường làm nô bộc, cả đời hầu hạ ngài, cho dù ngài thành thân, cưới vợ nạp thiếp, ít nhất ta có thể ở bên cạnh bảo vệ ngài.”

”Thần Hằng, người thật khờ!” Ninh Đan Hi nhin không được hai mắt ngăn nước, ”Người nghĩ rằng ta sẽ cho phụ thân ta đuổi người đi sao? Người nghĩ rằng ta trong lòng có người còn có thể cưới vợ sao? Người là tất cả của ta, ta sẽ không cho bất luận kẻ nào đẩy người khỏi ta, trừ người ra ta không cần thê tử hay thiếp gì hết!”

”Nhưng mà Đan Hi, ngài là đứa con duy nhất của lão gia, ngài sớm hay muộn cũng phải kế thừa hương khói!”

”Ta cái gì cũng không cần, ngay cả thân phận Ninh thiếu gia cũng có thể bỏ, chỉ cần được ở cùng người.”

” Vậy sẽ hủy đi tiền đồ của ngài!” Thần Hằng ôn nhu dùng đầu ngón tay lướt qua hai gò má hần, ”Ngài là nơi duy nhất lão gia trông cậy, ta sao có thể vong ân phụ nghĩa cướp đi hy vọng ông ấy!”

”Người nói những lời này đã quá muộn,” Ninh Đan Hi mỉm cười quyến rũ, ngón tay ngọc nhỏ và dài bò

lên lưu luyến trước ngực hấn,"Ồ một khắc người đoạt lấy ta,thì đã không đường rút lui,ta đã là người của người,không cho phép người lâm trận lùi bước!"

" Ngài nói không sai," Thần Hằng bắt lấy bàn tay nghịch ngợm của hấn,đặt lên trên môi hôn như bảo bối,"Từ lúc ta phát hiện ta yêu ngài đến nay,ta đã biết ta nhất định sẽ phụ đi ân tình của lão gia."

Theo đêm Loan Phượng hòa mình thổ lộ tâm tình đến nay,mỗi đêm Ninh Đan Hi cơ hồ đều thừa dịp phu thân cùng các người hầu ngủ say liền chuồn êm đến trong phòng Thần Hằng bí mật gặp gỡ,cả hai gắn bó cùng nhau trải qua đêm xuân,có khi cùng nhau đi chơi,ngồi trên xe ngựa đến ngoài thành không người khanh khanh ta ta, âm thầm ân cần,vì tránh tai mắt người khác,Ninh Đan Hi hội đuổi tất cả tùy tùng,chỉ chừa Thần Hằng cùng hấn, hạ nhân trong Ninh phủ không hề hoài nghi tình cảm của hai người,ngay cả lão gia cũng chẳng hay biết gì.

Ninh Đan Hi cùng Thần Hằng đắm chìm trong khoảng thời gian ân ái,trong mắt chỉ có lẫn nhau,từng ngày từng ngày một trôi qua,tình yêu cuồng nhiệt chẳng những không có biến mất,ngược lại càng thêm sâu đậm.

Cứ như vậy qua nửa năm,bởi vì Thần Hằng thường xuyên bị Ninh Đan Hi gọi đi chơi,có khi cả ngày cũng không trở về phủ,dần dần khiến cho người chung quanh ghen ghét cùng hoài nghi,những lời đồn xấu bắt đầu lan truyền trong đám hạ nhân,tỷ như hấn ừng thân thể đối lấy thiếu gia trọng dụng,rõ ràng là nam sủng dưới háng thiếu gia vân vân,những chuyện ảnh hưởng đến thanh danh Ninh thiếu gia không có chứng cứ rõ ràng nên ai cũng không dám đi tố cáo lão gia,chỉ dám lén nghị luận.

Trong lúc vô tình hai người trở thành đề tài bàn tán trong miệng người khác,không biết có phải đã rơi sâu vào thế giới riêng mình cho nên trong mắt nhìn không thấy những người khác,cho nên không hề hay biết chuyện đồn đại kia.

Đêm nọ,lão gia Ninh phủ lại có chuyện ra ngoài,Ninh Đan Hi như trước thừa dịp đêm hôm khuya khoắt,bốn bề hết sức vắng lặng,chuồn ra phòng đi nhanh qua hành lang gấp khúc,như Phi Thiên Thử lén lút lên đến trước phòng Thần Hằng,còn thở gấp không ngừng.

Một ánh nến chiếu vào trên cửa sổ giấy,biểu hiện người trong phòng đang chờ hấn giá lâm.

Vỗ lên trái tim đang đập liên hồi,Ninh Đan Hi đẩy cửa tiến vào," Đan Hi!" Thần Hằng vừa thấy hấn đến lập tức đứng dậy nghênh đón.

4. Chương 4

" Thật xin lỗi,Thần Hằng, ta đã tới chậm!" Ninh Đan Hi tiện tay đóng cửa lại,xoay người đi về phía hấn," Người nhất định đã chờ rất lâu?"

" Không quan trọng,mặc kệ trễ thế nào ta vẫn đợi,bởi vì ta biết người nhất định sẽ đến," Thần Hằng dịu dàng nói,"Người đến trễ như vậy, phải có chuyện làm trễ nãi?"

"Ừm!" Ninh Đan Hi từ trong lòng lấy ra một túi hương thủy lam sắc thủ công tinh tế,"Ngày hôm trước ta theo phụ thân đến miếu bái thần,thuận đường xin một bùa bình an cho người,để cho người mang theo bên mình,ta đặc biệt thêu bùa may mắn vào bên trong túi thơm,làm cả đêm không nghỉ mới hoàn thành,cho nên mới đến trễ."

Thần Hằng nhận lấy túi hương trong tay hấn,biểu tình mang theo vui mừng xem kỹ sợi tơ kim ngân thêu thành một đôi uyên ương," Hình trên túi hương là ngài thêu sao?"

Ninh Đan Hi rũ xuống lông mi dài nhỏ,trên gương mặt trắng nõn lưu lại bóng dáng ngại ngùng," Người nhất định cảm thấy nam nhi may hương túi rất kỳ quái phải không? Ta từ nhỏ đã cảm thấy hứng thú với may vá,mỗi lần nhìn thấy nha hoàn trong phủ làm chuyện này,ta cảm thấy rất hâm mộ,nhưng phụ thân quản giáo ta nghiêm khắc,ta sợ bị phụ thân quở trách,thủy chung không dám đi đến thỉnh giáo các nàng,có một năm đầu hạ có cô gia đến nhà làm khách,vừa vận nhìn thấy biểu muội đang thêu một bức uyên ương xinh đẹp trên vải,ta thấy nàng thêu hết sức giỏi,thật sự ghen không được muốn học,nên năn nỉ nàng dạy ta,vừa bắt đầu học luôn ghim vào tay,đồ án lộn xộn,nhưng ta không chịu bỏ rơi,ngày đêm không ngừng trốn trong phòng luyện tập,rốt cục hoàn thành đáng tự hào,về sau hồi phủ,ta thêu riết nên nghiện,liền thường lợi dụng

khoảng thời gian nhàn hạ để thêu,nhưng không bao lâu bị phụ thân ta phát hiện,ông ấy giận tím mặt,lớn tiếng trách cứ ta đường đường nam tử hán lại giống như cô nương tối ngày thêu thùa còn ra thể thống gì,chẳng những đánh ta một bạt tai thật mạnh,còn cấm ta thêu.”

” Người cho tới bây giờ không nói qua với ta ta cũng không biết người biết thêu.”

“Ta sợ người sẽ giống phụ thân xem thường ta thích đồ nữ nhi,vẫn giấu diếm không nói,thẳng đến nửa năm trước người và ta tâm ý tương thông,ta cảm thấy giữa chúng ta không nên có bí mật,cho nên muốn tự tay làm cái này cho người,quyết định thừa nhận,bất quá ta đã rất nhiều năm không có thêu,có chút mới lạ,cắt chỉ và may phải nhiều như lần đầu.”

” Ta làm sao xem thường nha!” Thần Hằng yêu thích không nỡ buông tay vuốt ve đồ án trên túi hương,” Ta rất vui vì người thêu cho ta túi hương này,thật đẹp.”

Ninh Đan Hi nghe vậy trên mặt lộ vẻ vui mừng,một trận ửng đỏ ửng nổi lên hai má,toàn thân tràn đầy cảm giác vui sướng,” Người mỗi ngày đều phải đeo bên người,ngoại trừ tắm rửa ra không được bỏ khỏi người,coi như vật đính ước ta cho người.”

“Ta sẽ bảo quản thật tốt,nhìn thấy nó tựa như nhìn thấy người,ta làm sao có thể không quý trọng?” Thần Hằng cẩn thận đeo túi hương vào bên hông,”Nhìn tay người nhiều vết kim châm,người nhất định chịu không ít khổ.” Hấn cầm ngón tay đầy vết thương,thương tiếc không thôi.

“Vì người,chút xíu ấy tính là gì?” Ninh Đan Hi ngẩng đầu lên,một đôi mắt sáng như sao nhìn thẳng gương mặt tuần tú của hấn,hàm chứa bao nhiêu nhu tình mật ý.

“Đan Hi....” Thần Hằng cảm thấy giống như bị điện giật,cổ họng khô thốc,tim đập thật mạnh,một xúc động vui vẻ chảy qua toàn thân,hấn duỗi bàn tay to ra ôm hấn,cúi đầu hôn lên đôi môi khẽ nhếch,thỏa thích mát vị ngọt trong miệng hấn.

Ngọn lửa nóng bỏng như thiên quân vạn mã thổi quét mà đến,Ninh Đan Hi không tự chủ được mở miệng,đưa đầu lưỡi vào miệng hấn cùng nhau triền miên,kích tình mãnh liệt càng diễn càng hăng hái,như thiên lôi động phải hỏa không thể vãn hồi,Thần Hằng vừa hôn hấn,vừa kéo y phục hấn xuống,bắt đầu du tẩu qua lại trên người hấn,cảm xúc mịn màng bóng loáng làm người ta lưu luyến không muốn quay lại,rất khó tin đây là cơ thể nam nhân.

Ninh Đan Hi cả người rung động,khoái cảm cuộn cuộn không ngừng nảy lên,hấn ôm lấy Thần Hằng,giữa hai chân tràn đầy sức sống,ngẩng đầu vang theo tiếng trống chỉ huy.

” Mau ôm ta!” Trải qua nụ hôn dài không thở nổi,hai gò má Ninh Đan Hi đỏ bừng,trong mắt bóng bĩnh sắc xuân,cơ hồ không thở nổi,khi hấn ngửa đầu nhìn sang ánh mắt nóng rực của Thần Hằng,nhu cầu vội vàng như sóng lớn đánh tới,khiến cho hấn tìm không được khát vọng muốn cùng người kia hợp một.” Ta muốn người, ta muốn người.....”

Thần Hằng nhanh chóng ôm lấy hấn,đặt lên trên giường,” Ngài luôn làm ta khắc chế không được!” Hấn vặn bung hai chân hấn,tùy tay rút ra một lọ thuốc màu trắng,sau đó mở ra, trên tai dính chất lỏng trơn mượt,đâm vào nơi tư mật của hấn, trải qua kinh nghiệm nhiều lần mây mưa,hấn đã học được cách làm sao không tổn thương người yêu.

“A.....” Ninh Đan Hi vặn vẹo vòng eo,trong môi bật ra tiếng thở gấp,ngón tay Thần Hằng dính đầy chất lỏng tiến vào trong cơ thể hấn,tỉ mỉ tiến vào thẳng đến nơi khô khốc trở thành trơn trượt ướt át.

” Thoải mái không?” Thần Hằng vừa để ý có làm đau hấn,vừa dùng ngón tay trơn ướt kéo ra đưa vào,đầu ngón tay động một chút,chính xác đâm vào nơi nhạy cảm của hấn.

” A a.....” Cảm giác thoải mái ủa ủa kéo đến,Ninh Đan Hi kịch liệt run rẩy,dưới thân lửa nóng tên đại chảy ra chất lỏng then thùng,” Thật thoải mái...”

” Ta nhìn không được!” Thần Hằng gác hai chân hấn lên vai,lưng thẳng tiến về phía trước,đâm vào trong bí huyết trơn trượt của hấn.

Thân thể trống rỗng lập tức bị lấp đầy,Ninh Đan Hi hai mắt sưng mù,thở dốc từng trận,hấn thỏa mãn ôm chặt thân thể cường tráng của Thần Hằng,thiên địa đã không còn tồn tại,một khắc tất cả hòa vào nhau mất

hồn quên mình.” Hôn ta, Thần Hằng, ta muốn người hôn ta!”

Thần Hằng làm theo ý hân hôn lên cánh môi non mềm, phần eo lại tấn công mãnh liệt, giống như muốn cả người hân hòa vào trong cơ thể mình.

Ninh Đan Hi ôm chặt cơ thể khỏe mạnh của hân, con người hợp với hân tiến vào, hân mỗi một chỗ trên người không bị hân đoạt lấy.

Ngoài cửa sổ trắng sáng chiếu khoảng không, đom đóm bay lượn, chỉ thấy bên trong phòng, hai thân thể trần trụi giao triền cùng một chỗ, cổ quấn cổ, mái tóc hòa cùng nhau, mười ngón tay đan vào nhau, vu sơn mây mưa, loan phượng hòa mình, rất ân ái.....

Đang lúc hai người tận tình hoan ái, như si như túy, đột nhiên cánh cửa bị mạnh mẽ đá văng ra, phát ra một tiếng rầm, thoáng cái cắt đứt chuyện tốt của bọn họ.

” Các người đang làm cái gì?” Một giọng nói như sấm gầm gừ vọt đến.

” Phụ Thân!”

” Lão gia!”

Hoảng sợ thấy Ninh lão gia tức giận ùng ùng xuất hiện ở cửa, Ninh Đan Hi cùng Thần Hằng ngây người, không nhúc nhích, trong đầu trống rỗng, không biết làm sao.

” Cầu nô tài này!” Ninh lão gia tức sùi bọt mép, giận sôi lên, bởi vì ra ngoài bốn ba cả ngày mà lấy dính phong trần áo bào xanh theo gió tung bay, giống như cự thú phát cuồng, phía sau còn có tổng quản cùng gia đình cầm đèn lồng đi theo, đương nhiên là từ bên ngoài về không bao lâu, ngay cả quần áo cũng không kịp đổi, đã trực tiếp xông đến, ” Còn không mau xuống khỏi người thiếu gia!”

5. Chương 5

Nhìn Ninh lão gia tức giận không nhẹ, Thần Hằng trầm nghĩ tình thế nghiêm trọng, cho nên vội vàng rời khỏi người Ninh Đan Hi, bối rối lấy y phục rơi trên mặt đất, một cái đáp cho Ninh Đan Hi, một tay khác cầm lấy mặc vào, trong lúc vội vàng ngay cả nút áo cũng gài không tốt.

” Thần Hằng! Người thật to gan! Dám làm chuyện như vậy với thiếu gia!” Ninh lão gia giống như muối tên đi nhanh đến trước, ” Hi Nhi, có phải tên cầu nô tài này khi dễ con? Không cần sợ, phụ thân sẽ giáo huấn hân!”

” Phụ thân, chuyện không phải giống như phụ thân nghĩ đâu! Do con cam tâm tình nguyện.” Ninh Đan Hi vừa nghe rất sợ phụ thân sẽ tổn thương Thần Hằng, nhanh mặc xong y phục đi xuống giường. ” Thần Hằng là người yêu của con, chúng con thật lòng yêu nhau.”

” Con nói cái gì?” Thấy bộ dáng Ninh Đan Hi không giống như bị người ta ức hiếp, ngược lại ở trước mặt mọi người ngang nhiên tuyên bố có quan hệ thân mật với Thần Hằng, Ninh lão gia vẻ mặt lúc trắng lúc xanh, chỉ cảm thấy nét mặt già nua không nhịn được, trong cơn thịnh nộ giơ tay lên quăng Ninh Đan Hi một bạt tai.

Ninh Đan Hi chịu không nổi lực đạo mạnh đánh đến, một tiếng động vang lên nằm úp sấp trên mặt đất.

” Đan Hi!” Thần Hằng kinh hãi, di chuyển chắn trước người hân, ” Lão gia, xin đừng đánh Đan Hi, muốn đánh thì cứ đánh ta đi!”

” Người cầm mầm cho ta! Ta quản giáo con không tới phiên người nhúng tay vào!” Ninh lão gia một cước đá văng hân, ” Người là tiện nô vong ân phụ nghĩa, lúc trước nếu ta không đưa người trở về, người đã sớm đói chết trong ngôi miếu đồ nát, mà người hôm nay báo đáp ta vậy sao?”

” Lão gia có công nuôi dưỡng ta, ta vẫn ghi nhớ trong lòng, chưa một ngày nào quên qua.” Không để ý bị đá đau đớn, Thần Hằng quỳ xuống, chân thành nói ra lời trong lòng. ” Nhưng ta đối với Đan Hi là thật lòng, yêu hân tận xương, nguyện cùng hân ở chung, xin lão gia thành toàn cho chúng ta!”

” Đồ hỗn trướng!” Ninh lão gia lửa giận công tâm, ” Người đâu, bắt lấy tên tiện nô hạ phạm thượng cho ta, đưa đến hậu viện đánh thật mạnh năm mươi côn cho ta!” Nói xong hai gã gia đình đáng người cường tráng lập tức đi đến giữ lấy Thần Hằng, người đó không giãy dụa cũng không xin khoan dung, để mặc người

xử trí,hắn đã sớm đoán được tình yêu của hai người giống như giấy không gói được lửa,tất nhiên sẽ có một ngày bị phát hiện,chẳng qua không nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy, nhưng hắn không hối hận,mặc dù phải bị nghiêm khắc trừng phạt,hắn đều tự nguyện.

” Dừng tay!” Ninh Đan Hi thấy thế dừng cầm quạt mình nhào lên phía trước,ý đồ ngăn gia đình đưa Thần Hằng đi,”Xin phụ thân tha hắn,đừng gây khó dễ hắn!”

“Các người bắt lấy thiếu gia,đừng để cho hắn cản trở!” Ninh lão gia ngoảnh mặt làm ngơ,phân phó người hầu đứng sau ngăn chặn Ninh Đan Hi,làm hắn không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thần Hằng bị mang đi,biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

“Không! Thần Hằng! Thần Hằng!” Ninh Đan Hi kích động gào thét,hắn bản thân bất lực không thể bảo vệ hắn,”Phụ thân,đừng đối với hắn như vậy,đừng cách kỵ hắn khỏi người con,hắn là người bầu bạn cả đời của con,con xin phụ thân buông tha hắn,đừng thương tổn hắn!”

“Đến lúc này con còn xin tha cho hắn?” Ninh lão gia sắc mặt khó coi vỗ lên bàn,”Ta thật sự không nghĩ tới con trụy lạc cùng với tên hạ nhân kia! Nếu không phải có nô tỳ cảm thấy kỳ quái thấy con nửa đêm chạy đến trong phòng Thần Hằng,chạy tới bẩm báo với ta,ta còn không biết con làm ra chuyện này.Nếu con đi kỹ viện tìm tiểu quan chơi đùa,ta còn có thể mở một mắt nhắm một mắt,nhưng con lại dám luôn miệng nói yêu thương một người nam nhân,còn muốn cùng hắn song túc song phi, việc này nếu truyền ra ngoài,mặt mũi của ta phải đặt ở đâu?Làm sao đối mặt liệt tổ liệt tông Ninh phủ?Dạy ra một tên bại hoại phá hoại nề nếp gia đình!”

“Phụ thân,phụ thân tại sao không hiểu con thật yêu hắn? Không phải chỉ vui đùa,con quyết tâm muốn sống cả đời với hắn!”

Ninh lão gia trách mắng:” Cái gì yêu hay không yêu?Con còn rất trẻ,cần bản phân không rõ đúng sai,nhất định là bị tiện nô kia mê hoặc,không biết bản thân nói ra lời hoang đường thế!”

“Không,con rất rõ bản thân đang làm gì,con yêu hắn chẳng lẽ là sai?”

“Đến bây giờ con còn khẳng khẳng một mực? Con rốt cuộc bị hắn cho uống mê dược gì?”

“Con chỉ muốn nói cho phụ thân biết,lòng con dành cho Thần Hằng sẽ không thay đổi.”

” Con!” Ninh lão gia tức giận đến cả người run rẩy,lần nữa giơ lên muốn đánh xuống.

” Phụ thân đánh đi!” Ninh Đan Hi nhắm mắt lại,”Cho dù phụ thân đánh chết con,lòng con cũng sẽ không thay đổi!”

” Được,ta đánh cho đến con tỉnh ngộ mới thôi!”

“Lão gia,có chuyện gì từ từ nói!” Tổng quản đứng bên cạnh đứng lúc xen vào giảng hòa giữa hai người,theo tính tình cứng rắn của thiếu gia chỉ sợ lão gia sẽ đánh chết hắn,trước kia còn có phu nhân khuyên bảo,lão gia nhiều lần đánh hắn bai ba cái liền hết giận,nhưng lúc thiếu gia sáu tuổi phu nhân đã bị bệnh qua đời,rốt cuộc không có biện pháp che chở thiếu gia.”Ta thấy thiếu gia chẳng qua nhất thời mê hoặc,chờ ngài ấy lớn hơn một chút,thì sẽ hiểu ra,tĩnh táo lại.”

“Con cần bản không có sai,càng không có bị mê hoặc,tại sao phải tỉnh ra? Mặc kệ trải qua bao lâu suy nghĩ của con vẫn không thay đổi.”

Ninh lão gia vốn được tổng quản dùng lời khuyên,cơn giận đã tiêu tan không ít,nhưng nghe hắn nói xong câu đó lại nổi lửa lên.” Con thật sự là chết cũng không hối cải,con đã cứng miệng như vậy,ta không tin không trị được con!” Ông ra lệnh với hai người hầu đang giữ chặt Ninh Đan Hi:”Đưa thiếu gia đến từ đường,ta muốn nó quỳ gối trước mặt bái vị tổ tông để suy ngẫm lại.Trước khi hắn hiểu rõ,biết hối cải,ai cũng không được thả nó ra!”

“Đúng đấy,lão gia!”

Ninh Đan Hi rất nhanh bị đám người hầu nghe lệnh mang đi,nhốt vào trong Từ Đường không còn bóng người.

Tổng quản nhìn theo bóng người Ninh Đan Hi dần dần biến mất trong bóng đêm, trên mặt không khỏi xuất hiện thần sắc lo lắng, ông nhìn phía Ninh lão gia, muốn khuyên bảo vài câu. "Lão gia, thiếu gia hẩn...."

"Người không cần nhiều lời, ta làm vậy cũng vì muốn tốt cho Hi Nhi." Ninh lão gia ánh mắt nghiêm khắc mơ hồ toát ra loại tình cảm yêu thương cha mẹ dành cho con. "Ta không thể trở mặt nhìn nó đi con đường sai, càng không thể làm cho hương khói Ninh gia từ nay về sau không còn, chỉ mong nó hiểu rõ nỗi khổ tâm của ta."

.....

Ninh Đan Hi co rút thân thể, ngăn người nhìn một đồng bài vị tổ tông xếp thành hàng dài trên bàn gỗ, tâm tư đã sớm bay ra bên ngoài, hẩn quan tâm an nguy Thần Hằng, không có một khắc an ổn, bị nhốt trong Từ Đường suốt ba ngày hoàn toàn không thể tiếp xúc với bên ngoài, hẩn không biết Thần Hằng có khỏe không, ngày ấy phụ thân hạ lệnh gia đình đánh y năm mươi côn, y nhất định bị thương rất nặng, hẩn hận không thể thoát khỏi nơi đây, chạy vội đến bên người chăm sóc y.

Nhưng Từ Đường to như vậy chẳng những có người gác cổng còn bị khóa, ngoài cửa còn có gia đình trông coi, cho dù hẩn có thêm cánh cũng không thể bay, xem ra phụ thân quyết tâm cắt đứt quan hệ giữa hẩn và Thần Hằng, nhưng hẩn sẽ không khuất phục, Thần Hằng là người hẩn yêu, mặc kệ phụ thân phản đối thế nào, hẩn cũng không dao động, bởi vậy phụ thân phái người đưa thức ăn đến, hẩn lấy ra quyết tâm ngay cả dụng cụ cũng không dụng đặt sang một bên.

Cửa truyền đến thanh âm mở khóa, chỉ chốc lát cửa được mở, tổng quản bưng thức ăn chuẩn bị tốt đi vào. "Thiếu gia, ta đưa bữa tối đến đây."

6. Chương 6

"Ta không ăn, ông đem đi đi!"

Tổng quản nhìn thoáng qua món ăn trước đó bị gạt qua một bên, thì biết hẩn một miếng cũng không ăn, không khỏi thở dài một hơi. "Ngài còn không ăn nữa thân thể sẽ chịu không nổi."

"Ta không ăn!" Ninh Đan Hi quay mặt nhìn sang tổng quản, "Thần Hằng đâu? Hẩn hiện tại thế nào?"

"Hẩn bị lão gia nhốt trong phòng giữ củi," Tổng quản đem thức ăn đặt trước mặt hẩn, cúi thắt lưng xuống khuyên nhủ, "Ngài tốt nhất nên ăn một chút!"

"Thần Hằng đang chịu khổ, ta làm sao có thể an tâm ăn cơm, vết thương hẩn ra sao rồi?"

Tổng quản mặt lộ vẻ do dự giống như lo lắng có nên nói rõ mọi chuyện.

"Ông mau nói cho ta biết!"

"Lão gia giận không kìm được, không chút lưu tình sai người quát mạnh hẩn, đứa nhỏ cũng đã nhịn hết sức, ngay cả bị 50 roi nhưng một tiếng kêu đau cũng không nói, thẳng đến thân thể chịu không nổi ngắt xiu mới thôi."

"Cái gì? Hẩn ngắt rồi?" Ninh Đan Hi vừa nghe lo lắng không thôi, "Có tìm đại phu đến xem không?"

"Lão gia hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào đến phòng chứa củi, còn phái người trông coi trước cửa. Không được lão gia cho phép, ai cũng không dám tự tiện đi mời thầy thuốc đến khám và chữa bệnh, ngay cả ta muốn vào thăm Thần Hằng cũng bị cản lại."

"Phụ thân thật nhẫn tâm, không để ý Thần Hằng chết sống ra sao?" Ninh Đan Hi trong lòng như lửa đốt, lấy tay vịn tường lão đảo đứng dậy, "Không được, ta phải đi xem hẩn."

"Thiếu gia, ngài chẳng lẽ đã quên lão gia cấm ngài bước ra khỏi Từ Đường một bước sao?"

"Chỉ cần ông giúp đỡ lừa gạt người canh cửa đi, để cho ta có thể đi ra ngoài."

"Tuyệt đối không được lão gia còn đang nổi nóng, nếu phát hiện ngài trốn khỏi phòng đi gặp Thần Hằng, sẽ càng tức giận."

” Chuyện đó đơn giản thôi, chỉ cần ông không nói ta không nói, thần không biết quỷ không hay, phụ thân ta làm sao biết?”

Tổng quản lộ vẻ khó xử, ” Nhưng ta thân là tổng quản Ninh phủ, không thể cãi lời mệnh lệnh lão gia giúp ngài bỏ chạy, ngài đừng làm khó ta.”

“Chẳng lẽ ông nhẫn tâm nhìn Thần Hằng một mình lẻ loi trong phòng chứa củi không ai quan tâm sao?” Ninh Đan Hi áp dụng thế công ôn nhu, hy vọng có thể đả động ông.” Hấn bị thương nặng như vậy, lại không có ai mời thầy thuốc đến, lỡ như xảy ra chuyện không hay thì sao?”

” Chuyện này.....” Tổng quản nhin không được có chút dao động.

“Đã qua ba ngày, con còn hao tâm tổn sức với tên tiện nô kia?” Ninh lão gia từ ngoài cửa đi vào, vừa lúc nghe thấy Ninh Đan Hi cùng tổng quản nói chuyện, sắc mặt xanh mét.

Tổng quản thấy chủ nhân giá lâm, vội vàng khom người nghênh đón, Ninh lão gia vẫy tay áo, hấn liền hiểu ý lui xuống.

“Con nói rồi Thần Hằng là người con yêu, theo trong miệng tổng quản nghe được hấn bị đánh trọng thương, con đương nhiên sẽ lo lắng cho hấn!”

“Ta vốn tưởng rằng qua mấy ngày con sẽ tỉnh táo lại, tự mình suy ngẫm biết chuyện mình làm hôm đó thật đáng xấu hổ, không nghĩ con chẳng những không có một chút hổ thẹn còn như trước nhớ mãi không quên tên hạ nhân kia!” Ninh lão gia đau lòng giận tái mặt, ” Được thôi, con đã muốn xem hấn như vậy, ta sẽ đưa con đi gặp hấn!”

“Thật sao? Phụ thân đồng ý để con thấy hấn?” Ninh Đan Hi quả thực không dám tin, hai tròng mắt ảm đạm phút chốc lóe ra ánh sáng hy vọng.

“Không tệ, chỉ sợ con thấy sẽ ân hận mình lúc đầu làm sai!” Ninh lão gia xoay người đi ra ngoài cửa, ” Muốn thì đi theo ta!”

Ninh Đan Hi vô cùng vui mừng đi theo phía sau ông, trải qua ba ngày tuyệt thực tuy rằng toàn thân mềm nhũn vô lực nhưng nghĩ đến sắp nhìn thấy Thần Hằng ngày đêm mong nhớ, bước chân như đạp trên mây, bước xa như bay.

Vừa đến trước phòng chứa củi được quản lý nghiêm ngặt, Ninh Đan Hi khẩn cấp muốn phá cửa đi vào, lại bị gia đình canh cửa ngăn cản.

” Các người làm gì vậy? Tại sao không cho ta đi vào?”

“Là ta căn dặn bọn họ làm như vậy!” Ninh lão gia không chút động đậy đứng thẳng bên cạnh hấn, vẻ mặt uy nghiêm, ” Ta chỉ đáp ứng cho con nhìn thấy hấn, chứ không đồng ý để hai người gặp lại, con chỉ có đứng ngoài cửa sổ nhìn hấn.”

Trong tình thế bất buộc, Ninh Đan Hi đành phải nghe theo yêu cầu của Ninh lão gia, đứng phía trước cửa sổ gỗ xa xa nhìn vào, chỉ thấy Thần Hằng nằm trên đống rơm rạ hôn mê bất tỉnh, hấn hai mắt nhắm nghiền, gương mặt tái nhợt như tờ giấy, thân thể cường tráng đầy vết thương.” Thần Hằng!” hấn lo lắng thét lên tiếng, muốn tới gần nhưng không được như mong muốn.

“Vô dụng, bất kể con gọi tên hấn thế nào, hấn cũng nghe không được giọng của con.” Giọng nói lạnh lùng của Ninh lão gia truyền đến.” Từ ngày bị đánh đến giờ, hấn chưa từng ăn qua một hạt cơm uống một giọt nước, vẫn lâm vào mê man, thân thể chịu không nổi cũng là đương nhiên!”

Ninh Đan Hi vừa đau lòng vừa sốt ruột, ” Phụ thân, mau gọi thầy thuốc đến xem hấn! Bằng không hấn sẽ chết!”

” Hấn dự con làm ra chuyện bại đức, ta không đánh chết hấn đã khoan dung, giờ còn muốn ta mời thầy thuốc cho hấn?” Ninh lão gia tuyệt tình nói.

Thấy phụ thân nói không cho hấn con đường sống, Ninh Đan Hi trong lòng như con kiến bò trên chảo nóng, hấn từ trước đến nay không chịu cúi đầu trước mặt người khác giờ quỳ người xuống, chỉ vì muốn cứu mạng của Thần Hằng.” Cha, con cầu cha hãy cứu hấn!” Hấn đau khổ cầu xin.

” Quyết định là do con! Nếu con thừa nhận mình sai, là con nhất thời không biết mới bị Thần Hằng dụ dỗ phạm sai lầm, thề cắt đứt quan hệ với hần, từ nay về sau sẽ không liên quan đến hần, ta liền lập tức sai người đưa thầy thuốc đến chữa bệnh cho hần.”

” Không, con làm sao có thể nói ra lời trái lương tâm? Càng không thể hãm hại hần bất nghĩa!”

” Tùy con!” Ninh lão gia mặt không chút thay đổi ánh mắt cứng rắn như sắt nguội lạnh, ” Con không muốn nói thì nhìn hần chết đi!”

” Phụ thân, phụ thân làm sao có thể tàn nhẫn như thế!” Đôi môi Ninh Đan Hi run rẩy, rút lui từng bước.

” Ta tàn nhẫn? Đây bất quá muốn con ra một quyết định tốt cho hần thôi!”

Ninh Đan Hi dờ dẫm ngây người, ánh mắt nhìn phía Thần Hằng nằm hấp hối trong phòng chứa củi, ngàn vạn suy nghĩ xoẹt qua trong đầu, sống chết của Thần Hằng nằm trong quyết định của hần, hần phải dứt bỏ hần Hằng, ruộng bỏ tình nghĩa giữa hai người, giống như cắt một miếng thịt trên người hần, tất cả hần đều không muốn nhưng nếu không đồng ý điều kiện của phụ thân, Thần Hằng chắc chắn sẽ chết.

” Quyết định nhanh lên đi, tình trạng Thần Hằng bây giờ rất nguy hiểm.”

“Con đã biết sai!” Ninh Đan Hi sắc mặt đau đớn, bị bắt đưa ra lựa chọn khổ sở nhất, ” Phụ thân, con đã sai rồi!” Hần cúi người quỳ xuống, hai tay run rẩy đặt trên gối, mỗi một chữ nói ra tựa như tảng đá lớn rơi xuống người hần đau đến không muốn sống, hần tựa đầu nằm trên mặt đất lạnh như băng, một giọt nước mắt chậm rãi theo khóe mắt nhỏ ra.

7. Chương 7

Thần trí hốt hoảng Thần Hằng mơ màng bỗng dừng nghe có người nói chuyện, hần chậm rãi mở mắt ra, trong phòng bóng tối bao phủ phát hiện ngoài cửa nơi ánh trăng rọi vào có bóng người di động không rõ là ai, ai ở bên ngoài?

Hần miễn cưỡng nâng thân hình bị thương mình lên, lão đảo nhào đến phía trước cửa sổ, chỉ thấy Ninh Đan Hi đứng cách xa hần mấy bước, phủ một thân áo bào trắng, quỳ gối về mặt nghiêm túc trước người Ninh lão gia, không ngừng dập đầu tạ tội.

” Xin phụ thân tha thứ con không hiểu chuyện, từ đầu đến cuối đều bị tiện nô Thần Hằng dụ dỗ, đến nỗi phạm phải chuyện lớn hổ thẹn với Ninh phủ, sau khi trải qua chuyện này con rút cuộc đã hiểu ra, cũng quyết tâm phải sửa đổi triệt để, phân rõ giới tuyến với Thần Hằng.”

Thần Hằng toàn thân cứng ngắc, bàn tay cầm khung cửa sổ dùng sức đến trắng bệch, hần không tin thiếu gia hần yêu nhất, dùng toàn bộ tánh mạng yêu mà lại ruộng bỏ hần chẳng những nói với lão gia thừa gian cả hai đã làm sai, còn chỉ trích do y dụ dỗ!

Không! Hần tin Đan Hi sẽ không nói ra lời như vậy, hần tuyệt đối không bỏ hần vào hoàn cảnh này, nhất định không phải Đan Đi, người đó chỉ giả dạng Đan Hi mà thôi.

Mặc dù hần không muốn tin tưởng, nhưng sự thật tàn khốc không cho phép hần lừa mình dối người, khiến hần lao thẳng đến, trong bóng đêm yên tĩnh Ninh lão gia già nua mà to tiếng nói như con dao sắc bén đâm thấu xương hần.

“Hi Nhi, lời này thật sao? Con thật đã giác ngộ, nguyện ý cắt đứt quan hệ với tiện nô kia?”

“Đúng vậy phụ thân, lời con nói đều là sự thật, tuyệt không nửa câu giả dối, con nguyện thề cả đời không gặp lại Thần Hằng, từ nay về sau một đao cắt đứt cả đời không qua lại với nhau!” Ninh Đan Hi nói ra lời thề tuyệt tình rõ ràng truyền đến trong tai Thần Hằng.

Giống bị người đâm một đao, Thần Hằng lung lay thân thể sắp ngã chậm rãi theo trên mặt tường trượt xuống mặt đất, vạn tiễn xuyên tâm đau nhức theo bốn phương tám hướng tụ tập lại đây làm hần đau triệt nội tâm, cảm giác tê liệt, giống như có ngọn lửa hừng hực thiêu đốt lực phủ ngũ tạng của hần, không có gì có thể so với giờ khắc này làm cho hần cảm thấy sống không bằng chết, cổ họng đột nhiên dâng lên một loại chán nản buồn bực, ào ào một tiếng, hần phun ra máu tươi tiếp hôn mê bất tỉnh.

Qua không biết bao nhiêu lâu, Thần Hằng chỉ cảm thấy vết thương trải khắp nơi trên người đau đớn khó nhin, ý thức chìm nổi trong một mảnh đen kịt, lơ mơ thấy từng mảng thuốc mỡ mát mẻ bao trùm lên vết thương, trong nháy mắt biến mất đau đớn, tiếp theo toàn thân ngứa ngáy, hần muốn đưa tay gãi, hình như lại có bàn tay ấm áp đặt lên tay hần, làm hần không có chút sức, đang muốn mở để nhìn, chợt thấy một thứ gì đó khó uống theo trong miệng trôi vào cổ họng, hần hỗn loạn nuốt xuống, nhưng cảm giác ấm áp trong người đột nhiên tăng cao nói không nên lời thoải mái, dần dần quên đi ngứa ngáy, chỉ chốc lát sâu liền rơi vào giấc ngủ sâu.

Lại qua một lúc lâu, hần bỗng nhiên cảm thấy có người dùng sức lay động bờ vai của hần, không ngừng dùng giọng đinh tai nhức óc hét vào lỗ tai hần.

“Ê! Mau tỉnh lại! Người muốn ngủ tới khi nào?”

Hần hơi mở mắt ra, trước tiên là thấy một gương mặt mập mạp đang trừng mắt nhìn thẳng vào mình, không khỏi sợ hãi kinh ngạc.

” Người thật biết ngủ, ngủ đúng bảy ngày! Để ta gọi ba bốn lần mới chịu dậy sao?”

Thần Hằng bộ dáng như không biết xảy ra chuyện gì, hần giãy dụa ngồi dậy bình tĩnh nhìn lên, lúc này mới thấy rõ người hô to gọi nhỏ trước mặt hần chính là gia nô trong phủ_A Tài.

” Ta đang ở nơi nào?”

” Gì nha? Người ngủ đến ngay cả chính mình ở đâu cũng không biết?” A Tài từ trên cao nghiêng người nhìn xuống hần, tựa như đang nhìn một thất sủng phi trần ngập khinh thường.” Đương nhiên là ở phòng chứa củi, loại người câu dẫn thiếu gia, tiện nhân không biết sống chết, còn vọng tưởng muốn được đãi ngộ sao?”

Trải qua hần nhắc nhở, trí nhớ trước khi hôn mê tràn vào trong đầu, Thần Hằng lộ ra vẻ mặt khó coi hơn chết, ngực vô cùng đau đớn.

” Về mặt người như vậy là sao?” A Tài sớm nhìn hần không vừa mắt, ghen tị hần được thiếu gia trọng dụng, nhưng ngại hần là người tâm phúc trong mắt thiếu gia, cho nên nén trong lòng không dám phát tán, thẳng đến vô tình phát hiện tư tình giữa hần và thiếu gia, hần mừng thầm trong lòng, vội vàng bẩm báo cho lão gia, nhìn hần bị kéo ra ngoài xử phạt nặng, lúc này mới trả hết cảm giận trong lòng.” Nếu không phải ta phụng mệnh thiếu gia đuổi người ra phủ, ta mới không muốn đến nơi ẩm ướt khó ngủ này.

“Người nói cái gì? Là hần phái người tới?” Thần Hằng mặt xám như tro tàn, ánh mắt như dã thú bị thương đem đi giết.

” Đúng, đây là túi hành lý của người, mau mau rút đi, có bao xa thì đi bao xa!” A Phúc cầm túi hành lý trên tay vút lên người hần, thấy hần gặp nạn, không những không có một tia đồng tình ngược lại vui sướng khi người gặp họa, thừa dịp lúc này bỏ đá xuống giếng châm chọc khiêu khích.”Người đã làm ra chuyện kia còn có mặt mũi ở lại sao? Nếu là ta đã sớm hổ thẹn tự tử từ lâu!”

” Là Đan Hi chính miệng nói vậy sao?”

“Lớn mật! Tên thiếu gia người có thể gọi thẳng sao?” A Phúc hung hăng đập hần một cước, cũng theo trong ngực lấy ra tờ ngân phiếu một trăm lượng vút đến trước mặt hần, “Đây là lộ phí thiếu gia cho người, cũng xem như tiền công bấy lâu nay, sau này giữa người không còn liên quan, người cũng đừng hy vọng đến đây đưa với ngài ấy nữa.”

Tuyệt vọng như bị độc được ăn mòn, Thần Hằng tức khắc như tượng đá không nhúc nhích, cái gì cũng không nghe thấy, đau đớn không còn cảm giác.

“Ê! Người còn ngơ ngác đứng đó làm gì?” A Phúc vừa đập về phía hần vừa nói, “Cầm ngân phiếu rồi nhanh biến đi, bằng không đích thân ta sẽ cầm chổi quét người ra ngoài!”

Thần Hằng nhặt lên túi hành lý cùng ngân phiếu bị hần siết chặt trong tay, như mất hồn đứng dậy, đi lại tập tễnh ra phía cửa, mỗi bước đi tựa như có tảng đá nặng ngàn cân đè lên lưng hần.

Khi hần bước ra ngoài phòng, chợt thấy chung quanh hậu viện giăng đèn kết hoa, treo đầy lồng đèn đỏ thắm cùng nền đỏ mừng tiệc vui, nhìn đâu cũng thấy màu đỏ chói mắt, hần hơi ngẩn ra, phút chốc dừng lại cước

bộ lên tiếng hỏi:” Ninh phủ có ai tổ chức tiệc vui sao?”

“Đương nhiên là thiếu gia,ngài ấy ngày mai phải lấy thiên kim viên ngoại làm thê tử,trên dưới trong phủ đang vội thu xếp chuyện này đây!” A Tài không chút giấu diếm nói ra,lúc nói còn dương dương đắc ý như bản thân thành thân không bằng.”Cho nên người không cần si tâm vọng tưởng,người là ai,thật nghĩ có thể với tới thiếu gia sao?”

Thần Hằng cả người run rẩy gần như muốn ngã xuống,nhưng hần kiên cường chống đỡ,trong lòng tràn đầy khổ sở,hần bỗng nhiên muốn cười to,khó trách y muốn cắt đứt quan hệ giữa hai người nóng lòng đuổi hần ra phủ,thì ra sắp lấy thê tử xinh đẹp duyên dáng,làm sao muốn cùng hần sống lang bạt ngày đây mai đó?

Nhớ tới khoảng thời gian hai người đang quấn nhau từng phát lời thề “Ngoại trừ người ra,ta không cần thê tử hoặc thiếp!”,quả thực quá buồn cười,chỉ một lời nói dối vầy mà hần tin tưởng không hoài nghi.

Nhất thời mãnh liệt hận ý hùng dũng xông đến cho hần lực chống đỡ,hần dựng thẳng thất lưng xoay người lại đối mặt A Tài,mắt sáng như đuốc,hần dùng một giọng nói lạnh như băng nói:

“Xin người nhấc lại với Ninh thiếu gia,ta tự mình biết rõ tuyệt không đến đây đưa hần,ta một khi bước ra khỏi Ninh phủ sẽ không trở về,nói hần cứ yên tâm,ta cũng chúc phúc hần cùng thê tử trăm năm hảo hợp,sớm sinh quý tử,cũng xin người nhấc lại với lão gia,ta Thần Hằng cho dù rời khỏi Ninh phủ cả đời cũng cảm ơn công ơn hần nuôi dưỡng!”

A Tài thấy hai tròng mắt hần đột nhiên đỏ ngầu lóe ra lệ quang,giống như lệ quỷ từ âm phủ đến đây lấy hồn không khỏi hoảng sợ,sau một lúc lâu nói không ra lời.

“Tấm ngân phiếu này phiền người đưa lại cho thiếu gia,nếu ta đã bị đuổi khỏi phủ thì không còn là gia nô của Ninh phủ,cho nên ta sẽ không dùng bất kỳ một đồng tiền của hần.” Thần Hằng đem ngân phiếu bị lật đi lật lại nhét vào tay A Tài,xoay người ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến phía cửa,không quay đầu lại ra khỏi Ninh phủ,A Tài còn chưa kịp phản ứng,người đó đã biến mất không thấy tăm hơi trong một làn bụi mù.....

8. Chương 8

Thần trí hốt hoảng Thần Hằng mơ màng bỗng dừng nghe có người nói chuyện,hần chậm rãi mở mắt ra,trong phòng bóng tối bao phủ phát hiện ngoài cửa nơi ánh trăng rọi vào có bóng người di động không rõ là ai, ai ở bên ngoài?

Hần miễn cưỡng nâng thân hình bị thương mình lên,lảo đảo nhào đến phía trước cửa sổ,chỉ thấy Ninh Đan Hi đứng cách xa hần mấy bước,phủ một thân áo bào trắng, quỳ gối về mặt nghiêm túc trước người Ninh lão gia,không ngừng dập đầu tạ tội.

” Xin phụ thân tha thứ con không hiểu chuyện,từ đầu đến cuối đều bị tiện nô Thần Hằng dụ dỗ,đến nỗi phạm phải chuyện lớn hổ thẹn với Ninh phủ,sau khi trải qua chuyện này con rút cuộc đã hiểu ra,cũng quyết tâm phải sửa đổi triệt để,phân rõ giới tuyến với Thần Hằng.”

Thần Hằng toàn thân cứng ngắc,bàn tay cầm khung cửa sổ dùng sức đến trắng bệch,hần không tin thiếu gia hần yêu nhất,dùng toàn bộ tánh mạng yêu mà lại ruồng bỏ hần chẳng những nói với lão gia thừa gian cả hai đã làm sai,còn chỉ trích do y dụ dỗ!

Không! Hần tin Đan Hi sẽ không nói ra lời như vậy,hần tuyệt đối không bỏ hần vào hoàn cảnh này,nhất định không phải Đan Đi,người đó chỉ giả dạng Đan Hi mà thôi.

Mặc dù hần không muốn tin tưởng,nhưng sự thật tàn khốc không cho phép hần lừa mình dối người,khiến hần lao thẳng đến, trong bóng đêm yên tĩnh Ninh lão gia già nua mà to tiếng nói như con dao sắc bén đâm thấu xương hần.

“Hi Nhi,lời này thật sao? Con thật đã giác ngộ,nguyện ý cắt đứt quan hệ với tiện nô kia?”

“Đúng vậy phụ thân,lời con nói đều là sự thật,tuyệt không nửa câu giả dối,con nguyện thề cả đời không gặp lại Thần Hằng,từ nay về sau một đao cắt đứt cả đời không qua lại với nhau!” Ninh Đan Hi nói ra lời thề tuyệt tình rõ ràng truyền đến trong tai Thần Hằng.

Giống bị người đâm một dao, Thần Hằng lung lay thân thể sắp ngã chậm rãi theo trên mặt tường trượt xuống mặt đất, vạn tiễn xuyên tâm đau nhức theo bốn phương tám hướng tụ tập lại đây làm hấn đau triệt nội tâm, cảm giác tê liệt, giống như có ngọn lửa hừng hực thiêu đốt lục phủ ngũ tạng của hấn, không có gì có thể so với giờ khắc này làm cho hấn cảm thấy sống không bằng chết, cổ họng đột nhiên dâng lên một loại chán nản buồn bực, ào ào một tiếng, hấn phun ra máu tươi tiếp hôn mê bất tỉnh.

Qua không biết bao nhiêu lâu, Thần Hằng chỉ cảm thấy vết thương trải khắp nơi trên người đau đớn khó nhin, ý thức chìm nổi trong một mảnh đen kịt, lơ mơ thấy từng mảng thuốc mỡ mát mẻ bao trùm lên vết thương, trong nháy mắt biến mất đau đớn, tiếp theo toàn thân ngứa ngáy, hấn muốn đưa tay gãi, hình như lại có bàn tay ấm áp đặt lên tay hấn, làm hấn không có chút sức, đang muốn mở để nhìn, chợt thấy một thứ gì đó khó uống theo trong miệng trôi vào cổ họng, hấn hỗn loạn nuốt xuống, nhưng cảm giác ấm áp trong người đột nhiên tăng cao nói không nên lời thoải mái, dần dần quên đi ngứa ngáy, chỉ chốc lát sâu liền rơi vào giấc ngủ sâu.

Lại qua một lúc lâu, hấn bỗng nhiên cảm thấy có người dùng sức lay động bờ vai của hấn, không ngừng dùng giọng đinh tai nhức óc hét vào lỗ tai hấn.

“Ê! Mau tỉnh lại! Người muốn ngủ tới khi nào?”

Hấn hơi mở mắt ra, trước tiên là thấy một gương mặt mập mạp đang trừng mắt nhìn thẳng vào mình, không khỏi sợ hãi kinh ngạc.

” Người thật biết ngủ, ngủ đúng bảy ngày! Để ta gọi ba bốn lần mới chịu dậy sao?”

Thần Hằng bộ dáng như không biết xảy ra chuyện gì, hấn giãy dụa ngồi dậy bình tĩnh nhìn lên, lúc này mới thấy rõ người hô to gọi nhỏ trước mặt hấn chính là gia nô trong phủ_A Tài.

” Ta đang ở nơi nào?”

” Gì nha? Người ngủ đến ngay cả chính mình ở đâu cũng không biết?” A Tài từ trên cao nghiêng người nhìn xuống hấn, tựa như đang nhìn một thất sủng phi trần ngập khinh thường.” Đương nhiên là ở phòng chứa củi, loại người câu dẫn thiếu gia, tiện nhân không biết sống chết, còn vọng tưởng muốn được đãi ngộ sao?”

Trải qua hấn nhắc nhở, trí nhớ trước khi hôn mê tràn vào trong đầu, Thần Hằng lộ ra vẻ mặt khó coi hơn chết, ngực vô cùng đau đớn.

” Về mặt người như vậy là sao?” A Tài sớm nhìn hấn không vừa mắt, ghen tị hấn được thiếu gia trọng dụng, nhưng ngại hấn là người tâm phúc trong mắt thiếu gia, cho nên nén trong lòng không dám phát tán, thẳng đến vô tình phát hiện tư tình giữa hấn và thiếu gia, hấn mừng thầm trong lòng, vội vàng bẩm báo cho lão gia, nhìn hấn bị kéo ra ngoài xử phạt nặng, lúc này mới trả hết cảm giận trong lòng.” Nếu không phải ta phụng mệnh thiếu gia đuổi người ra phủ, ta mới không muốn đến nơi ẩm ướt khó ngủ này.

“Người nói cái gì? Là hấn phái người tới?” Thần Hằng mặt xám như tro tàn, ánh mắt như dã thú bị thương đem đi giết.

” Đúng, đây là túi hành lý của người, mau mau rút đi, có bao xa thì đi bao xa!” A Phúc cầm túi hành lý trên tay vút lên người hấn, thấy hấn gặp nạn, không những không có một tia đồng tình ngược lại vui sướng khi người gặp họa, thừa dịp lúc này bỏ đá xuống giếng châm chọc khiêu khích.”Người đã làm ra chuyện kia còn có mặt mũi ở lại sao? Nếu là ta đã sớm hổ thẹn tự tử từ lâu!”

” Là Đan Hi chính miệng nói vậy sao?”

“Lớn mật! Tên thiếu gia người có thể gọi thẳng sao?” A Phúc hung hăng đập hấn một cước, cũng theo trong ngực lấy ra tờ ngân phiếu một trăm lượng vút đến trước mặt hấn, “Đây là lộ phí thiếu gia cho người, cũng xem như tiền công bấy lâu nay, sau này giữa người không còn liên quan, người cũng đừng hy vọng đến đây đưa với ngài ấy nữa.”

Tuyệt vọng như bị độc được ăn mòn, Thần Hằng tức khắc như tượng đá không nhúc nhích, cái gì cũng không nghe thấy, đau đớn không còn cảm giác.

“Ê! Người còn ngơ ngác đứng đó làm gì?” A Phúc vừa đập về phía hấn vừa nói, “Cầm ngân phiếu rồi nhanh biến đi, bằng không đích thân ta sẽ cầm chổi quét người ra ngoài!”

Thần Hằng nhặt lên túi hành lý cùng ngân phiếu bị hắn siết chặt trong tay, như mất hồn đứng dậy, đi lại tập tễnh ra phía cửa, mỗi bước đi tựa như có tảng đá nặng ngàn cân đè lên lưng hắn.

Khi hắn bước ra ngoài phòng, chợt thấy chung quanh hậu viện giăng đèn kết hoa, treo đầy lồng đèn đỏ thắm cùng nến đỏ mừng tiệc vui, nhìn đâu cũng thấy màu đỏ chói mắt, hắn hơi ngẩn ra, phút chốc dừng lại cưỡi bộ lên tiếng hỏi: "Ninh phủ có ai tổ chức tiệc vui sao?"

"Đương nhiên là thiếu gia, ngài ấy ngày mai phải lấy thiên kim viên ngoại làm thê tử, trên dưới trong phủ đang vội thu xếp chuyện này đây!" A Tài không chút giấu diếm nói ra, lúc nói còn dương dương đắc ý như bản thân thành thân không bằng. "Cho nên người không cần si tâm vọng tưởng, người là ai, thật nghĩ có thể với tới thiếu gia sao?"

Thần Hằng cả người run rẩy gần như muốn ngã xuống, nhưng hắn kiên cường chống đỡ, trong lòng tràn đầy khổ sở, hắn bỗng nhiên muốn cười to, khó trách y muốn cắt đứt quan hệ giữa hai người nóng lòng đuổi hắn ra phủ, thì ra sắp lấy thê tử xinh đẹp duyên dáng, làm sao muốn cùng hắn sống lang bạt ngày đây mai đó?

Nhớ tới khoảng thời gian hai người đang quấn nhau từng phát lời thề "Ngoại trừ người ra, ta không cần thê tử hoặc thiếp!", quả thực quá buồn cười, chỉ một lời nói dối vầy mà hắn tin tưởng không hoài nghi.

Nhất thời mãnh liệt hận ý hùng dũng xông đến cho hắn lực chống đỡ, hắn dựng thẳng thất lưng xoay người lại đối mặt A Tài, mắt sáng như đuốc, hắn dùng một giọng nói lạnh như băng nói:

"Xin người nhấc lại với Ninh thiếu gia, ta tự mình biết rõ tuyệt không đến đây đưa hắn, ta một khi bước ra khỏi Ninh phủ sẽ không trở về, nói hắn cứ yên tâm, ta cũng chúc phúc hắn cùng thê tử trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử, cũng xin người nhấc lại với lão gia, ta Thần Hằng cho dù rời khỏi Ninh phủ cả đời cũng cảm ơn công ơn hắn nuôi dưỡng!"

A Tài thấy hai tròng mắt hắn đột nhiên đỏ ngầu lóe ra lệ quang, giống như lệ quỷ từ âm phủ đến đây lấy hồn không khỏi hoảng sợ, sau một lúc lâu nói không ra lời.

"Tám ngân phiếu này phiền người đưa lại cho thiếu gia, nếu ta đã bị đuổi khỏi phủ thì không còn là gia nô của Ninh phủ, cho nên ta sẽ không dùng bất kỳ một đồng tiền của hắn." Thần Hằng đem ngân phiếu bị lật đi lật lại nhét vào tay A Tài, xoay người ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến phía cửa, không quay đầu lại ra khỏi Ninh phủ, A Tài còn chưa kịp phản ứng, người đó đã biến mất không thấy tăm hơi trong một làn bụi mù.....

9. Chương 9

"Thư Cầm đã sớm ngủ say, chỉ có Vân Nương nửa đêm tỉnh ngủ đi vào trong bếp uống chút nước, khi đi qua thư phòng nhìn thấy bên trong còn ánh nến nên biết tướng công đang xử lý công sự, liền thuận đường bưng bát cháo gà lại đây." Cô đặt chén cháo gà lên trên bàn.

"Ta đây ra ngoài trước, không quấy rầy vợ chồng hai người." Tổng quản biết điều rời khỏi thư phòng, để hai người bọn họ ở lại một chỗ.

"Vân muội thật sự không cần lo lắng," Ninh Đan Hi đứng lên, nói chuyện hết sức khách khí, thật sự không giống đối đáp bình thường giữa trượng phu đối với thê tử. "Hơn nữa đêm còn vào bếp nấu cháo gà cho ta, bảo ta làm sao đi được?"

Trên khuôn mặt thanh tú của Lý Vân Nương nổi lên nụ cười hiền lành, khiến cả gương mặt cô tỏa sáng. "Ninh đại ca ân trọng như núi với muội, không chỉ quan tâm che chở muội, ngay cả Thư Cầm cũng được huynh xem như hòn ngọc quý trên tay che chở đầy đủ, muội vẫn cảm kích trong lòng, chỉ hy vọng chút tài cán của mình có thể giúp Ninh đại ca"

"Vân muội tựa như muội muội ruột của ta, ta quan tâm chăm sóc muội cũng phải thôi, thật không cần để trong lòng, nếu không đừng gọi ta là đại ca." Ninh Đan Hi nói ra cảm nhận của mình, tuy rằng năm đó hắn bị Ninh lão gia ép bái đường thành thân với Lý Vân Nương, nhưng mười năm qua bọn họ vẫn duy trì quan hệ vợ chồng trên danh nghĩa, chưa từng có thân mật vợ chồng, hai người tương kính như tân xem như huynh muội giúp đỡ lẫn nhau, ngay cả Thư Cầm không phải con ruột của mình, Ninh Đan Hi cũng rất yêu thương.

Lý Vân Nương trong mắt ngấn nước, "Ninh đại ca đối với muội thật sự quá tốt, muội thật không biết làm sao báo đáp huynh, năm đó trước khi muội gả vào đây đã hẹn ước với người khác cả đời còn mang thai, nhưng cha đã định hôn sự với Ninh phủ, trước đêm lập gia đình muội vốn muốn cùng người đó cao chạy xa bay, không thể tưởng được người đó lại thất hẹn không đến, muội trong lòng nguội lạnh đành theo mai mối xuất giá đến Ninh phủ, trong lòng lại sớm ôm suy nghĩ treo cổ tự tử, may mà được Ninh đại ca cứu giúp, còn không ngại thu nhận muội cùng thai nhi trong bụng."

"Đó bởi vì muội cùng huynh đồng bệnh tương lân," Ninh Đan Hi hồi tưởng lại đêm động phòng hoa chúc, nhìn thấy tân nương tử một lòng muốn chết giống như mình, hắn sao nhẫn tâm thấy chết mà không cứu?" Huynh trước khi thành thân đã có người mình yêu, lại bị người ngăn cách, khi đó huynh cũng hận không thể chết đi, là Vân muội cùng Thư Cầm đã cứu huynh, làm cho huynh cảm thấy không phản chán cũng không được, có một nữ tử nhu nhược chờ huynh ra tay cứu giúp đứa con vô tội trong bụng."

"Thì ra Ninh đại ca từng có người yêu nhưng không thể ở bên cạnh, muội trước đó chưa nghe huynh nhắc tới, vị kia cô nương kia nhất định rất xuất sắc, có thể làm cho Ninh đại ca yêu nàng như vậy." Lý Vân Nương hoàn toàn không biết chuyện hắn có tình cảm với nam nhân, còn tưởng rằng hắn yêu chính là nữ tử." Ninh đại ca nhất định đến bây giờ còn yêu nàng? Có từng nghĩ tới tìm nàng trở về, giải thích rõ ràng nỗi khổ năm đó phải chia ly?"

"Vô ích, năm đó đã quyết định chia ly, người đó nhất định rất hận ta, ngay cả tiền ta đưa cũng không nguyện lấy, ta lo lắng hắn không có một đồng trong người làm sao sống, cũng từ lén phái người tìm hành tung của hắn, nhưng biến người mờ mịt, hắn tựa như đứt dây không biết tìm hắn ở đâu, cũng không ai biết tin tức hắn, thoáng cái đã trải qua mười năm, ta không biết hiện tại người đó ở nơi nào, có sống tốt không? Có còn nhớ ta không?"

"Người giống Ninh đại ca vừa yêu sâu sắc vừa dịu dàng quan tâm, ai sẽ quên nha? Muội tin tưởng vị cô nương kia nhất định cũng ngày ngày đêm đêm nhớ đến đại ca, hận không thể gặp được mặt huynh!"

"Chỉ sợ kiếp này khó thể gặp lại." Ninh Đan Hi nhẹ nhàng thở dài, quay đầu nhìn bóng đêm thâm trầm ngoài cửa sổ. Hôm sau Ninh Đan Hi đặc biệt dậy thật sớm ra ngoài, trên đường phố chọn mua một món quà lễ, chuẩn bị đến bái phỏng Thập Tứ Vương gia.

Vừa đến trước Vương phủ khí thế hào hùng, hai gã thủ vệ lập tức ngăn cản đường đi của hắn, "Người nhàn tạp không được tiếp cận vương phủ! Muốn giữ mạng thì mau mau rời đi."

Ninh Đan Hi nhìn bọn họ chấp tay thở dài, "Ta là Ninh Đan Hi chủ nhân cửa tiệm vải Ninh phủ, hôm nay muốn bái kiến Vương gia, thỉnh hai vị đại ca thương xót, giúp ta thông báo một tiếng."

"Thì ra người chính là Ninh công tử." Trong đó có một thủ vệ cao lớn đánh giá thiếu niên ngọc thụ lâm phong trước mắt, mở miệng truyền lệnh Vương gia." Vương gia đã đợi rất lâu, mau theo ta đi vào tham kiến."

Ninh Đan Hi vừa nghe không khỏi cảm thấy buồn bực, hắn nói cứ như Vương gia sớm đoán được hắn sẽ đến đây? Hay Thập Tứ Vương gia này thật sự thần thông quảng đại, có thể biết trước mọi việc?

"Vậy làm phiền ngài dẫn đường!" Tuy rằng trong lòng kinh ngạc nghi ngờ, nhưng Ninh Đan Hi vẫn bất động thanh sắc đi theo vị thủ vệ dẫn hắn vào trong vương phủ, đi qua hoàn non bộ, đình đài lầu các, vào sâu nội viện dừng trước một căn phòng hoa lệ.

"Vương gia đang ở trong chờ người, mau vào đi thôi."

"Vương gia tiếp đãi tân khách không phải đều ở đại sảnh? Tại sao ở trong phòng Vương gia, tựa hồ không phù hợp lễ nghi." Ninh Đan Hi kinh ngạc hỏi.

"Là Vương gia căn dặn ta làm thế, ta cũng chỉ nghe lệnh làm việc." Tên thủ vệ kia nói xong liền xoay người rời đi, để lại một mình Ninh Đan Hi không hiểu gãi đầu.

Sống ở đâu thì yên ở đấy, Ninh Đan Hi tự cổ vũ chính mình, hắn hít một hơi thật sâu, gõ gõ cửa, "Vương gia, ta là Ninh Đan Hi, đặc biệt đến bái kiến Vương gia!"

"Đi vào!" Một tiếng nói mội mỗi truyền đến.

Ninh Đan Hi nơm nớp lo sợ mở cửa, trong căn phòng xa hoa ngoại trừ có đại sảnh nhỏ còn có nội thất, hần đi xuyên qua bức rèm, thì nghe được tiếng rên rĩ nam nữ giao hợp ở trong phòng tuyền ra, Ninh Đan Hi sửng sốt, mặt đỏ lên, nhất thời không biết nên như thế nào cho phải.

Vương gia này thật rất phóng dăng không kềm chế được, nhưng rõ ràng mời khách tại sao lại làm việc này!

Mặc dù hần đã không còn là thiếu niên không biết gì, nhưng chân chính phát sinh quan hệ thân mật thủy chung chỉ có mỗi Thần Hằng, nay hai mươi bảy tuổi, hần ngay cả tay nữ nhân cũng chưa sờ qua, đối mặt trường hợp xấu hổ như vậy, thật sự không thể dùng thái độ tự nhiên xem như không có việc gì.

” Nếu Vương gia..... Có việc vội, ta đây lui xuống trước, ngày khác lại đến bái phỏng.” Ninh Đan Hi lúng túng thầm nghĩ phải nhanh chóng thoát khỏi nơi đây.

” Ai chuẩn người đi?” Tiếng nói lười nhát lại lần nữa truyền đến, bí mật mang theo một loại uy nghiêm.” Vương phủ của ta là nơi người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

Ninh Đan Hi do dự nói:” Nhưng”

” Còn không mau lại đây, bổn vương không có thời gian rảnh cho người!”

” Dạ!” Bị thập tứ Vương gia thúc giục, Ninh Đan Hi bất đắc dĩ sải bước đi vào trong nội thất, chỉ thấy một bình phong thật lớn che trước giường, vừa đủ chiếu rọi hai bóng người đang giao triền.

” Vương gia, hôm nay đến đây thật có chuyện muốn nhờ.” Ninh Đan Hi không biết đưa ánh mắt đi đâu, đành phải cúi đầu xuống nhìn xuống mặt đất.

10. Chương 10

” Thật ngạc nhiên, Ninh đại thiếu gia lại có ngày cầu xin người khác!” Thanh âm chưa dứt bình phong đã bị dùng sức đẩy ra, lộ ra giường lớn hoa lệ, một nam nhân người trần truồng đang ôm một nữ tử xinh đẹp cũng giống như mình, nửa người dưới đang kết hợp chặt chẽ hiện ra trước mặt Ninh Đan Hi.

Vốn cảm thấy giọng Thập Tứ Vương gia khi nói âm điệu quen thuộc cực kỳ giống Thần Hằng ngày xưa, Ninh Đan Hi theo bản năng ngẩng đầu nhìn sang giường lớn, khi ánh mắt hần dừng lại trên khuôn mặt anh tuấn của người nam nhân hần suốt đời khó quên, không khỏi kinh ngạc, trong đầu lập tức trống rỗng, lễ vật trên tay rầm một tiếng rơi xuống trên mặt đất,” Thần Hằng..... Là người..... Thật là người sao?”

Hần không dám tin thanh âm ra miệng cũng run rẩy, hai chân hần cũng phát run cơ hồ đứng không vững, ánh mắt lần lượt thay đổi nhìn thẳng vào hần, một giây cũng không nguyện dời, rất sợ thứ mình thấy chỉ là cảnh tượng huyền ảo.

” Lão xược! Ta hiện tại là Thập Tứ Vương gia Long Khiếu Thiên danh chấn kinh thành, không còn ... là tiện nô trong miệng người bị xem như thằng ngốc!” Long Khiếu Thiên giận giữ mắng mỏ, ánh mắt hần lạnh như băng, một chút cũng không ra dấu dàng ngày xưa.” Không cho phép người dùng tên đó gọi ta!”

Ninh Đan Hi hoảng sợ đứng bất động như tượng, nhìn không chớp mắt người nam nhân vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, hần so với Thần Hằng mười năm trước thoát nhìn càng thêm thành thực, càng đủ khí thế, hình dáng cùng thân thể cường tráng anh tuấn như trước, nhưng cả người hần không giống trước kia, cặp con ngươi luôn thâm tình nhìn vào hần giờ trở nên lạnh lùng vô tình giống như bao phủ một tầng hàn băng ngàn năm, môi mỏng nhếch lên nở nụ cười cay nghiệt tàn nhẫn, phảng phất bao phủ một loại lạnh lẽo làm người ta không rét mà run, cho dù dung mạo hần cùng Thần Hằng trong trí nhớ cách không xa, nhưng hần nhìn ánh mắt người kia, tựa như đang nhìn kẻ thù mình hận thấu xương.

” Vương gia, người vô lễ này là ai? Ngài trước kia quen biết hần sao?” Nữ tử trong ngực Long Khiếu Thiên vươn ngón tay ngọc nhỏ và dài, làm nũng dấn lên lồng ngực để trần của hần.

” Cũng không thể nói không biết, quá khứ ta cùng hần từng có một đoạn tình, nhưng đừng nhìn hần bề ngoài nhã nhặn, bộ dáng nghiêm nghị không thể xâm phạm, khi cởi quần áo động tác dâm dăng không thua gì nàng!” Long Khiếu Thiên cố ý nói cạnh nói khoe,” Người nói đúng không? Ninh đại thiếu gia!”

Ninh Đan Hi nghe vậy giống bị quăng một cái tát sắc mặt trắng bệch, cả người lạnh như băng, tuyệt đối không nghĩ đến hắn làm nhục mình trước mặt sủng thiếp, một loại bi ai thâm trầm dâng lên, hắn thấy rõ Thần Hằng đến bây giờ còn hận hắn, hận đến nỗi ước gì không thể xé rách hắn, hủy diệt hắn.

” Thì ra hắn từng là ” Nhập mặc chi tân ” cùng Vương gia!” Nữ tử nhìn hắn liếc mắt khinh miệt, giống như không thể tin người như hắn là nam sủng,” Vương gia thật sự là phong lưu, mị lực vô song, ngay cả nam tử cũng khuất phục dưới thân ngài, hắn hôm nay đến đây không phải cầu vương gia sủng hạnh hắn chứ?”

“Cho dù hắn muốn, cũng phải xem hắn có làm cho bồn vương hăng hái hay không, dù sao đó là thân thể ta chơi đến nát như!” Long Khiếu Thiên ngồi dậy nửa người, không kiêng nể đánh giá giống như hắn không mặc quần áo.

Ninh Đan Hi cố gắng đè nén xúc động chạy trốn, hắn vì một nhà sinh kế Ninh phủ, vì sinh tồn cửa hàng vải mà đến, hắn tuyệt đối không thể bỏ chạy, cho dù trong lòng như băng sụp đổ vô cùng đau đớn.”Ngài hiểu lầm ý của ta đến đây rồi, ta lần này đến là muốn khẩn cầu Vương gia tha chúng tôi một con đường sống, không cần phải người chen ép cửa hàng vải. Nếu Vương gia không thể quên oán hận đối với ai, thì mời ngài cứ nhắm vào ta là được, không cần bắt cửa hàng vải tố truyền Ninh phủ chôn cùng, đó là cơ nghiệp tổ tiên và phụ thân ta cực khổ gây dựng nên, cũng là nơi một nhà Ninh gia sinh tồn, xin Vương gia rộng lòng giúp đỡ, không cần đuổi tận giết tuyệt, để người khác không thể làm ăn!”

“Người thật sự muốn bảo vệ cửa tiệm vải đó?” Long Khiếu Thiên theo dõi hắn, mười năm thời gian làm cho thiếu niên ngây ngô gây yếu lớn dần trở nên kiên cường cao ngất, không chút hao mòn mỹ mạo của y, tựa như năm đó tuyệt mỹ thoát tục, nhưng sẽ không thay đổi được chuyện y từng phản bội hắn, ở hắn trong mắt y chỉ là tiện nhân vong ân bội nghĩa, vừa thấy đến hắn trở thành Vương gia liền đến cầu xin hắn ban chút ân huệ.

“Nếu Vương gia chịu mở một mặt lưới, cho cửa hàng vải một con đường sống, mặc kệ Vương gia muốn yêu cầu gì, ta đều nguyện ý vào nước sôi lửa bỏng, chết cũng không tiếc.”

“Người thật lớn mật, dám đưa ra thỉnh cầu này với ta,” Long Khiếu Thiên trên mặt mang theo nụ cười lạnh, “Vương phủ của ta có nhiều người hầu làm việc vì ta, căn bản không thiếu nhân lực, duy nhất chỉ thiếu chính là nam sủng thị tẩm, ta cảm thấy chỉ có sủng thiếp thì thiếu điểm lạc thú, không bằng như vậy đi, người dùng thân thể để ta thị tẩm một lần xem sao. Nếu hầu hạ ta được vui vẻ, biết đâu ta sẽ suy xét một chút.”

Ninh Đan Hi sắc mặt nhanh chóng thay đổi, không thể tin được hắn tiếp tục muốn nhục nhã mình, hắn đến tột xem mình trở thành cái gì? Hắn ngược mắt nhìn Long Khiếu Thiên phóng lại ánh mắt khinh thường, trong lòng chấn động, hắn không còn là Thần Hằng trước đây mình dùng hết lòng để yêu, mà là một nam nhân lãnh khốc chà đạp lên tự ái của hắn.” Vương gia, Ninh Đan Hi ta tuy rằng một lòng muốn bảo vệ cho cửa hàng vải Ninh phủ, nhưng không bao giờ nghĩ tới muốn lấy thân thể đổi lấy Vương gia chiếu cố, nếu Vương gia nghĩ ta đáp ứng điều kiện nhục nhã này, vậy mười phần sai.”

” Người thật sự không biết tốt xấu! Vương gia ân sủng người là thiên đại quang vinh, người còn dám cự tuyệt Vương gia!” Nàng kia một lòng muốn âm ỉ trước mặt Long Khiếu Thiên, liền xen mồm răn dạy người nói năng lỗ mãng kia.

“Người câm miệng, đi ra ngoài cho ta!” nào biết Long Khiếu Thiên chẳng những không có giáng tội cho Ninh Đan Hi, ngược lại đuổi nàng ra ngoài, tự biết đá trúng thiết bản, nữ tử kia sờ sờ mũi mặc xong y phục đi ra ngoài.

“Không phải mới vừa còn nói cái gì vào nước sôi lửa bỏng, chết cũng không tiếc?” Long Khiếu Thiên xoay người xuống giường, bước đến gần Ninh Đan Hi, một chút cũng không thêm để ý bản thân đang lỏa lồ.” Nhanh như vậy liền đổi ý sao? Ninh đại thiếu gia vẫn trở mặt nhanh giống như lật sách!”

” Là Vương gia đưa ra điều kiện quá mức khó xử!” Ninh Đan Hi đứng thẳng người chống lại, trong lòng mơ hồ hiểu được hắn đang cố ý gây khó dễ cho mình, hắn cần gì phải tiếp tục ở lại rước lấy nhục.” Xin thứ cho ta cáo lui.”

“Chậm đã!” Đang muốn phẩy tay áo bỏ đi, Long Khiếu Thiên gọi lại hắn.” Người chẳng lẽ không lo lắng người vừa đi cửa hàng vải của người liền đóng cửa sao?”

Ninh Đan Hi dừng lại cước bộ, "Trời không tuyệt đường người, ta sẽ nghĩ đường khác để mưu sinh, không nhọc Vương gia lo lắng, vô luận thế nào ta đều cùng bổ trang tồn vong, sẽ không để nó hủ trong tay ta."

"Khá lắm Ninh thiếu gia vẫn giữ vững tiết tháo, thà chết chứ không chịu khuất phục, thật sự làm người ta bội phục!" Long Khiếu Thiên cười to, vỗ tay vỗ tay, hần đi đến bên người Ninh Đan Hi không có ý tốt nói nhỏ bên tai hần: "Nghe nói lệnh phu nhân hiền lương thực đức, mười năm qua ở bên cạnh người không rời, phụng dưỡng một ngày ba bữa, luôn muốn giúp trượng phu bị dồn đến đường cùng, chắc sẽ cam nguyện hy sinh bản thân mình."

Ninh Đan Hi xoay người nhìn vào mặt hần, một đôi con ngươi sáng ngời hừng hực hai đám lửa cháy. "Ngài đây là có ý gì?"

11. Chương 11

"Nếu người không chịu hầu hạ ta, ta chỉ đành tìm tôn phu nhân thay thế, ta tin vì trượng phu nàng nhất định nguyện ý hy sinh, không biết hương vị thân thể của nàng có tốt giống như người không?"

Ninh Đan Hi xoay mình nổi lên một trận lửa giận, hần mạnh bắt lấy cánh tay Long Khiếu Thiên, "Ngài dám động vào một cọng lông của Vân muội, ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngài!"

"Lớn mật!" Long Khiếu Thiên nghe hần gọi thê tử mình thân mật, lại vì bảo hộ nàng mà giận giữ với hần, trong lòng nhất thời đầy ngập đố kỵ thiêu đốt đôi mắt đỏ ngầu, lý tính hoàn toàn biến mất, hần giờ tay lên quăng y một bạt tai. "Người có thân phận gì? Dám dùng lời đó nói với ta!"

Lực đạo quá mạnh đánh cho Ninh Đan Hi vô lực chống đỡ, thân thể mỏng manh giống lá cây khô héo rơi trên mặt đất, trong miệng hần phun ra máu tươi, hần ôm lấy gương mặt vừa đau vừa sợ, nhưng tim tan vỡ càng làm cho hần khó chịu.

"Nghe đây! Người không có tư cách can thiệp chuyện của ta! Càng không quyền ngăn cản chuyện ta muốn làm!" Long Khiếu Thiên lấn tới dùng thân thể ngăn chặn hần, "Muốn ta không động bảo bối hiền thê của người cũng được, vậy dùng thân thể của người đền trao đổi!" Hai mắt hần phát ra tia sáng dã thú, bắt đầu ra tay cỡi y phục trên người hần.

"Không, dừng tay!" ý thức được chuyện hần muốn làm, Ninh Đan Hi sống chết giãy dụa nhưng Long Khiếu Thiên ép hần chặt chẽ, căn bản không thể vùng vẫy.

"Ta khuyên người nên ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, không cần uống phí khí lực!" Long Khiếu Thiên dùng sức kéo quần phía dưới của hần, xoẹt một tiếng mảnh vải mỏng manh rách rơi lả tả, "Người có biết ta vì chờ người chủ động đến đây tốn bao nhiêu thời gian không? Ta trăm phương ngàn kế muốn người làm ăn ở kinh thành, chính là muốn bức người đến sơn cùng thủy tận, không thể không đến xin ta giúp đỡ."

"Thì ra tất cả ngài đã tính toán trước, mục đích chính là muốn ta chui đầu vô lưới," Ninh Đan Hi vô cùng đau đớn nhìn hần, "Ngài hận ta vậy sao?"

"Hận còn chưa đủ để hình dung cảm giác ta đối với người! Ninh Đan Hi, người không cần giả bộ trong sạch vô tội, bất quá người chỉ là hàng nạt hạ tiện!" Long Khiếu Thiên không phân minh vặn bung hai chân hần ra, ngón tay đâm vào huyết đóng chặt giống như phát tiết oán hận chất chứa nhiều năm, không chút thương hoa tiếc ngọc hướng đào móc chỗ sâu nhất, bên trong khô khốc chịu không nổi hành động thô lỗ của hần, lập tức chảy ra đầm đìa tơ máu.

Ninh Đan Hi đau đến khuôn mặt vặn vẹo, trong mắt tích đầy nước mắt, nhưng hần cố nén không để nước mắt chảy ra, "Không bằng ngài dùng một đao giết ta đi, để ngài có thể vui vẻ, không cần làm nhục ta như thế!"

"Ta làm sao nỡ để người chết? Như vậy không phải lời cho người à!" Long Khiếu Thiên dùng một tay khác nắm chặt cằm dưới của hần, trong miệng đồng thời nói ra lời tàn khốc, "Ta muốn tra tấn người, muốn chính mắt thấy người nằm dưới thân bị ta đè ép thở gấp, thẳng đến người bỏ xuống tự tôn, cầu xin làm nam sủng tiết dục cho ta mới thôi!"

” Chuyện đó không thể nào,ngài muốn trả thù ta thế nào cũng được,nhưng tuyệt đối không được làm chuyện ô nhục thanh danh nhà ta.” Ninh Đan Hi tình nguyện để Long Khiếu Thiên tự tay chấm dứt sinh mệnh của hắn,cũng không nguyện để hắn chà đạp mình.

“Miệng cứng như vậy sao,bản thân ta thật muốn xem ngươi có phải thà chết chứ không chịu khuất phục!” Long Khiếu Thiên rút ra ngón tay nhuộm đầy máu,đem vật cứng nam tính vận sức chờ phát động đặt ngay cửa vào,không đợi hắn chuẩn bị xong liền động thân đâm vào trong cơ thể.

Ninh Đan Hi chỉ cảm thấy thân thể như bị đao cắt làm hai mảnh tê liệt đau nhức,trước mắt một mảnh tối đen,hắn đau đến chết đi sống lại,nhưng hắn cắn chặt môi dưới,không muốn yếu thế phát ra khóc thét,cánh môi non mềm bị hắn cắn rách cả da,mùi máu tươi nháy mắt chảy ra khỏi miệng.

“Thật chắc!Thê tử của ngươi nhất định không biết công dụng nơi này của ngươi!”Long Khiếu Thiên đỉnh vào chỗ sâu nhất,bàn tay xoa nhẹ vết máu trên mặt hắn giễu cợt nói,”Ta nhớ rõ năm đó ngươi lần đầu tiên vào phòng dụ dỗ ta,cũng giống như vậy ôm lấy ta kịch liệt thở dốc,ở trong ngực ta lộ ra tư thái phóng đảng,thật không biết nếu thê tử ngươi nhìn thấy ngươi dùng thân thể hầu hạ nam nhân sẽ có cảm giác thế nào?”

“Im miệng,đừng nói nữa!” Hắn nói lời hạ lưu bỉ ổi như roi quất mạnh vào người hắn,sắc mặt Ninh Đan Hi trắng bệch,đau lòng như cắt,hắn không thể che lỗ tai không nghe tất cả,hắn tại sao có thể nói xấu khi bọn họ cùng nhau hoan ái?

Long Khiếu Thiên thấy trên mặt hắn xuất hiện tia đau khổ xen lẫn nhục nhã,chợt thấy lòng nhúu chặt,nhưng hắn lập tức bỏ đi ý niệm đau lòng trong lòng,đồ đệ tiện dưới thân là người đã từ bỏ hắn tuyệt không đáng thương tiếc,hắn trước đó bị lừa một lần còn chưa đủ sao?” Có gì không thể nói? Ta đã quên Ninh thiếu gia da mặt mỏng,không muốn người khác nhắc đến chuyện xấu hổ thân thể!”

Hắn tàn nhẫn quyết tâm động thất lưng,một lần so với một lần tiến vào càng thêm nhanh chóng mãnh liệt,mỗi một cái đều không chút lưu tình tiến vào chỗ sâu nhất.

Thân thể Ninh Đan Hi giống bị sóng lớn không ngừng đột kích hướng về phía trước,máu tươi cuộn cuộn dọc theo bên đùi chảy xuống,khổ sở như có kiến chui vào mỗi một chỗ trên người gặm nhấm,dần dần tê dại thần kinh tứ chi,hắn chết tâm tuyệt vọng buông tha giây dụa,mặc hắn xâm lược.

“Về mặt ngươi là thế nào? Chê ta khiến ngươi không đủ thoải mái sao?”Long Khiếu Thiên nhìn mặt hắn xám như tro tàn,rất giống người bệnh trước khi lâm chung đợi ban cái chết,hỏa khí dâng trào,hắn lật lại người y,bỗng đứng từ sau lưng mãnh mẽ đâm vào,Ninh Đan Hi đáng ghét,ngay cả một tiếng rên rỉ cầu xin cũng không có! Hắn không tin tên này ngoan cường như thế.

Ninh Đan Hi cắn chặt răng chịu đựng hấn tàn bạo,tuyệt vọng nước mắt cuộn cuộn rơi xuống,ngón tay sờ lên mặt đất toàn là máu,hắn biết Thần Hưởng hắn yêu sẽ không bao giờ quay về.Ngày đó chính hắn đuổi y đi thì đã chết,hiện giờ người trên người hắn chỉ là một tên đáng ghét giống hắn,tình yêu si tâm bất hồi đã sớm hủy diệt, hai người giống như bình hoa vỡ bể khó quay trở lại như xưa.Ánh mắt dần dần mơ hồ,hắn chỉ nghe thấy thanh âm tan nát cõi lòng của mình cùng với tiếng thở hổn hển Long Khiếu Thiên xâm phạm hắn,không biết trải qua bao lâu,hắn rốt cục chịu không nổi ngất đi.

Mặt trời chiều ngã về tây giữa trời chiều thiêu đốt,Ninh Đan Hi từ từ khôi phục tỉnh táo,phát hiện mình trần như nhộng quần trong chăn nằm trên giường,toàn thân trải rộng dấu vết xanh tím lần lượt thay đổi,hắn miễn cưỡng khởi động thân thể đau nhức không chịu nổi,cúi người nhấc lên y phục rơi lả tả trên mặt đất,từng cái từng cái chậm rãi mặc vào.

“Ngươi như vậy còn muốn rời khỏi sao?” Long Khiếu Thiên ngồi trước bàn cách không xa bàn,nhàn nhã nếp hóp trà,”Ta mới vừa sai người đưa tới một bàn thức ăn ngon,không bằng ở lại cùng ta dùng cơm?”

12. Chương 12

Ninh Đan Hi nhìn món ăn phong phú trên bàn làm như không thấy,lạnh như băng nói:”Không cần,thê nhi của ta còn ở trong phủ chờ ta trở về, cáo từ!”Hắn dùng tay vịn mép giường đứng dậy,sải bước đi về phía trước,muốn nhanh chóng rời khỏi nơi làm cho hắn đau khổ.

” Người như vậy còn có thể đi đâu?” Long Khiếu Thiên thấy thân thể hắn lão đảo sắp ngã còn kiên trì muốn về nhà, trong lòng không khỏi dấy lên một mối lửa, hắn muốn nhanh trở lại bên cạnh người phụ nữ hưởng thụ quan hệ vợ chồng vậy sao? Ngay cả một khắc cũng không chịu ở cùng y?

Ninh Đan Hi làm như không nghe thấy, hắn khó khăn tập tễnh sải bước, không để ý Long Khiếu Thiên nói lời lạnh nhạt, hắn lão đảo bước đi giống như tùy thời có thể ngã, nhưng hắn vẫn không có dừng lại, từng bước đi đến cửa phòng.

Nào biết khi hắn đi qua bên người Long Khiếu Thiên, nhất thời không chú ý Long Khiếu Thiên cố ý đưa chân ra, thế là vướn chân cả người chật vật té ngã trên mặt đất.

” Muốn đi cũng phải hỏi qua ta!” Long Khiếu Thiên đứng lên, che ở trước người hắn, từ trên cao liếc xéo nhìn xuống hắn, ” Ta có cho người rời đi sao? Bổng vương có ý tốt muốn mời người ở lại dùng bữa tối, không nghĩ người không cho ta mặt mũi, quả thực không để ta vào mắt, thật sự rất to gan, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Ninh Đan Hi nén đau đớn đi lên, ” Người đến tốt cùng muốn ta thế nào? Nhiều lần nhục nhã ta còn chưa đủ sao?”

” Người đem chuyện bổng vương ân sủng thành nhục nhã!” Long Khiếu Thiên giận tím mặt, đưa tay túm lấy tóc hắn lạnh lùng nói: ” Người có biết bên ngoài có bao nhiêu người chờ mong ta sủng hạnh không?”

” Vậy xin Vương gia chọn người khác, Ninh Đan Hi ta nhận không nổi!”

” Người nói gì?” Long Khiếu Thiên giận sôi lên nhìn sắc mặt thà chết chứ không chịu khuất phục xem hắn như sơn tắc cường ép dân nữ, hận không thể cắt đứt cổ tại chỗ, nhưng hắn rất nhanh khôi phục bình tĩnh, buông y ra. ” Người đã kiên trì không chịu ở lại, ta cũng không miễn cưỡng, nhưng nơi này là vương phủ, người đã quên quy củ trong vương phủ sao, trước khi đi không thể thiếu thỉnh cầu ta, sau khi được ta cho phép mới có thể rời đi!”

” Người muốn ta cầu xin?”

” Không sai, ta là Vương gia dưới một người trên vạn người, người chẳng qua một người dân bình thường. Nếu không làm theo lời ta, tùy thời đều có thể mang tội danh bất kính, đem cả nhà người trị tội, đến lúc đó không chỉ là người, ngay cả thê tử cùng con người đều bị người liên lụy!” Hắn muốn cho y biết nơi này do ai làm chủ, để cho y biết được hắn bây giờ... không còn là tiện nô mẶc y sai bảo, chỉ cần hắn ngoắc ngoắc ngón tay là có thể quyết định sống chết một nhà họ Ninh, y chỉ có thể cúi đầu xưng thần, không còn lựa chọn khác.

Hắn lấy tính mạng cả nhà uy hiếp mình! Ninh Đan Hi sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, cuối cùng biến thành chết trắng mất hết can đảm. ” Ta hiểu được, Vương gia, là ta không hiểu quy củ,” Hắn quỳ gối xuống lạnh lẽo thẳm qua tim, gần từng tiếng rõ ràng nói: ” Ta cầu xin Vương gia chấp thuận ta cáo lui.”

Không nghĩ tới y sẽ làm theo, Long Khiếu Thiên hoảng sợ nhìn hắn quỳ rạp xuống đất, sắc mặt xanh mét so với vừa rồi càng thêm khó coi, hắn nên đắc ý y rất cuộc khuất phục ở dưới chân mình, càng phải thừa cơ giễu cợt hắn khúm núm, nhưng hắn không có một chút vui sướng, ngược lại tâm trạng hết sức tồi tệ.

” Ta cầu ngài xin thương xót, để cho ta đi!” Ninh Đan Hi không ngừng đập đầu vào trong nền đất, trên trán túa ra máu mà hắn cũng không phát giác.

” Đủ rồi! Đừng quỳ nữa!” Long Khiếu Thiên không biết sắp xếp cảm xúc phiền não giờ phút này ra sao, hắn đánh một chưởng lên bàn, nhất thời phát ra tiếng vang chấn động. ” Người đi đi!”

” Tạ ơn Vương gia ân điển!” Ninh Đan Hi lung lay thân người đứng lên, tuy rằng hắn bị bắt khom lưng quỳ lạy, nhưng trên mặt lại mang theo một vẻ nghiêm nghị không thể xâm phạm, ánh mắt lạnh lẽo như băng, giống như dù có làm sao nhục nhã cũng không cách nào làm bẩn hắn, hắn chậm rãi kéo bước chân rời đi, ngẩng đầu ưỡn ngực sải bước thoát khỏi tầm mắt Long Khiếu Thiên.

” Đáng ghét!” Long Khiếu Thiên đầy bụng hờn dỗi không chỗ phát, hắn phất tay đem tất cả món ăn thịnh soạn trên bàn rơi xuống đất, tại sao hắn một chút cũng không có mùi vị thắng lợi. Rõ ràng đã thành công đánh nát lòng tự trọng cao hơn trời của Ninh Đan Hi, nhưng hắn lại cảm thấy thất bại trước nay chưa từng có, thật sâu đánh vào ngực hắn.

Ninh Đan Hi vẻ mặt hoảng hốt đi ra khỏi cửa vương phủ, giống du hồn phiêu đảng trên con đường bị bóng đêm bao phủ, mái tóc đen rối tung hỗn độn, y phục màu trắng trên người rách mướp, còn nhiễm vết máu, người đi đường nhìn thấy hần còn tưởng gặp phải kẻ điên sợ hãi vội chạy đi, không để ý ánh mắt mọi người, hần tiếp tục mờ mịt sai bước, mưa to tầm tã, hạt mưa như đám thành băng đánh vào trên người hần, làm hần toàn thân đều ướt đầm, mưa không ngừng từ tóc hần nhỏ giọt xuống gương mặt rồi xuống ánh mắt mơ hồ.

Khi hần mang theo người đầy vết thương cùng mỗi mệt đi vào cửa nhà, mở ra cánh cửa chính là tổng quản vẫn đang chờ hần, hần vừa thấy Ninh Đan Hi đi vào y phục không chỉnh tề toàn thân ướt đầm bộ dáng chật vật, giật mình thiếu chút câu đèn trong tay rơi xuống đất.

“Thiếu gia, ngài không phải đến vương phủ sao? Tại sao biến thành như vậy? Trên mặt còn bị thương, nửa đường gặp phải cường đạo sao?”

” Ninh đại ca!” Lý Vân Nương nghe được tiếng mở cửa chạy đến nghênh đón, thấy Ninh Đan Hi đã trở về, sớm lo lắng ngủ không yên, sau khi dụ Thư Cầm ngủ, nàng ở tại phòng chờ hần trở về.”Sao lại thế này? Huynh bị thương?” ánh mắt lo lắng nhìn chằm chằm vào trên người Ninh Đan Hi, nàng vội vàng đỡ lấy hần.

“Trên đường về nhà ta chỉ không cẩn thận ngã và gặp mưa to mà thôi, các người không cần quá mức khẩn trương!” Ninh Đan Hi trả lời qua loa, giọng nói so với bình thường thiếu một phần dịu dàng.

” Toàn thân ngài đều ướt đầm, mau vào xối nước chải lại tóc lau khô mặc, ta nấu một ấm nước nóng để ngài tắm và lau khô mặt, bằng không sẽ cảm lạnh.”

” Ninh đại ca, muội đi lấy trà nóng cho huynh, chờ huynh tắm rửa xong, có thể uống.”

Tổng quản cùng Lý Vân Nương không nghi ngờ hần, vội vàng đưa hần vào đại sảnh, một người đi nấu nước nóng, một người vào trong phòng bếp pha trà nóng.

Khép lại cánh cửa trong phòng Ninh Đan Hi không còn một bóng người, cởi bộ quần áo ướt đầm trên người, ngồi vào trong thùng gỗ đổ đầy nước ấm, đem thân thể lạnh như băng ngâm vào trong nước nóng, hần một lần lại một lần gội nước, không ngừng tẩy từng chỗ trên người, giống như muốn tẩy đi dấu vết bị lăng nhục, ngay cả làn da sắp bị hần chà rách cũng không quan tâm.

Nhưng mặc kệ hần tẩy bao nhiêu lần, dấu vết Long Khiếu Thiên để lại trên người hần vẫn hết sức rõ ràng, lần nữa nhắc nhở hần bị hần xâm phạm chà đạp.

Không biết tẩy bao lâu, tẩy đến toàn thân đều không còn lực, hần mới bằng lòng đứng dậy thay y phục sạch sẽ, nhưng trong lòng càng trống trải hơn, trong mắt ảm đạm không ánh sáng tựa như đã chết mờ mịt ngã vào trên giường, cho tới nay mộng đẹp trong lòng hần đã hoàn toàn đổ bể, chờ đợi nhiều năm gặp lại đã không có gì, người yêu thương che chở hần đã hoàn toàn biến mất, cho dù hần hối hận thế nào cũng vẫn hồi không được.

13. Chương 13

Sắc trời dần dần trở nên trắng bạch, Ninh Đan Hi vô tri vô giác tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cả người nóng như bị lửa thiêu, hai gò nóng rần, hần cứng rần khởi động thân thể muốn đứng dậy thay y phục, nhưng đứng không vững lão đảo ngã xuống giường.

“Thiếu gia!” Tổng quản vừa lúc bưng đến cho hần một chậu nước rửa mặt chạy tới, vừa bước vào đã thấy hần ngã xuống mặt đất, vội vàng buông chậu rửa mặt, nhào đến phía trước hỏi thăm:”Ngài có khỏe không? Có bị thương hay không?”

Ninh Đan Hi ngẩng đầu nhìn thẳng tổng quản hai mắt lộ ra kiên định bất khuất không buông tha, ” Ta..... Không sao, mau đưa áo ngoài cho ta, đợi lát nữa sẽ có người đến lấy hàng, còn có một đồng chuyện phải bận rộn không có thời gian để phí.”

Thấy gương mặt hần không phải đồ bình thường, tổng quản lấp bắp kinh hãi, ông dùng tay sờ lên trán hần, nóng đến kinh người!”Thiếu gia, ngài đã nhiễm phong hàn!”

” Không gì đáng ngại!” Ninh Đan Hi yếu ớt kiên trì nói,cố gắng đứng dậy chứng minh hấn vẫn khỏe như bình thường,nhưng tay chân nặng như bị buộc một khối chì,cần bản không nhúc nhích nổi.

“Đừng nói nữa,ngài rõ ràng bị bệnh còn muốn đến cửa hàng bố trang,”Tổng quản đỡ hấn lên,giúp hấn nằm lên giường.” Ta phải đi mời đại phu, hôm nay thiếu gia nằm ở đây nơi nào cũng không được đi!”

“Không...” Ninh Đan Hi còn muốn mở miệng kiên trì,bỗng nhiên một trận choáng váng ập lại,giọng nói lo lắng của tổng quản càng ngày càng xa xôi,nhìn gương mặt già nua cũng càng ngày càng mờ hồ,dần dần một trận sương mù dày đặc che khuất tầm mắt hấn,hấn rơi vào trong bóng đêm cái gì cũng nhìn không thấy,cái gì cũng nghe không thấy.

Trải qua nhiều ngày mê man,Ninh Đan Hi mới từ sốt cao bất tỉnh nhân sự từ từ tỉnh táo,vừa mở hai mắt khuôn mặt thanh tú của Lý Vân Nương thoáng chốc hiện lên trước mặt,một đôi mắt to ngập nước tràn đầy vui vẻ.

“Ninh đại ca,huynh rốt cục tỉnh,thật sự là cảm ơn trời đất!”Nàng lau nước mắt nói.

“Phụ thân! Thờ Cẩn rất nhớ người,” Đứng ở bên cạnh nàng là một đứa trẻ mười tuổi hưng phấn chạy đến ôm lấy hấn,khuôn mặt thanh tú trẻ thơ.” Phụ thân vẫn nằm trên giường không tỉnh lại,mẹ nói phụ thân nhiễm phong hàn mới như vậy,cho nên con mỗi đêm đều khấn cầu ông trời,hy vọng bệnh phụ thân sớm khỏi,con cam đoan con sẽ làm bé ngoan,không chọc phụ thân cùng mẹ tức giận,ông trời thật đã nghe lời cầu nguyện của con!”

“Chỉ cần con siêng năng và hiếu thuận!Con sẽ luôn là đứa con phụ thân yêu thương nhất.” Ninh Đan Hi lộ nụ cười từ ái khen con,lại nhìn sang Lý Vân Nương cảm kích nói:” Mấy ngày nay ta bệnh nằm liệt trên giường,một mình muội chiếu cố ta,còn phải lo cho con nhất định rất mệt.”

“Nói đến đây phải nhờ thập tứ Vương gia giúp đỡ,bằng không bệnh Ninh đại ca chỉ sợ không khỏe nhanh như vậy.” Lý Vân Nương không dám kể công,nói nỏ tình trạng thực tế”Là ngài ấy mời thầy thuốc tốt nhất kinh thành đến xem cho huynh,còn phái người đưa sang thuốc bổ quý hiếm để huynh tắm bổ,kiên trì chữa khỏi bệnh cho huynh ngoài ra còn muốn điều dưỡng thân thể cho huynh.”

Ninh Đan Hi nghe vậy cả người cứng ngắc,” Là hấn?” Hấn mở mắt to nhìn bóng người phía sau Lý Vân Nương,gióng như nhìn thấy quỷ,trong phút chốc muốn nói gì cũng nói không được.

“Ninh phu nhân ngàn vạn đừng nói vậy,Ninh công tử nhiễm phong hàn ta cũng nên có trách nhiệm,”Long Khiếu Thiên chậm rãi đến gần trước giường,trên mặt nổi lên một nụ cười yếu ớt,”Ta rất hối hận ngày ấy hấn đến bái phỏng không thể kịp thời giữ hấn lại một đêm,bằng không hấn cũng sẽ không trên đường trở về gặp mưa sinh bệnh,nói nữa ta và Ninh công tử vốn là bạn cũ,cho nên quan tâm hấn cũng đúng.”

” Vương gia thật trọng tình trọng nghĩa,liên tục nhiều ngày không chối từ vất vả tới thăm Ninh đại ca,ngay cả trời mưa cũng đi đến,” Lý Vân Nương trời sanh tính đơn thuần ngây thơ,một chút cũng không hoài nghi ý đồ Long Khiếu Thiên đến.” Ninh đại ca có một bằng hữu quan tâm mình như vậy, thật là may mắn.”

Long Khiếu Thiên liếc mắt sang Ninh Đan Hi,nói:”Bằng giao tình giữa ta và Ninh công tử,chuyện này không đáng kể chút nào,hơn nữa trải qua ngày nào đó hai người “Xúc tất trường đàm “,chuyện hiểu lầm gì cũng hóa giải,ta và hấn so với trước kia càng hiểu hơn.”

Ninh Đan Hi nghe được hấn đang ám chỉ thân thể mình đã khuất phục hấn,thiếu chút nữa phun ra máu,hấn trừng mắt nhìn người kia,gióng như muốn xuyên một lỗ thủng trên mặt hấn,nhưng người đó chẳng những làm như không thấy,còn đáp trả hấn bằng một ánh mắt khiêu khích.

“Ninh đại ca,Vương gia thật sự là một người tốt!Hấn không chỉ quan tâm huynh,ngay cả ngân lượng trả đại phục cũng là ngài ấy trả,còn không để ý thân phận tôn quý của mình,lau mồ hôi thay y phục cho huynh,so với muội ngài ấy còn quan tâm hơn.” Lý Vân Nương hoàn toàn tin tưởng lời nói cảm động của người kia,không ngừng nói tốt cho hấn.

“Phụ thân,mỗi lần Vương gia đến đều đem những đồ kỳ quái cho con chơi,còn mua rất nhiều mức quả ghim thành xâu cho con,ngài ấy thật sự đối rất tốt với chúng ra,” Ninh thư cần cũng bị mua chuộc,trông mắt hoạt bát hiếu động tràn ngập yêu thích cùng sùng bái Long Khiếu Thiên.”Tựa như phụ thân của con a!”

Ninh Đan Hi quả thực không thể tin ngẩn ngời chỉ mới vài ngày, mẫu tử Lý Vân Nương không ngờ xem Long Khiếu Thiên trở thành người một nhà ân cần khoan dãi! Hắn lo lắng người kia lợi dụng thế tử cùng con hắn, rốt cuộc y đã tính toán gì?

“Cần Nhi đừng nói bậy, Vương gia thân phận tôn quý, chúng ta là người bình dân làm sao có thể với tới!” Hắn mạnh nén khó hịu ở cổ họng bệnh nặng mới khỏi, răn dạy đứa con, vừa dùng vẻ mặt đề phòng nhìn nhất cử nhất động của Long Khiếu Thiên.

“Lời ấy sai rồi, ta cùng Ninh công tử dù sao cũng là quen biết cũ, tất nhiên giao tình không phải ít, nhi tử Ninh công tử tựa như nhi tử của ta, ta nên quý trọng,” Long Khiếu Thiên tỏ thái độ thành khẩn nhiệt tình, giống như xem Ninh Đan Hi trở thành sinh tử chi giao. Mọi người đều sững sốt tại chỗ, chỉ có Ninh Đan Hi hiểu được dụng ý trong lời nói của hắn. “Ta tuy đã hai mươi lăm tuổi, có phần đông thiếp nhưng chưa lấy chính chính thất để sinh hài tử, cho nên ta vô cùng hâm mộ Ninh công tử, có một vị phu nhân hiền lương thực đất, còn có tiểu nhi tử đáng yêu.”

Lý Vân Nương được khen vui sướng, hai má ửng đỏ, “Vương gia ngày thường tuần tú lịch sự, tướng mạo đường đường, tin tưởng nhất định rất nhanh có thể tìm được cô nương tình đầu ý hợp cùng với ngài, sinh đứa con đáng yêu giống Thư Cần.”

“Không nói gạt nàng, trước kia ta có một người tình đầu ý hợp, ta vô cùng yêu người đó cho dù trả giá tất cả, nhưng sau lại lấy người đó ôm kẻ khác cùng ra vào, ta chỉ có thể nhịn đau rời đi, mãi cho đến hiện tại ta vẫn còn rõ tình cảnh bị người đó phản bội, mà Ninh công tử là người duy nhất biết, người yêu của ta năm đó lừa dối ong bướm thế nào, làm sao buông tha đoạn tình cảm ấy, hắn đều biết rất rõ.”

Lý Vân Nương kinh ngạc, bật thốt ra: “Ninh đại ca, thì ra huynh và Vương gia trước đó đã quen biết? Vậy ngài nhất định gặp qua vị cô nương làm huynh bỏ xuống không được?”

14. Chương 14

Ninh Đan Hi sắc mặt trắng bệch, hắn lần nữa diễn trò vạch trần vết sẹo cũ trước mặt đứa con cùng Vân Muội, đến tận cùng hắn muốn làm gì? “Vân muội, muội đưa Thư Cần ra ngoài trước, ta có lời muốn nói riêng với Vương gia!” Hắn bình tĩnh quyết tâm muốn hỏi rõ ràng với Long Khiếu Thiên, mặc kệ người kia muốn gì, hắn cũng không để Lý Vân Nương cùng đứa con bị liên lụy.

Từ ngày Lý Vân Nương gả cho hắn tới nay, chưa bao giờ nghe qua hắn dùng giọng không thể phản bác nói với nàng, cho nên sững sốt.

” Nhưng con muốn ở bên cạnh phụ thân!” Ninh Thư Cần tuổi còn nhỏ, nên không hiểu quan sát sắc mặt, hắn quần quít lấy tay Ninh Đan Hi không chịu rời đi.

“Thư Cần! Con không nghe lời phụ thân nói sao?” Ninh Đan Hi sắc mặt nghiêm nghị

Ninh Thư Cần sợ tới mức buông tay ra, nước mắt lập tức đảo quanh trong hốc mắt, hắn không biết phụ thân từ trước đến nay yêu thương hắn tại sao đột nhiên hung dữ vậy.

” Thư Cần ngoan, nghe lời phụ thân con nói, để thúc cùng phụ thân con nói chuyện một chút, lát nữa thúc sẽ mua mứt quả cho con ăn!” Long Khiếu Thiên thấy thế đành dùng chiêu dụ dỗ Thư Cần, lúc này hắn mới nín khóc mỉm cười, ngoan ngoãn đi theo Lý Vân Nương rời đi.

“Không thể tưởng được dung mạo thế tử người thanh thuần động lòng người, tuy rằng mỹ mạo so ra kém người, lại có một phong vị khác, giống như một đóa diễm đam đáng yêu không biết thế sự, không giống người có bề ngoài mê người nhưng rai đầy gai độc.” Long Khiếu Thiên không được tự nhiên ngồi xuống mép giường, một đôi con ngươi đen đóng băng ba thước lóe ra tia sáng châm chọc nhìn quét mặt Ninh Đan Hi, “May mắn con trai bảo bối của người lớn lên giống mẹ, tuyệt không giống cha nó dơ bẩn vô sỉ.”

” Người muốn ta mất hết mặt mũi trước mặt thế tử cùng con ta sao?” Ninh Đan Hi sắc mặt không phải trắng bình thường, nhưng hắn tuyệt không sợ hãi ngênh đón ánh mắt tràn ngập ác ý của Long Khiếu Thiên.

” Làm sao có thể?” Long Khiếu Thiên cúi người xuống dùng ống tay áo lau mồ hôi nóng rỉ ra trên mặt hắn, vẻ mặt thật lòng lo lắng, “Ta vừa nghe tin người bị bệnh nằm liệt trên giường sau đó lập tức chạy đến

thăm người, không tiếc bỏ số tiền lớn mời thầy thuốc tốt nhất đến trị cho người, ta tận tâm hết sức lo cho người, người lại hoài nghi lòng tốt của ta, thật làm ta đau lòng.”

“Không cần diễn kịch trước mặt ta, người tổn công như vậy rốt cuộc có ý gì?” Ninh Đan Hi bình tĩnh, một câu nói toát ra hần hự tình giả ý.

“Người đoán được ý đồ của ta, ta đây cũng không cần giả bộ nữa.” Long Khiếu Thiên không giận ngược lại còn cười, “Nói trắng ra, kể từ lần ta thượng người, sau đó ta nhớ mãi không quên làn da trắng nõn, mái tóc dài bay bổng, cùng với nơi chắc trát kẹp lấy người ta, ta vẫn muốn tìm cơ hội áp đảo người, lại một lần nữa ở trong cơ thể người rót đầy nhiệt dịch của ta!” Ngón tay hần dao động từ mặt dọc đến cổ, tiếp nữa rơi xuống vạt áo xẻ tà mơ hồ lộ ra cảnh xuân.

” Chết cũng đừng nghĩ!” Ninh Đan Hi dùng hết khí lực giơ tay lên, muốn hất ra bàn tay càn rỡ của hần, lại bị hần đưa tay bắt lấy.” Lần trước ngài đã giẫm nát tự tôn của ta, cho dù ta mắc nợ ngài xem như đã hết nợ, ta đã không còn thiếu ngài gì nữa!”

“Người cho rằng một lần hiến thân là có thể thỏa mãn ta sao?” Long Khiếu Thiên cười gian tà nghiêng đến gần mặt hần, “Người mắc nợ ta đâu chỉ những thứ này, ta mời thầy thuốc còn dùng thuốc tốt nhất bồi bổ cho người, còn mua quà cho con người, những thứ này hao không ít ngân lượng.”

“Ta sẽ đem tiền xem bệnh cùng mua thuốc một lần trả lại cho ngài, quà gì đó ta cũng trở lại cho ngài!”

“Người đang kể chuyện cười sao? Theo tình trạng túng quẫn hiện tại của người, lấy cái gì trả?” Long Khiếu Thiên cười nhạt, “Người có biết thê tử cùng con người mấy ngày liên tiếp ba bữa cơm đều là rau dưa, trên người mặc chính là y phục cũ vá lại, trong Ninh phủ đồ có thể cầm đều đã cầm hết, ngay cả ngân lượng mời thầy thuốc thiếu chút nữa không có. Nếu không phải ta ra tay tương trợ, chỉ sợ bọn họ không thể mời đại phu đến chữa bệnh cho người, vì trợ cấp gia dụng, thê tử của người thậm chí mỗi ngày thừa dịp người ra cửa, liền đi từng nhà nhận giặt y phục giùm người ra, để kiếm chút xíu tiền công, giặt đến tay đầy bọt nước.”

Ninh Đan Hi kinh ngạc không thôi, hần hoàn toàn không biết vì bảo vệ gia nghiệp kiên trì chống đỡ, thê nhi lại thành vật hi sinh lớn nhất, nghĩ đến Lý Vân Nương sinh ra trong nhà giàu có chưa từng làm việc nặng, hần không khỏi vừa áy náy vừa tự trách, là hần liên lụy mẹ con hai người, hại hai người cùng hần chịu khổ!

“Người nên hiểu được dựa vào khí phách căn bản không thể thay cơm ăn!” Long Khiếu Thiên không buông tha một tia cơ hội đả kích hần, “Trước mắt dùng thân thể người hoàn lại, người căn bản đã không có đồ vật khác thay thế!”

“Ngài.....” Long Khiếu Thiên mỗi câu nói đều đánh trúng điểm yếu, hần nhất thời á khẩu không trả lời được, tựa như bị người bóp chặt cổ, không thể phản bác.

“Người nghe kỹ cho ta, bắt đầu từ ngày mai ta muốn người mỗi ngày sau khi đóng cửa hàng vải liền đến vương phủ thị tẩm, thẳng đến ta ngán mới thôi, ta biết người tự tôn cao lại nặng mặt mũi, nên ta sẽ không ép người ở lại vương phủ như nam sủng, ta đặc biệt chấp thuận cho người sau mỗi đêm thị tẩm xong thì trở về Ninh phủ, người vẫn có thể hồi phủ làm Ninh đại thiếu gia của người, làm tướng công tốt của thê tử người, làm phụ thân tốt của con người,” Hần nói giống như ông trời ban ơn.” Xem ta quan tâm đến suy nghĩ của người chưa, đây nhượng bộ lớn nhất của ta.”

Khiếp sợ, phần nộ, thương tâm, tuyệt vọng đủ loại cảm xúc đan vào thành một loại bi phần ngực hừng hực thiêu đốt trong ngực Ninh Đan Hi, đối với nam nhân đề tiện hèn hạ trước mắt chút ít tình cảm còn sót lại trong lòng vào giờ khắc này biến mất hầu như không còn, hần chấp nhận chuyện thật Thần Hằng đã không còn nữa.” Người dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ đồng ý?”

“Nếu người không chịu, ta liền bắt thê tử thay thế, lấy quyền thế địa vị của ta, cho dù muốn bắt thê tử người ép làm thiếp, cũng không ai dám hỏi đến!” Long Khiếu Thiên hung hăng cắn một cái lên vai hần, “Ta nói ra được thì làm được, tối ngày mai ta sẽ ở vương phủ chờ người, nếu đợi không thấy người tới, thì người cứ chờ hậu quả đi!”

Ninh Đan Hi cắn chặt môi dưới, trong mắt đều là tĩnh mịch xen lẫn u ám, hần cảm thấy bản thân bất lực, đối mặt Long Khiếu Thiên quyền cao chức trọng, hần có thể lấy gì đối kháng? Ngoại trừ khuất phục điều kiện hần đưa ra thì không còn phương pháp nào khác.

“Thiếu gia, ta đưa thuốc đến đây!” Lúc này tổng quản bưng một chén nẫu đã lâu vào phòng, trùng hợp phá vỡ cục diện bế tắc trong phòng.

“Tổng quản, để ta dứt hần.” Long Khiếu Thiên đứng dậy nhìn sang ông, gương mặt tà ác mới vừa rồi bức hiếp Ninh Đan Hi đã muốn một lần nữa thay đổi trở thành ôn hòa lương thiện.

“Làm sao không biết xấu hổ phiền đến ngài? Ngài hiện tại chính là Vương gia cao cao tại thượng, không còn là Thần Hạng năm xưa, công việc hầu hạ thiếu gia uống thuốc nên để ta làm.”

“Không sao, ta cùng Đan Hi tuy rằng cách xa đã lâu, nhưng cũng xem như quen biết, niệm những chuyện xảy ra trong quá khứ, ta chăm sóc hần cũng phải thôi, không nên câu nệ thân phận.”

15. Chương 15

Nghe hần nói thật lòng tổng quản tin là thật, không khỏi cảm động,” Ta còn nghĩ Vương gia thủy chung cánh trong lòng chuyện mười năm trước đến nỗi hận Ninh phủ cùng thiếu gia, không thể tưởng được ngài chẳng những không truy cứu còn rất mực quan tâm thiếu gia, lão gia trên trời có linh thiêng nhất định cảm thấy vui mừng.”

“Chuyện quá khứ dù sao cũng đã qua,” Long Khiếu Thiên nhận lấy chén thuốc nóng hổi trong tay ông, ngồi trở lại vị trí bên giường,” Chuyện ngày xưa ta đã sớm quên, tổng quản cũng không cần nhắc trở lại, ta hiện tại chỉ là bạn tri kỷ của Đan Hi, không có suy nghĩ khác trong đầu.”

Ninh Đan Hi lạnh lùng nhìn hần, lời nói dối này hần còn dám nói ra khỏi miệng.

“Ta thật hồ đồ, Vương gia thân phận sớm đã khác trước kia, thiếu gia cũng có thể tử đương nhiên không thể giống như quá khứ, ta thật không nên nhắc lại chuyện đã qua.” Tổng quản cho rằng lúc trước lão gia dùng thủ đoạn tàn nhẫn bắt buộc bọn họ tách ra, nhưng hiện tại xem ra đúng là chính xác, bọn họ một người đã lấy vợ, một người quyền cao chức trọng, tiền đồ sáng lạn, tốt hơn trước kia khi chết không có con lo ma chay, dù sao hai nam nhân yêu nhau vĩnh viễn không thể được mọi người chúc phúc.

“Đến đây, Đan Hi,” Long Khiếu Thiên đưa tay ôm hần tựa vào ngực mình, sau đó dùng thìa múc thuốc đưa đến miệng hần.” Ta dứt người uống thuốc.”

Ninh Đan Hi nhanh chóng giãy dụa không muốn phối hợp hần diễn kịch, nhưng Long Khiếu Thiên giữ chặt eo hần, nói nhỏ bên tai:” Nếu người không chịu ngoan ngoãn uống xong, ta sẽ ở trước mặt tổng quản dùng miệng dứt người! Cho ông ấy có biết quan hệ chân chính giữa ta và người!”

Ninh Đan Hi cả người chấn động không thể không mở môi, uống nước thuốc người kia dứt, mùi vị khổ sở lập tức tràn ngập khoang miệng, hần ép mình nuốt xuống cổ họng, con người ngán nước rũ xuống giống như rung động rơi nước mắt, không biết vì chịu khổ vị đắng của thuốc hay không cam lòng bị người ta quản chế.

” Nhìn người xem uống mà thuốc còn chảy ra.” Long Khiếu Thiên dùng ống tay áo lau đi ít nước còn sót bên khóe môi, giống như trượng phu tận tâm hầu hạ nương tử dịu dàng nói:” Có phải rất đắng hay không? Nhấn nài một chút, thuốc đắng đã tật phải uống hết bệnh mới mau khỏi.”

Ninh Đan Hi rốt cuộc nghe không nổi hần nói nhảm, một trận buồn nôn đánh úp lại, thuốc nuốt vào trong bụng lại dâng lên, cảm giác buồn nôn ọc đến không thể nhìn được, hần không biết lấy khí lực từ đâu đưa tay đẩy ra Long Khiếu Thiên nôn xuống nền đất, còn có cả uế vật ra ngoài, ngay cả cảm bào trên người Long Khiếu Thiên cũng khó tránh khỏi.

Long Khiếu Thiên nhất thời không chú ý, bị người ta dùng sức đẩy thìa trên tay bộp một tiếng vỡ vụn trên mặt đất, nhìn trên đất cùng trên người đầy vết bẩn, hần cơ hồ nổi trận lôi đình, hần là người có địa vị cao lại nhân nhượng chịu dứt người bình thường như y uống thuốc, nhưng y lại dám đẩy mình ra, còn nôn tất cả thuốc hần dứt uống, thật không biết điều! Y chán ghét hần đựng vào người vậy sao?

“Thiếu gia, ngài tại sao lại nôn ra?” Tổng quản nhìn Ninh Đan Hi không ngừng nôn, lo lắng đi đến trước hỏi:” Có phải trong người không khỏe? Ta sẽ mời đại phu đến thăm người!”

“Không cần,ta nôn xong cảm thấy khỏe rất nhiều.” Ninh Đan Hi ngược lên gương mặt tái nhợt,vội vàng ngăn cản bởi vì trong nhà đã không còn tiền để mời thầy thuốc,hắn không thể để cho Long Khiếu Thiên lần nữa mượn cơ hội lừa gạt.

” Nhưng thiếu gia,dáng vẻ ngài xem ra rất khó chịu.....”

“Đan Hi đã nói không cần mời đại phu,tổng quản cũng đừng đi một chuyến tay không,ta xem hắn chẳng qua không quen uống thuốc đắng mà thôi.” Long Khiếu Thiên nén xuống tức giận,mặt ngoài bình tĩnh nhìn không ra một tia sơ hở.” Nhưng thật tiếc bát thuốc này.”

“Ta sẽ lấy thêm một bát,thuận tiện lấy chổi đến dọn sạch.” Tổng quản bị thuyết phục,vội vàng đi ra ngoài.

” Người tại sao nôn hết thuốc ra ngoài?” Long Khiếu Thiên cúi xuống giữ lấy người hắn,buộc y nhìn thẳng vào hắn,”Đó là chén thuốc tổng quản canh trước lò lửa đã lâu,người lại lãng phí? Đó là số thuốc ta dùng tiền mình để mua,chẳng lẽ người không sợ tiền thuốc sẽ tăng lên sao?”

” Nói chuyện không cần quanh co lòng vòng,ta đồng ý điều kiện của người,tùy người muốn làm thế nào thì làm,như vậy người hài lòng chưa?”

“Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt,đây mới là Đan Hi tốt của ta!” Long Khiếu Thiên vẽ mặt dương dương đắc ý,nổi khổ mười năm qua,ngày ngày trải qua cuộc sống địa ngục,hắn nhất định sẽ đòi lại tất cả trên người Ninh Đan Hi,năm đó chịu nổi khổ phản bội,hắn nhất định sẽ trả cho y gấp đôi.

Hắn tuyệt không thể chịu đựng bản thân chịu khổ nhiều năm,vứt bỏ nhìn hắn ôm thê tử sống an nhàn,càng không thể chịu đựng được hắn cười vui vẻ trước nữ nhân tự xưng là thê tử cùng đứa bé có chung dòng máu với hắn,nụ cười đó rõ ràng thuộc về hắn,thân thể kia cũng thuộc về hắn,hiện tại lại bị thê nhi hắn chiếm toàn bộ!

Hắn không cam tâm,Ninh Đan Hi dựa vào cái gì có được hạnh phúc? Chẳng lẽ y đã quên tất cả quá khứ? Quên y từng yêu hắn rồi ruồng bỏ rời khỏi hắn?

Nếu Ninh Đan Hi nghĩ có thể thoát khỏi hắn,vậy mười phần sai,từ nay về sau chỉ cần hắn muốn,hắn liền triệu người đó đến,dùng thân thể y để phát tiết nhu cầu, nhưng đó không phải hắn còn yêu y mà chỉ là triển khai kế hoạch trả thù.Mặt trời ngã về phía tây,vương phủ tráng lệ bao phủ một mảnh hoàng hôn,sau khi Ninh Đan Hi đóng cửa sổ trang điểm hẹn đi đến,một thân áo bào trắng phiêu dật theo gió tung bay,khuôn mặt tuấn mỹ u ám giống như phải đến pháp trường không có một chút vui sướng.

Long Khiếu Thiên sớm ở trong phòng chờ y,vừa thấy y xuất hiện,lập tức bày ra thái độ kêu căng,nói móc:” Người thật đến đúng hẹn,ta còn nghĩ rằng người trinh tiết liệt sĩ nhất định chết cũng không phục tùng! Thì ra chỉ là cọp giấy,cuối cùng không phải cũng bò lên giường ta sao.”

Ninh Đan Hi im lặng không lên tiếng đi đến trước mặt hắn,bắt đầu cởi nút áo trên người,chỉ thấy bàn tay cởi y phục có chút run rẩy.

“Người đang làm gì? Không nghe ta đang nói gì với người sao?” Thấy y không để ý mình,Long Khiếu Thiên nhú lại mày kiếm,vẻ mặt không vui.

” Vương gia muốn ta đến phòng ngài không phải để thị tẩm sao?” Ninh Đan Hi trả lời không có chút tình cảm” Vậy cần gì nói lời vô nghĩa?Muốn thì nhanh một chút!”

” Người!” Long Khiếu Thiên nghe những lời y nói,vẻ mặt hắn bỗng chốc đen kịt,giận giữ nhanh chóng xông ra,”Được,người đã nóng lòng lên giường cùng ta,vậy bốn vương sẽ không khách khí!”

Hắn thành linh kéo lấy tay y,một đường kéo đến trên giường,động thủ cởi tất cả y phục trên người y,lộ ra thân thể tuyệt trắng nõn nà.

Ninh Đan Hi quay mặt sang phía khác,chờ đợi cuồng phong bạo vũ phủ xuống,y tựa như cương thi lặng lẽ nằm im,gì cũng không nghĩ,gì cũng không nhìn, chỉ cầu mọi chuyện nhanh chấm dứt.

16. Chương 16

“Bộ dạng này của người giống như cá chết,bảo ta làm sao hưng phấn?”Long Khiếu Thiên xoay mặt lại,từ trong ngực lấy ra một bình thuốc lỏng lầy.”Ta có biện pháp để người không thể giữ bình tĩnh!”

” Đó là cái gì?” Ninh Đan Hi lộ ra ánh mắt phòng bị nhìn thẳng vào bình thuốc trên tay hắn.

” Đây là xuân dược có hiệu lực cực mạnh,mặc cho người đó là trinh nữ liệt phụ cũng rất nhanh trở thành dâm phụ!” Long Khiếu Thiên phát ra tiếng cười tà dâm, hắn thuận tay mở ra bình thuốc,lấy tay ngón tay đào ra một khối lớn thuốc mỡ,xoa lên da thịt toàn thân của hắn.”Trước đó đều dùng trên người thị thiếp,đây là lần đầu tiên dùng trên người nam tử nhưng ta nghĩ hiệu quả chắc cũng giống nhau.”

Ninh Đan Hi nghe vậy xanh cả mặt,y không ngừng vung vẩy tay chân,ý đồ chống cự nhưng long Khiếu Thiên dễ dàng ngăn cản tất cả hành động của y,ngón tay dính đầy thuốc mỡ từ bụng lên đến crotch mẫn cảm,đi xuống nụ hoa hồng trước ngực rồi đến vùng bụng trơn mịn,cho đến dừng lại phải nam uể oải không phản chấn giữa hai chân hắn tử mị bơi lên.

“Không được..... Không được....” Ninh Đan Hi cả người run rẩy không thể nhúc nhích,lớp thuốc mỡ thoa lên làn da cảm giác khó có thể dùng từ hình dung, đầu tiên giống phủ lên một khối băng lạnh lẽo,tiếp theo chậm rãi chuyển sang nóng rực giống như bị ngâm trong nồi nước sôi,sau lại giống bị kiến gặm cắn tê dại,hắn nóng đến toàn thân rỉ ra mồ hôi trong suốt,khuôn mặt bạch ngọc dần dần phiem màu đỏ quynh rữ rất giống được thoa yên chi xinh đẹp động lòng người,cánh môi trơn mịn lóe tia sáng mê người.

“Có phải cảm thấy vừa nóng vừa tê dại?”Long Khiếu Thiên xoa bóp vật biến cứng cao ngất,ánh mắt sáng rực không chút thả lỏng xâm phạm mỗi một tấc da thịt lửa lò” Thuốc này quả nhiên rất hữu hiệu,cho dù người kêu ngạo bất tuân thế nào cũng khó địch lại nó uy lực của nó.”

Ninh Đan Hi níu chặt tấm chăn mềm mại phía dưới,thở ra hơi thở vừa vội vừa bối rối,hắn từ đầu đến giờ hoàn toàn không nghĩ Long Khiếu Thiên dùng thuốc đối phó hắn,làm người ta khó có thể đối kháng nóng bỏng mạnh mẽ xâm lược,xuyên thấu mỗi sợi dây thần kinh ngấm dần đến tứ chi nhanh chóng cướp quyền làm chủ thân thể của hắn,ăn mòn suy nghĩ bình thường,làm hắn không tự chủ được vịn vào vòng eo giống như phát cuồng tìm kiếm giải phóng.

Long Khiếu Thiên cởi xuống sợi dây y dùng để buộc búi tóc trên đầu,trong nháy mắt mái tóc dài đen nhánh xóa ra,rữ xuống trước ngực tôn lên làn da trắng như tuyết,trên má phiem hai đám mây đỏ ửng,đẹp đến không gì sánh được,”Người như vậy thoát nhìn thật đẹp,chỉ nhìn thôi đã làm cho ta nhịn không được hưng phấn lên.”

Long Khiếu Thiên nhìn chăm chú vào hắn không chớp mắt,giống như hắn lần đầu tiên thấy được một thân thể xinh đẹp như vậy,ngón tay hắn tiến sâu vào trong khe hẹp,đem thuốc mỡ tiến bên trong khô khốc.

” Ừm Ừm.....” Ninh Đan Hi nhịn không được phát ra tiếng hừ ngọt ngọt, trên mặt mồ hôi rơi như mưa muốn ngăn cũng không được,đôi môi hồng nhuận bị hắn cắn quá chặt,hết sức kháng cự được tính ảnh hưởng đến.

“Không cần uống phí thời gian chống cự,người càng nhịn thì càng khó chịu.” Đầu ngón tay không có ý tốt của Long Khiếu Thiên ở trong cơ thể hắn lật tới lật lui,thuốc mỡ lạnh lẽo rất nhanh thấm vào trong vách tường trở nên vừa ướt lại vừa trơn

Ninh Đan Hi cắn đến môi bật máu,vẫn không thể chống lại Long Khiếu Thiên tà ác khiêu khích,ngón tay tùy ý xâm lược hiệu lực của thuốc làm hắn không tốn nhiều sức,phá hủy chiếc lưới phòng vệ kiên cố của y,hoàn toàn tra tấn thể xác cùng tinh thần y,khiến cho y lẫn lộn chịu nổi khổ tình dục,y không ngừng thả lỏng thân thể khó chịu như bị lửa đốt,lại giống như bị vạn lông chim trên chọc,khiến toàn thân y khát vọng có ai đến giúp y giải trừ nỗi khổ.

“Tại..... Tại sao ngài phải làm như vậy?” Ninh Đan Hi nhịn đến nước mắt chảy khỏi hốc mắt,cũng không nguyện bỏ đi tôn nghiêm xin Long Khiếu Thiên,y biết rõ Long Khiếu Thiên xem nhục nhã hắn làm trò vui.”Ta đã.....làm theo người muốn.... người cần gì dùng..... Thủ đoạn?”

“Ta đã sớm biết người không phải cam tâm tình nguyện để ta thị tẩm,tính tình người kêu ngạo như vậy cho dù ta lăng nhục người thế nào cũng không thể khiến người chân chính thuyết phục,ta không muốn làm cùng

một người giống như xác chết một chút thú vị cũng không có! Cho nên ta thay đổi chủ ý,muốn dùng thuốc khống chế người cho người cảm thấy vui vẻ,mỗi khi ta tiến vào người liền nhin không được phát ra tiếng thở gấp phóng đăng,nuôi thân thể người sau này không có ta thì không được,đây mới là hưởng thụ cao nhất!”

Ninh Đan Hi sững sờ thì ra hẳn không phải muốn y hằng đêm thị tẩm,còn muốn tiến thêm một bước khống chế thân thể y,đạt tới tra tấn thể xác cùng tinh thần.” Ngài.... điên rồi... Ta không phải cầu nhi của ngài.... Cho dù ngài có thể khống chế cơ thể của ta cũng.... Không thể lấy được lòng của ta.....” Hắn nén dục hỏa trong người từ trong kẻ rằng bật ra từng lời.

Long Khiếu Thiên nghe xong nhất thời cảm thấy tức giận cực kỳ,nhưng hắn đứng lúc dè nén giận giữ càn rỡ cười ha ha.” Vậy người không ngại thử một lần chứ, xem ai là người thắng cuối cùng.Ninh Đan Hi người có thể giả thanh cao cũng chỉ có hiện tại mà thôi,nói không chừng người được ta thượng thành nghiệm về sau còn cầu xin ta thượng người,ngay cả thê tử thanh thuần kia cũng không muốn đụng.” Hắn cúi đầu hôn lên nụ hoa đỏ hồng trước ngực y,đầu lưỡi khoanh vòng tròn liếm mút nhũ hoa,ngón tay đâm vào huyết động thời phối hợp hoạt động vuốt ve.

“Chết cũng.... không....” Ninh Đan Hi dè xuống tiếng rên rỉ sắp vọt ra khỏi miệng,thái độ thà chết chứ không chịu khuất phục như ngày thường,không có một chút yếu dần.

“Đến lúc này còn còn mạnh miệng cái?”Long Khiếu Thiên ngẩng đầu nhìn hai tròng mắt bị bao phủ tình dục,cùng với phản ứng hạ thân,cười càng thêm càn rỡ,” Thân thể của người đã có cảm giác,ngoài miệng càng muốn phủ nhận,không sao,chờ một chút ta sẽ cho người nếm cảm giác sung sướng!”

Ninh Đan Hi muốn mở miệng phản bác nhưng ngọn lửa thiêu đốt trong người càng thêm mãnh liệt,giống như mạng nhện chặt chẽ bao quanh y,lý trí dần dần bay xa,hắn mở miệng thở gấp,cảm thấy phía dưới mình ngứa không chịu nổi,giống như đòi hỏi người khác lấp đầu,chủ động siết chặt ngón tay Long Khiếu Thiên.

” Nơi đó của người dường như đã nhin không được muốn ta tiến vào!” Long Khiếu Thiên rút ra ngón tay,cởi xuống dây buộc quần, xuất ra nơi hùng dũng như ngọn đuốc,” Ta đến thỏa mãn người đây!”

Ninh Đan Hi cắn bản không sức cự tuyệt,hai chân đạp bị nâng lên,cái mông bị lột trần,bàn tay thô lỗ vặn bung ra hai bên,hỏa trụ nóng bỏng đỉnh ở lối vào,gầm lên một tiếng hăng hái xâm lấn vào cơ thể y.

17. Chương 17

Ninh Đan Hi cắn răng tiếp nhận hắn đâm sâu vào,đau đớn khi kết hợp nửa người dưới lần nữa nhắc nhở hắn bị Long Khiếu Thiên xâm phạm,trong lúc hoảng hốt hắn cảm giác ngứa ngáy càng thêm mãnh liệt giống như bị cây gỗ đục vào hết sức căng thẳng,không thể ức chế cuốn lấy dục vọng của Long Khiếu Thiên.

Long Khiếu Thiên nắm chặt phần eo y,chờ đến chỗ sâu liền tạm thời dừng lại động tác tiến công,ánh mắt sung sướng nhìn vẻ mặt khổ sở của y,” Bên trong của người kẹp ta thật chặt a,tựa hồ thúc giục ta nhanh ăn người! Bộ dạng hiện tại của người so với gương mặt quan tài vừa rồi quả thật tưởng như hai người.”

“Là... Người dùng thuốc.... quan hệ....” Ninh Đan Hi cực lực áp chế ham muốn sôi trào trong cơ thể,nhưng thân thể lại giống như vừa chiếm được thỏa mãn rỉ ra nhiều mồ hôi nóng,giống như sốt cao thiêu đốt da thịt toàn thân hắn.

“Thật quật cường!” Long Khiếu Thiên nhếch khóe miệng tách ra nụ cười ngạo nghễ,ngón tay xoa nắn chơi đùa phái nam cứng ngắc trước người y,”Người rõ ràng cũng rất muốn,tại sao phải ép mình chịu đựng? Thành thật kêu ra không phải tốt hơn sao?”

“Không.....”Khoái cảm dần dần thay thế khổ sở,Ninh Đan Hi khó có thể tự kiềm chế cơn sóng nhộn nhạo trong lòng,y cắn chặt môi dưới, thủy chung không chịu bỏ đi tự tôn phát ra tiếng rên rỉ vui vẻ.

” Cần gì sĩ diện thế? Cho dù người cắn nát môi cũng không thể ngăn cản dục vọng trong cơ thể bùng phát,không bằng sớm đầu hàng ta.” Long Khiếu Thiên cúi người khuôn mặt tuần tú tà ác,nhắm ngay đôi môi đỏ mọng hôn xuống,đầu lưỡi trơn trượt xoay tròn vặn vẹo trên môi y,y đồ xông vào khoang miệng của y.

Ninh Đan Hi bối rối sống chết ngậm chặt miệng,Long Khiếu Thiên liền thừa dịp lúc này bắt đầu động thất lưng,đem phái nam vùi sâu vào trong cơ thể hắn thỉnh thoảng rút ra,lại đột nhiên đâm vào chỗ sâu nhất.

Mãnh liệt chấn động rất cực làm cho Ninh Đan Hi nhin không được buông lỏng phòng bị,y bắt đắc dĩ hé miệng bật ra tiếng thở dốc đè nén đã lâu,vừa lúc giúp đầu lưỡi Long Khiếu Thiên có cơ hội công chiếm.Khi không thể khước từ Ninh Đan Hi không thể không đón chiếc lưỡi xâm nhập,chiếc lưỡi linh hoạt trượt vào khơi dậy dục hỏa sửa chữa mỗi nơi,mang theo mê hoặc lòng người xống vào trong đầu y,đồng thời khiến cho y mất hồn kích động dục vọng trong người.

“Thân thể của ngươi càng siết chặt,càng làm cho ta hoàn toàn lột được mặt nạ thanh cao của ngươi,để ngươi lộ ra vẻ mặt phóng dăng!” Long Khiếu Thiên không ngừng dùng lời nói bỉ ổi kích thích y,thấy mặt y lộ ra thẹn thùng liền dùng lực động phần eo,giống đóng cọc ôm chặt y bắt đầu trườn động.

” A.....” Cho tới giờ niềm tự hào phút chốc sụp đổ,Ninh Đan Hi giơ tay lên ôm chặt lưng hắn,rót cuộc ngăn cản không được ngọn sóng lớn,không tự giác phát ra một tiếng rên rỉ say lòng người.

” Tiếng kêu thật đậm đặc,Ninh Đan Hi,ngươi cuối cùng đã bộc lộ phóng túng bản thân,” Long Khiếu Thiên cười vui vẻ,hắn hưng phấn tăng nhanh tốc độ, một lần so với một lần tiến vào càng nhanh càng sâu.

Nghe thấy bản thân mình phát ra thanh âm đáng xấu hổ,Ninh Đan Hi như bị nước lạnh đổ xuống đầu lấy lại tinh thần,y xấu hổ không chịu nổi,hắn không thể cắn lưỡi tự sát,nào biết Long Khiếu Thiên lại lần nữa công tiến,vừa vặn chạm đến chỗ mẫn cảm nhất của y,một trận chấn động mừng như điên thổi quét mà đến,cắt đi ý niệm muốn chết trong đầu,y không khỏi mở miệng tràn ra tiếng thở gấp,nửa người dưới đông đưa theo Long Khiếu Thiên.

” Rên rỉ như vậy không phải tốt lắm sao? Kêu lớn tiếng thêm một chút!” Long Khiếu Thiên nhận ra hành động đang hòa theo của hắn,hắn không khỏi cất tiếng cười to,hắn một mặt hưởng thụ hắn co rút nhanh tư thái phóng dăng của y,một mặt khai phá thêm nhiều phản ứng của y,tận tình ngao du cao liên tiếp hướng về phía trước.

” A a.....” Mái tóc dài hỗn độn của Ninh Đan Hi rũ xuống,tay chân tuyết trắng cuồng loạn run rẩy,cho dù ý chí muốn ngăn cản ham muốn,nhưng bị xuân dược khống chế thân thể khiến hắn không thể xen vào,mỗi khi phái nam Long Khiếu Thiên đâm vào trong cơ thể y,loại khao khát này vĩnh viễn không ngừng lại.

” Đây mới chính là ngươi,thật phóng túng,ha ha ha,ta không phải nói để ngươi vui vẻ sao?”

Ninh Đan Hi nhanh nhú lại lông mày,nước mắt xấu hổ xen lẫn vui mừng chiếm hết con ngươi của y,y hận mình khuất phục dưới tình dục,càng đau đớn chính mình quá mức khờ dại quá mức ảo tưởng,rõ ràng biết hắn không còn chút tình cảm với mình,y vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng,tha thiết chờ đợi cơ hội hắn hồi tâm chuyển ý yêu lại mình như trước kia,mới có thể rơi vào cái bẫy hắn giăng,trở thành vật để hắn chế nhạo đùa bỡn,tra tấn như vậy phải tới khi nào mới có thể ngừng? Chừng nào mới thoát khỏi trầm luân khổ hình.

Nhưng Long Khiếu Thiên trả thù còn chưa dừng lại,hắn nâng lên hai chân Ninh Đan Hi,đem thân thể cường tráng toàn bộ đặt lên trên người y,hai tay trêu đùa nụ hoa nổi lên ngực hắn,vừa không quên dùng sức tiến công mãnh liệt chiếm lấy.

Kịch liệt tia lửa thoáng hiện trước mắt,nhanh chóng cắt đứt câu hỏi trong đầu Ninh Đan Hi,ygiống như buông tha hy vọng chủ động dán hắn cầu hoan,hai đầu ngón tay dùng sức bấm lên da hắn,ôm lấy phần lưng tràn đầy vết máu,răng thì cắn lên vai hắn.

Đầy trời dục hỏa tràn tới đã sớm xua tan tất cả lý trí của y,tự ái binh bại như núi đổ rất nhanh làm Ninh Đan Hi rơi xuống vực sâu mê loạn,chìm đắm trong kích tình Long Khiếu Thiên gây cho hắn

Một trận hao hết thể lực,sau khi kết thúc Ninh Đan Hi sức cùng lực kiệt ngã vào bên cạnh Long Khiếu Thiên,mị được trải qua nhiều lần giao hoan dĩ nhiên biến mất, y cảm thấy được gân cốt cả người đau nhức vô lực giống như mới đánh xong một trận chiến khó khăn.

“Nhìn ngươi bầu cơ thể ta thành như vậy,còn lưu lại nhiều dấu tay,cũng biết ta nhất định cho ngươi thoải mái ngất trời!” Long Khiếu Thiên một tay chống cằm, nghiêng người nằm bên giường tỉnh tề đánh giá hắn,”Thân thể của ngươi thật làm người ta mất hồn,chỉ để thể tử ngươi độc chiếm thật đáng tiếc.Nếu ngươi

chịu đến kỹ viện chuyên môn mua bán tiểu quan, nhất định sẽ có rất nhiều nam nhân muốn được người hầu hạ!”

Lời hấn làm cho Ninh Đan Hi khó xử, mãnh liệt hồi hận cùng thống khổ tụ lại trong lòng, làm cho y rất cuộc không thể mặc kệ ánh mắt khinh thường giấu cợt.

Y một mắt đứng dậy, đưa tay nhặt y phục rơi lả tả, thâm nghĩ nhanh chóng rời đi.

” Thái độ lãnh đạm vậy là sao? Mới vừa cùng ta giao hợp xong liền nóng lòng muốn rời đi, ở giường của ta nửa khắc người cũng không chịu sao?” Long Khiếu Thiên vốn định lợi dụng lời đả kích tôn nghiêm của y, chà đạp đến hấn không thể ngăn đầu, nhưng khi nhìn hấn lạnh như băng đậm như nước, bộ dáng giống như hấn nói cái gì cũng không để ý, hấn liền cảm thấy tức giận một bụng.

” Ta bất quá chỉ là kẻ dễ tiện thị sủng Vương gia dùng để phát tiết thôi, nào có tư cách ở lại trên giường Vương gia?” Ninh Đan Hi chậm rãi mặc vào y phục, trên mặt vẫn như sương lạnh không có vui buồn giận giữ, giống như người đó nói thế nào cũng không tổn thương được y, cũng lay động không được quyết tâm trở về nhà của y.

18. Chương 18

” Người dám tranh luận với ta!” Long Khiếu Thiên trên mặt một trận cuồng nộ, hay cho câu dễ tiện thị sủng!” Ta xem người nóng lòng chạy trở về là vì không muốn để thê tử người nghi ngờ? Sợ nàng biết tướng công hàng đêm thân mật cùng nàng đến vương phủ đảm đương thị sủng của ta, mỗi ngày đều phải bị ta phủ trên người giống kỹ nữ mở ra chân đón ta tiến vào!”

Hấn không phát giác khi hấn chất vấn y sợ thê tử hoài nghi trên mặt tràn ngập ghen tuông, chỉ cần tưởng tượng đến hình ảnh Ninh Đan Hi vội vã chạy về phủ để gặp Lý Vân Nương ân ái ái ái, hấn hỏa khí công tâm khó thể chịu được.

Ninh Đan Hi sắc mặt đột nhiên biến xanh, nhất thời nổi lên lúng túng giận giữ cơ hồ muốn ngắt, tại sao hấn luôn thích lấy Vân muội vô tội làm mục tiêu đâm y bị thương? Y đã nhượng khuất phục theo hấn, cho dù hấn đã không còn yêu y, chỉ xem y như công cụ phát tiết, y cũng đều nhẫn nhục tiếp nhận rồi, chẳng lẽ như vậy cũng chưa đủ làm hấn hết hận sao?

“Đúng như lời Vương gia nói, ta đảm mình, phóng đảng vô sỉ, thật thẹn làm tướng công, ta đã nợ Vân muội nhiều lắm, nên không thể để cho nàng biết ta đến vương phủ hầu hạ Vương gia mà tự trách khổ sở.” Hấn gục đầu xuống nói xong hai vai khẽ run, vành mắt ẩm ướt nhưng hấn nén xuống nước mắt không để cho nó rơi xuống.

” Người dễ ý nữ nhân kia vậy sao?” Long Khiếu Thiên nghe hấn tự hạ thấp mình không hề có chút vui sướng, ngược lại càng tức giận hơn, “Nàng có điểm nào tốt hơn ta? Ở trên giường có thể thỏa mãn người hơn ta sao? Luận thân phận địa vị nàng căn bản không thể sánh nổi ta, luận quyền thế tài phú nàng lại càng không sánh bằng, chỉ có ta mới có thể giúp cửa hàng người coi trọng nhất cái tử hoi sinh, cũng chỉ có ta mới có thể giúp người thoát khỏi quần cảnh cửa nát nhà tan, đừng quên khi người bệnh là ai mời đại phu đến? Là ai đưa đến đồ tắm rửa cho người?”

“Ta đương nhiên sẽ không quên Vương gia ban ân, nhưng ta đã hoàn lại đau đớn hơn, hiện giờ ta ở trước mặt người tôn nghiêm gì cũng không có, chỉ còn lại có Ninh phủ là nơi duy nhất ta cảm thấy mình còn nam nhân, ta khẩn cầu người mở lòng từ bi cho ta một con đường sống, đừng đuổi tận giết tuyệt để ta có nhà quay về!”

“Người nói gì vậy? Ý là hầu hạ ta như nhảy vào hố lửa! Người đem bốn vương trở thành cái gì?” Long Khiếu Thiên đương nhiên bị những lời này chọc tức không nhẹ, hấn hao hết khổ tâm lấy lòng thê nhi hấn, mỗi ngày đến Ninh phủ thăm hấn đều không phải hoàn toàn xuất phát từ động cơ không trong sáng, đêm đó Ninh Đan Hi rời khỏi vương phủ hấn có chút hồi hận, lo lắng bản thân quá tàn nhẫn nói không chừng Ninh Đan Hi đi đến nửa đường sẽ té xỉu, cho nên đặc biệt phái hai gã thị vệ ở phía sau âm thầm hộ tống hấn thẳng đến hấn bình an hồi phủ mới yên tâm.

Nào biết ngày hôm sau lại truyền tin hần bị bệnh không dậy nổi,hần không biết tại sao ngồi cũng khó khăn,cả ngày không thể lo chính sự,cuối cùng kiểm chế không được vội đến thăm hần,vừa thấy dáng vẻ hần ngã vào trên giường bất tỉnh nhân sự,ân oán tình cừ lớn thế nào cũng ném ra sau ốt,một lòng thầm nghĩ tìm đại phu tốt nhất chữa khỏi bệnh cho hần.

Không thể tưởng được sau khi hần khỏi bệnh,chẳng những không cho hần sắc mặt hòa nhã còn tại trước mặt hần bày ra cảnh tượng vui vẻ cùng mẫu tử Lý Vân Nương,hỏi sao hần không giận giữ càng nhìn càng phiền lòng.

Nếu hần không cho y một đòn ra oai phủ đầu,chẳng phải y sẽ cho rằng thập tứ Vương gia này trở thành mèo bệnh sao?

” Ta nào dám?” Ánh mắt nhìn thẳng mặt đất,Ninh Đan Hi cố sức đem chân xỏ vào trong giày.

“Người có cái gì không dám? Đừng tưởng rằng ta không biết người mặt ngoài thần phục,trong lòng trăm ngàn lần không tình nguyện!” Long Khiếu Thiên rống giận ra tiếng,dùng sức xoay người hần lại,”Nhưng ta nói cho người biết,người càng bày ra dáng vẻ nhẫn nhục mặc ta xâm lược ta lại càng muốn phục tùng con ngựa mất yên như người,tuyệt đối phải cho người tâm phục khẩu phục,Ninh Đan Hi,người tốt nhất phải nhớ kỹ,hiện tại cục diện nằm trong tay ta!”

Hai tròng mắt Ninh Đan Hi tuy rằng nhìn về phía hần,nhưng ánh mắt lại nhìn phía sau,phảng phất chăm chú nhìn vào hư không xa xôi,”Ta bắt quá muốn hỏi rõ, xin hỏi Vương gia khi nào mới chơi chán ta? Khi nào thì mới bằng lòng buông tha ta?”

Long Khiếu Thiên vừa nghe liền tức điên,hần cầm giận đưa tay kéo y đến trước ngực,cắn mạnh lên môi của y mang theo vô cùng tức giận,cắn đến cánh môi hần chảy ra máu tươi.”Người đời này đừng mong thoát khỏi ta! Nếu người còn muốn danh hiện chủ nhân Ninh phủ tốt nhất không nên chọc ta tức,bằng không ta liền tuyên bố với người trong toàn bộ kinh thành thu người làm nam sủng,cũng đem tất cả sản nghiệp Ninh phủ bao gồm cửa hàng bố trang sung công,làm thê tử cùng đứa con của người vĩnh viễn không thể sống yên ở kinh thành!”

Ninh Đan Hi cả người run rẩy một chút,yên lặng cúi xuống tỏ vẻ thuận theo,nhưng một giọt nước mắt từ trên mặt hần rơi xuống,nhỏ giọt trên lòng bàn tay.

Bắt đầu từ hôm đó Ninh Đan Hi mỗi ngày chàng vạng đều đến vương phủ đúng giờ,tự động nằm trên giường hần dâng ra thân thể,chưa từng có một ngày dám không đến,Long Khiếu Thiên tất nhiên vô cùng vui mừng biết hần cảnh cáo đã có hiệu quả,mỗi đêm đều có thể hưởng thụ y tận tâm hầu hạ,còn y rất sợ hần không vui nên dùng toàn lực phối hợp theo hần,trên đời này nào có tính nô toàn tâm toàn ý lấy lòng làm hần càng thêm yêu thích?

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là Ninh Đan Hi quá mức nghe theo,ở chuyện giường chiếu y hoàn toàn phục tùng hần muốn y làm cái gì thì làm cái đó, giống như con gỗ rồi không có lý trí,y hoàn toàn không giống các thị thiếp khác quyền rũ tranh đoạt tình cảm,làm hần dần dần cảm thấy mất mát.

Theo lý thuyết hần đúng muốn y nghe lời làm theo ý mình nhưng cảm thấy có chỗ là lạ,hại hần cao hứng không nổi,hần muốn chính là Ninh Đan Hi toàn tâm toàn ý hàng phục hần,chứ không phải một thể xác không có linh hồn.

19. Chương 19

Hần còn chú ý từ ngày Ninh Đan Hi đồng ý đến vương phủ thị tẩm tới nay chưa từng thấy qua hần tươi cười,nhưng thân thể càng ngày càng gầy,sắc mặt càng ngày càng tiêu tụy.

Mỗi lần y đi vào trong phòng hần,trên mặt giống như đang đeo một lớp mặt nạ,nhìn không ra hỉ nộ ái ố,chỉ thần thờ thoát y nằm trên giường đón nhận hần sủng hạnh,cứ như bị bắt làm theo lệnh.

Luồng gió lạnh vội vả thổi qua lồng ngực Long Khiếu Thiên nhanh chóng thổi tắt tình cảm vốn vui vẻ sung sướng,hần rõ ràng đã thành công có được thân thể y, đánh tan ý chí y,trở thành chủ nhân của y,nhưng mỗi đêm ôm thân thể nghe theo của Ninh Đan Hi hần lại càng ngày càng cảm thấy thất bại,càng ngày càng cảm

thấy buồn bực,hắn muốn nhìn y lộ ra nụ cười,muốn nhìn trong mắt hắn dấy lên nhiệt tình,như năm đó y gạt Ninh lão gia lên đến phòng gặp gỡ hắn,cười xuất hiện hai lúm đồng tiền cùng với ánh mắt hàm chứa mối tình thâm kín.

Hắn không biết làm thế nào để y chịu mở miệng cười,cũng không biết làm sao vượt qua khốn cảnh này,hắn chỉ cảm thấy Ninh Đan Hi cách hắn càng ngày càng xa, mặc dù ngày ngày đêm đêm da thịt cận kề,mặc dù hắn chỉ cần giơ tay là đụng phải nhưng giữa bọn họ có một bức tường vô hình ngăn cách,hắn không thể vượt qua cũng vô pháp tới gần trái tim đã đóng chặt của y.

Nhìn người tựa trong ngực hắn chợt cảm thấy khổ sở không thôi tựa như đang nhìn một con diều không cẩn thận bị ngọn gió mạnh thổi đi,hắn tuy rằng cố gắng nắm được dây thừng lại bất lực chỉ có thể trở mắt nhìn con diều càng bay càng xa.

Đêm nay trải qua một trận kịch liệt,Ninh Đan Hi bởi vì ban ngày phải trông coi cửa hàng,chạng vạng vừa phải đến đây hầu hạ hắn,xong việc lại vội vàng chạy về phủ,liên tục nhiều ngày bốn ba qua lại tích lũy quá nhiều mệt nhọc rốt cục thể lực chống đỡ không nổi,làm không được một nửa đã mê man ngủ đi.

Long Khiếu Thiên đưa tay vuốt mái tóc đen như ô của Ninh Đan Hi,xoa lên gương mặt mệt mỏi tựa hồ bị tra tấn đến gầy gò tùy thời sẽ biến mất,hắn chỉ cảm thấy nát tim nát phổi nhất thời không đành lòng nhìn.

Hắn cẩn thận ngắm gương mặt khi ngủ của y,chỉ thấy y nhíu lông mày,trên trán chảy ra mồ hôi lạnh,đôi môi hơi nhếch không ngừng nói lời vô nghĩa,làm như ngay cả trong mơ cũng ngủ không yên,mấy ngày nay hắn thường thừa dịp y ngủ mê man lén lén nhìn y.

Hắn không phải đã làm quá mức chứ? Mỗi đêm đều ở trên giường một lần lại một lần muốn y,đã bị dục vọng sai khiến mà xem nhẹ thân thể y,cũng khó trách y không chịu nổi,nhưng y tại sao không xin hắn ngưng lại? Nếu y chịu cầu xin hắn cũng sẽ không biết tiết chế đòi hỏi y đến trình độ không còn sức.

Long Khiếu Thiên khó kìm lòng nổi cúi xuống hôn lên mi tâm nhíu lại của y,sau lại rơi xuống cánh môi nửa mở quên cả đóng lại,hy vọng có thể hôn tới tất cả khổ sở của y,đuổi đi ác mộng xâm nhập.

Đột nhiên Ninh Đan Hi bị đánh thức,y mở to mắt nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Long Khiếu Thiên dán sát vào,toàn thân nhất thời như chống đỡ dây cung đã kéo căng.

Long Khiếu Thiên giống như tặc đang trộm đồ nửa chừng bị người bắt gặp,cả người cứng đờ bàn tay vương ra vội rút trở về," Người đã tỉnh! Ta còn tưởng ta làm người thoải mái đến ngất đi." Hắn đứng lúc bày ra thái độ nhân nhả thành công che giấu bản thân lúng túng.

Ninh Đan Hi rũ xuống mi mắt,rất nhanh khôi phục vẻ mặt hồ hững,hắn xốc lên chặn bông chủ động triển lộ thân thể trần truồng.

" Người làm gì vậy?" Long Khiếu Thiên hoảng hốt.

" Vương gia không phải đã muốn sao? Vừa rồi ta không cẩn thận nửa đường bất tỉnh,không cách nào làm cho người tận hứng,đây sơ suất của ta,giờ ta sẽ đem hết toàn lực phối hợp Vương gia không bất tỉnh nữa."

Long Khiếu Thiên sắc mặt đột nhiên thay đổi,"Ta không phải" Hắn lập tức im miệng,hắn làm sao có thể thừa nhận hắn lo lắng thân thể y quá mức mệt mỏi mới nhìn không được hôn trộm y,nhìn y xem hắn như hôn quân hoang dâm vô đạo hắn không khỏi bực mình,giống như có thứ gì nghẹn ngay cổ họng muốn nuốt cũng không được muốn phun cũng không xong.

Hắn quay sang nơi khác,không nhìn thân thể trần truồng mê người của y,tức giận nói:" Không cần,ta hiện tại không có hăng hái."

" Nếu Vương gia không có nhu cầu có thể để ta cáo lui hay không?"

Long Khiếu Thiên nghĩ không ra lý do giữ hắn ở lại, đành phải nói:" Ta sai người đánh xe ngựa đưa người trở về."

" Cảm tạ ý tốt của Vương gia,xe ngựa vương phủ quá mức chú ý,không hợp lễ,ta tự biết thân phận thấp kém,không có tư cách ngồi xe đó,cho nên xin để ta về một mình" Ninh Đan Hi đứng dậy mặc vào y phục,chỉ chốc lát thời gian đã mặc xong." Cáo từ!".Nói xong hắn cũng không quay đầu lại rời đi.

Bóng lưng không chút lưu luyến của y khiến Long Khiếu Thiên lòng thoáng chốc trầm đến đáy cốc,tại sao y ỷ khuất nhượng bộ ngược lại làm hấn cảm thấy tâm trạng xuống thấp? Trời biết hấn có bao nhiêu chân thành mong y có thể ở bên cạnh lâu một chút,cho dù giả bộ cũng được,nhưng y tại sao không cho hấn một chút thời gian? Trời biết hấn có bao nhiêu toàn tâm hy vọng y có thể cười cho hấn nhìn,cho dù hư tình giả ý cũng được nhưng tại sao y hà tiện không cho hấn một nụ cười, ngay cả làm bộ cũng không được.

Bị vội vàng lo âu thúc giục,hấn nhin không được phủ thêm áo bào đuổi theo lặng lẽ theo phía sau Ninh Đan Hi,một đường theo y đến khi hồi phủ,ánh mắt nhìn chăm chăm vào y để lộ khát khao tình cảm giống như muốn chạy đến ôm chặt thân thể mỏng manh không cho y rời đi,nhưng chỉ có thể xa xa nhìn không dám đến gần.

Hấn núp ngay tại một góc thần không biết quỷ không hay nhìn hấn đi đến trước cửa Ninh phủ ôm lấy đứa bé đang chờ hấn trở về,nhìn thê tử hấn đang đi đến lấy áo choàng trong tay hấn trên mặt lộ ra biểu tình quan tâm.

Đứa bé ở trong ngực Ninh Đan Hi không biết đang nói gì làm Ninh Đan Hi cười ha ha,một đôi con người thật dài cong thành hình bán nguyệt dần hiện ra tia sáng rực rỡ,khóe môi nở rộ nụ cười như Dạ Lai Hương đẹp động lòng người,đó chính là nụ cười hấn khát vọng một thời gian dài,nhưng hôm nay y không còn cười với hấn nữa chỉ có thể nhin hấn mới quyền độc hưởng.

Long Khiếu Thiên hồn bay phách lạc trở lại vương phủ,hấn nhốt mình tại trong phòng,đánh một quyền thật mạnh lên mặt tường lạnh như băng,ngay cả chảy máu hấn cũng không phát giác.

Rốt cuộc phải dùng phương pháp gì mới làm Ninh Đan Hi thoải mái tươi cười?

Tối hôm sau,khi Ninh Đan Hi lại lần nữa đi vào vương phủ liền bị thị vệ đưa đến hậu hoa viên,nói là Vương gia cần dặn y đến chỗ đó gặp hấn.

Ninh Đan Hi trong lòng lo âu đi theo đuôi thị vệ,khó thể đoán trong hồ lô Long Khiếu Thiên bán thuốc gì,tại sao thay đổi địa điểm? Hay hấn muốn dùng cách khác hành hạ mình?

Một bước đi vào hậu hoa viên,Ninh Đan Hi kinh ngạc phát hiện bốn phía trang trí đẹp đẽ,các nhánh cây treo đầy đèn lồng đủ loại hoa văn,ngọn đèn rực rỡ chiếu sáng một mảnh trong hoa viên giống như vô số bảo thạch lay động giữa trăm hoa đua nở.

20. Chương 20

Hấn trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh trí sang trọng trước mắt,thẳng đến thị vệ nhắc nhở hấn Vương gia đang ở đình nghỉ mát chờ hấn,hấn mới hồi phục tinh thần sải bước đi về phía đình.

Long Khiếu Thiên mặc hoa phục long trọng ngồi ngay ngắn trước bàn trong đình,hai bên có tỳ nữ đứng thẳng hầu hạ đang cố gắng phe phẩy quạt tròn lớn,Long Khiếu Thiên nhìn hấn đi tới trên mặt lộ ra nụ cười hoan nghênh.

” Tại sao ngài bảo ta đến nơi này?” Ninh Đan Hi đứng lại trước mặt hấn,hoài nghi nhìn trên bàn bài đầy món ngon rượu thơm,sơn trần hải vị,thịnh soạn tựa như dùng để tiếp đãi khách quý.

” Ngồi xuống trước rồi hãy nói.”Long Khiếu Thiên chỉ vào chỗ trống bên cạnh,ý bảo hấn ngồi xuống.

Ninh Đan Hi chỉ phải nghe theo mặc dù trong lòng không yên bất an,không biết Long Khiếu Thiên lại muốn như thế nào,” Vương gia chẳng lẽ phải tiếp đãi khách quý sao?”

“Người chờ một chút sẽ biết!”Long Khiếu Thiên lộ ra nụ cười mê hoặc.

Đang lúc Ninh Đan Hi không biết hấn muốn làm gì,đột nhiên một khúc nhạc du dương truyền đến,hấn kinh ngạc nhìn sang dưới đình,chỉ thấy trên khoảng đất trống lớn được dựng một sân khấu lộng lẫy,kèm theo nhạc khúc,hai bên trái phải đi ra các người kép hát hóa trang xinh đẹp,nổi đuôi nhau sắp hàng trên đài xoay người hành lễ cùng bọn họ.

” Đây là?”

” Gánh hát nổi danh nhất kinh thành,ta đặc biệt mời bọn họ đến vương phủ diễn hí khúc,để xem bọn họ có phải danh bất hư truyền hay không.” Long Khiếu Thiên vỗ vỗ tay,đào kép trên đài giống như nhận được tin bắt đầu biểu diễn.

Ninh Đan Hi ám nhướn cao hai hàng lông mày chứ không phải nhíu lại,không hiểu nhìn gánh hát ra sức biểu diễn,hắn gọi mình đến đây chính là muốn mình cùng hắn xem bọn họ diễn sao?

Chỉ cảm thấy tiếng ca uyển chuyển,tấu khúc lần lượt thay đổi,lời hát bộc lộ vô hạn tình ý tay áo xoay chuyển hấp dẫn người xem,hoa đăng cất giọng ca vàng,dáng người duyên dáng mỗi cử động động lòng người làm người xem như uống rượu say,y không khỏi có chút mê mẩn.

Sau khi hí khúc kết thúc bọn họ đều lui ra phía sau sân khấu,Long Khiếu Thiên mở miệng phá vỡ trầm mặc.” Phía sau còn đặc sắc hơn,ngươi chờ xem !”

Ninh Đan Hi còn đang nhìn phía trước chưa kịp chuyển đổi tâm tình,đột nhiên cảnh tượng biến đổi đoàn xiếc ảo thuật trở mình hiện thân trên đài, mỗi người đều mang tuyệt kỹ thân thủ bất phàm,có người đạp lên quả bóng lớn hai tay xoay tròn hai cái đĩa phía trên,có người trước mắt mọi người nuốt vào cây đuốc sau đó hướng không trung phun ra tia lửa rực rỡ,làm sáng cả đại sảnh.Ngay sau đó chính là huynh đệ biểu diễn tấu nói,hai người một hát một nói bộ dáng trêu chọc vô cùng thú vị làm người ta ôm bụng cười to.

Đợi tất cả biểu diễn đều chấm dứt,Long Khiếu Thiên lại ra lệnh vài người ca kỹ dáng vẻ thướt tha mềm mại đi đến,chia rồi ngồi hai bên trái phải Ninh Đan Hi rót rượu cho y,mặt khác căn dặn một số khuyển tranh.

“Các người phải hầu hạ vị công tử này thật tốt!”

Vài vị ca kỹ nghe xong liền dùng tất cả vốn liếng lấy lòng Ninh Đan Hi.”Công tử,uống rượu đi,ngài muốn ăn gì,ta sẽ gấp cho ngài!”

” Ta đây rót rượu cho ngài!”

Ninh Đan Hi thấy các nàng tranh nhau hầu hạ chính mình,trong khoảng thời gian ngắn thấy lúng túng,hắn nhìn phía Long Khiếu Thiên,con người hờ hững có một tia đề phòng giống như đề phòng hắn giở trò quỷ gì.”Xin hỏi Vương gia,đây là có chuyện gì? Ngài tại sao phải mời ta xem biểu diễn còn bảo các nàng hầu hạ ta?”

” Người nói gì vậy? Ta mời người đến uống rượu mua vui,không nên để ý nhiều quá?”

Ngón tay Ninh Đan Hi run rẩy một chút,rũ đôi mắt xuống,” Không,chỉ cần Vương gia cảm thấy vui vẻ là được rồi.”

Long Khiếu Thiên cẩn thận đánh giá biểu tình trên mặt hắn,muốn tìm ra một chút vui sướng,muốn có được nụ cười của hắn,nhưng hắn cái gì cũng không thấy” Ta hỏi ngươi,người không thích tiết mục ta an bài sao? Cũng không thích mấy ca kỹ này? Hay chê các nàng không đủ đẹp?”

” Ngược lại mới đúng,Vương gia,mỗi tiết mục biểu diễn đều rất thú vị, mỗi một bọn họ đều thực xuất sắc,mấy vị cô nương hầu hạ này cũng vậy.” Ninh Đan Hi bình tĩnh nói không có biểu hiện ra gì vui mừng không thôi.

Vậy người tại sao không cười? Long Khiếu Thiên nhìn hắn không có ý muốn cười không khỏi thất vọng,thiếu chút nữa nghiêm khắc ép hỏi,bắt hắn nói ra lời trong lòng nhưng hắn không muốn uống đi tâm huyết của mình lại càng không muốn đẩy Ninh Đan Hi đi xa mình hơn.

Vì thế hắn ngược lại đem tức giận trút lên đám người trong gánh hát,” Các người là đồ phế vật,còn nói biểu diễn hay nhất kinh thành,ta xem căn bản chỉ có hư danh,người đầu bắt bọn họ xuống chém đầu!” Vừa mắng vừa dẫn một cước vào ca kỹ bên cạnh Ninh Đan Hi ,” Các người cũng vậy,bảo các người hầu hạ khách của ta cũng hầu hạ không xong,giữ các người ở lại làm gì tất cả đều giết cho ta!”

” Xin Vương gia tha mạng!” Đám người đó không biết tại sao chọc phải Vương gia sợ tới mức sắc mặt trắng bệch,toàn bộ quỳ trên mặt đất khổ sở cầu xin.

“Chờ một chút!” Ninh Đan Hi thấy thế vội vàng đứng ra,” Tại sao Vương gia phải giết người vô tội? Bọn họ đâu phạm phải lỗi gì,nếu là ta làm Vương gia mất hứng,thì người chịu tội phải là ta mới đúng!”

” Ai nói bọn họ không phạm sai lầm ? Bọn họ không thể làm người vui vẻ cười chính là lỗi lớn nhất!”

“Chuyện này không thể trách bọn họ,Vương gia,trải qua năm tháng nụ cười ta đã không còn,trở thành nô lệ tỏ vẻ phục tùng trước mặt người khác,ta rút cuộc cười không nổi,nói đi nói lại đều là ta sai.”

” Cười không nổi?”Long Khiếu Thiên phản bác,”Ta thấy chưa chắc!Người ở trước mắt thế nhi không phải cười rất tươi sao?”

” Vân muội là cảnh tránh gió duy nhất của ta,cũng là an ủi duy nhất của ta,người ta đều bị Vương gia cướp đoạt,trong bóng tối thăm thẳm nàng chính là một tia ánh sáng mà ta tìm được,ngài đã cướp đi nhiều thứ trên người ta,vậy thì để lại một nụ cười cho nàng đi!”

“Chỉ có nàng ta mới có thể làm cho người sao?” Ghen tỵ như thủy triều vọt tới Long Khiếu Thiên không phục hất cằm,” Ta không thể lấy sao? Ta an bài các tiết mục biểu diễn cho người,lại mời ca kỹ đẹp nhất hầu hạ người,nhưng người lại không cảm kích,người nói xem rốt cuộc phải thế nào người mới hài lòng? Thế nào người mới cười cho ta xem?”

Ninh Đan Hi cúi xuống,” Vương gia không phải đã sớm đạt điều ngài muốn? Cần gì phải uống phí tâm cơ vào việc này? Nếu ngài thật tình hy vọng ta có thể mở miệng cười,vậy xin mời thả cho ta một con đường sống,đừng ép ta đến vương phủ thị tẩm, trả lại cho ta ngày tháng thanh tĩnh để cho ta cùng thế tử trải qua cuộc sống bình thường.”

” Nói nửa ngày người chính là nóng lòng muốn thoát khỏi ta,muốn về ẩn ái với Lý Vân Nương!” Long Khiếu Thiên tức giận,”Nghĩ hay quá nhỉ,cho người một chút lợi thì người lên mặt,muốn ta buông ta người,đừng hòng!”

21. Chương 21

Long Khiếu Thiên giống như con báo siết chặt tay y còn tay kia dùng sức đảo qua mặt bàn,đem toàn bộ món ăn trên đó rơi xuống,sau đó đè hẳn xuống trên bàn.” Ta ngay tại nơi này muốn người,để dạy cho người biết người là ai!”

Sống lưng Ninh Đan Hi cảm thấy đau đớn,y ngửa đầu nhìn long Khiếu Thiên khuôn mặt tràn ngập tức giận giống như muốn xé nát mình,cả người không khỏi sợ run.” Không,đừng ở chỗ này!”

Hắn điên rồi sao? Lại muốn làm trước mặt các người trong đình?

“Buồn cười,ta thích làm ở đâu thì làm!”Long Khiếu Thiên cười hung ác rất nhanh kéo y phục trên người y” Là người không tốt,chọc ta tức giận!”

“Không.... Không...” Ninh Đan Hi mặt trắng bệch cố gắng muốn chạy trốn nhưng Long Khiếu Thiên không lưu tình phất tay đánh lên mặt y.” Người không phải đã nói bản thân là nô lệ bán thân à? Vậy thì tốt nhất nên hiểu bốn phận hầu hạ chủ tử đi!”

Ninh Đan Hi bị đánh cho đầu váng mắt hoa,trong khoảng thời gian ngắn phân không rõ thiên nam địa bắc,ánh mắt như đùng phải mây mù mơ hồ không rõ.

Long Khiếu Thiên giật xuống đai lưng trói chặt hai tay của hắn,khiến cho hắn không thể lộn xộn,sau đó tách ra hai chân hắn vòng sang người mình tuyên cáo nói.” Tất cả các người đều nhìn cẩn thận cho ta,xem ta làm sao thượng tiện nhân này!”

Như bị nọc độc đâm vào người,lập tức kéo suy nghĩ của Ninh Đan Hi từ xa xôi quay trở về hiện tại tuần nhan trước mắt chợt biến thành gương mặt ác ma”Không,ngài không thể đối với ta như vậy.”

Mọi người ở đây đã sớm sợ tới mức câm như hến,không biết làm sao,nhưng Vương gia đã ra lệnh bọn họ đành phải nín thở đứng ngoài quan sát,không ai dám can đảm đi đến ngăn cản chuyện tốt của Vương gia cứu y thoát khỏi ma chướng.

“Ta đương nhiên có thể!” Long Khiếu Thiên ánh mắt như lửa ngang tàng thiêu đốt gương mặt mi thiếu niên làm người ta chú ý,giọng nói tà ác như ma âm truyền đến tận xương cốt,”Ta muốn bọn họ biết ta là chủ tử của người,ta muốn bọn họ đều nhìn thấy người uyển chuyển cong người đón nhận ta!”

“Dừng tay, mau dừng tay!” Ninh Đan Hi nét mặt thê lương hờ, trên gương mặt tích đầy nước mắt nhục nhã, y dùng hết lực giãy dụa nhưng bàn tay to có lực của Long Khiếu Thiên dễ dàng ngăn chặn hai chân giãy đạp loạn xạ, tay kia đưa vào giữa hai chân hắn, cầm vật tượng trưng phái nam đang rụt rè, đầu ngón tay khiêu khích đỉnh trơn mịn trong lòng bàn tay.

Từng trận sung sướng thoải mái từ dưới thân vọt tới, Ninh Đan Hi vội kháng cự dục vọng, không muốn khuất phục bị tình dục khống chế lại càng không muốn bày ra tư thế xấu hổ dưới con mắt nhìn chăm chăm của mọi người, nhưng đã bị giam cầm y chỉ có thể vô lực vận vẹo giống con thú khổ sở vùng vẫy.

” Có phải rất thoải mái hay không? Nhìn người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, người nên vui vẻ có thể độc chiếm ân sủng của ta mới đúng!” Long Khiếu Thiên vừa vuốt ve hạ thân của hắn, vừa cúi đầu phủ lên đôi môi Ninh Đan Hi đã mất đi huyết sắc.

Ninh Đan Hi toàn thân xấu hổ run rẩy, dưới tình thế cấp bách hắn dùng sức cắn lên chiếc lưỡi đang tham lam tiến vào, thành công buộc hắn rút lui khỏi.

” Người dám cắn ta!” Long Khiếu Thiên dùng cổ tay áo lau đi máu chảy khỏi khóe miệng, con ngươi sắc bén ngưng tụ gió lốc nguy hiểm, hắn siết chặt cầm dưới, khiến cho y không thể khép kín, ” Ta sẽ bắt người trả giá thật nhiều!” Môi hắn lần nữa rơi xuống, giày xéo cánh môi xinh đẹp ướt át mang theo trừng phạt gặm cắn môi y, cướp đoạt hơi thở của y, vờ vết mùi thơm trong khoang miệng, nuốt bọt mang theo mùi rỉ sắt khuếch tán khắp nơi.

Ninh Đan Hi bị buộc thừa nhận nộ hân cuồng phong bạo vũ, khí lực chống cự dần dần đánh mất, bóng tối tuyệt vọng bao phủ xuống, y biết bằng sức bản thân không thể ngăn cản Long Khiếu Thiên tàn sát bữa bãi, thân thể xụi lơ y chỉ có thể để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

“Mùi vị môi người thật ngon, so với danh kỹ đệ nhất kinh thành còn tuyệt hơn!” Long Khiếu Thiên rời khỏi đôi môi bị hắn cắn máu tươi đầm đìa, hắn vươn lưỡi liếm vết máu, ” Người thực sự có thiên phú tẩm, nhất định là trời sinh biết được cách lấy lòng nam nhân.”

” Ta không phải như người nói!” Nghe hắn nói mình dâm tiện không chịu nổi, Ninh Đan Hi khó nén nhục nhã kích động lên tiếng phản bác.

“Còn nói không phải? Nhìn bộ vị người xem đã cứng rắn còn chảy ra nước!” Long Khiếu Thiên siết chặt phát nam của Ninh Đan Hi giơ lên cao, giống như muốn chứng minh cho hắn thấy, ngón tay dính chất lỏng từ đỉnh chảy ra bày ra trước mặt hắn.

Ninh Đan Hi quay đầu sang chỗ khác, cự tuyệt nhìn ánh mắt sỉ nhục của hắn.

“Không cho nhìn sang nơi khác!” Long Khiếu Thiên kéo lấy tóc y, buộc y ngẩng đầu nhìn phái nam lộ ra phía dưới háng.” Ta muốn người mở to hai mắt nhìn rõ người phóng đàng cỡ nào, bị ta đụng liền có cảm giác.”

Ninh Đan Hi trở mắt nhìn ngón tay ướt đầm của Long Khiếu Thiên cắm vào trong hắn, trên mặt tràn đầy xấu hổ và giận dữ biểu tình muốn chết.

” Thật chắc, rõ ràng đã làm nhiều lần còn chắc thế!” Long Khiếu Thiên lớn tiếng nói ra lời tục tĩu giống như muốn nói cho toàn bộ người nghe, ngón tay ra vào khe hẹp mới đầu khô khốc trắc trở khó đi, nhưng hắn mang theo chất lỏng tiến vào dần dần trơn thuận, mỗi lần rút ra đều mang theo tiếng nước hưng phấn.

Ninh Đan Hi cơ hồ muốn cắt đứt môi, hết sức nhẫn nại chịu đựng ngón tay hắn xâm nhập nhưng mặc dù hắn kiềm chế nào phản ứng bản năng sinh lý vẫn khiến cho hơi thở y rối loạn, eo thỉnh thoảng rung rung.

” Đây không phải có phản ứng sao?” Nhìn dáng người hắn xin đẹp say lòng người, Long Khiếu Thiên chuyển động khóe môi, ngón tay đưa đẩy càng thêm mãnh liệt khiêu khích dục vọng trong người y.

Ninh Đan Hi nước mắt như sợi dây trần châu bị cắt đứt đua nhau rơi xuống nhưng nhiều hơn là nhịn khoái cảm ào ạt đến mà rơi lệ, thân thể bị Long Khiếu Thiên lật tới lật lui thiêu đốt dục hỏa, trong lòng hắn cảm thấy khổ sở, xấu hổ phiền não, sỉ nhục cùng dục vọng đan vào thành dây vô tra tấn y.

Long Khiếu Thiên ngón tay lang bạt tìm được nơi nhạy cảm, liền đâm trúng mục tiêu, kịch liệt kích thích khiến Ninh Đan Hi toàn thân như cuồng phong quét ngang lay động lá khô không ngừng rơi lá tã, trong đầu lóe lên một luồng sáng trắng, dòng nước cuồng liệt mạnh mẽ nháy mắt tăng vọt, mắt thấy hắn sắp phá phát

tiết ra ngoài, nhưng Long Khiếu Thiên đột nhiên rút ngón tay ra khỏi người hắn, còn tàn nhẫn dùng sợi tơ buộc chặt đỉnh sung mãn.

Chốt mở khoái cảm đột nhiên rơi vào bế tắc, muốn phóng ra lại không thể như ý nguyện con người khổ sở ngán đầy nước, giống như ngã xuống đáy cốc càng thêm khó chịu.

“Hiện tại đến phiên ta!” Long Khiếu Thiên ánh mắt tràn ngập dục vọng trắng trợn, hắn cởi quần lót, ộ ra giao long nóng bỏng thật lớn, đưa đến.” Nhanh dùng miệng người hầu hạ ta, bắt nó hầu hạ đến ta hài lòng ta mới cho người thoải mái!”

Ninh Đan Hi ánh mắt hoảng sợ trừng mắt nhìn hung khí to lớn, y nhắm chặt không chịu thỏa hiệp.

Long Khiếu Thiên không cho hắn cơ hội cự tuyệt, đưa tay nắm mũi hắn thừa dịp hắn không thể không há mồm hít thở, đem cứng rắn thô to nhét vào trong miệng hắn

22. Chương 22

Cảm thấy cổ họng bị vật nóng bỏng chen vào tựa hồ muốn đâm thủng làm Ninh Đan Hi muốn thở cũng thở không nổi, muốn rút lui đầu lại bị bàn tay Long Khiếu Thiên giữ lấy, căn bản tiến thoái lưỡng nan chỉ phải ngâm nhục để hắn xâm lược.

” Người là người chết sao? Không biết dùng đầu lưỡi liếm sao?” Long Khiếu Thiên nhìn bộ dáng cứng ngắc bất động của y, tinh thần nộ cũng mất hết, động dục vòng eo đem phách nam đâm vào khoang họng, trước rút ra một ít sau lại dùng lực đỉnh nhập, một lần lại một lần xâm nhập cổ họng y” Thực thích, miệng của người cũng giống người rất chắc!”

Ninh Đan Hi khó khăn ngâm phách nam cương cứng mạnh mẽ, mùi vị tanh tanh rót vào trong ngũ tạng lực phủ đoạt lấy hô hấp của hắn, ở trong khổ sở ý thức của hắn dần dần mờ lung, Long Khiếu Thiên chỉ lo bản thân vui vẻ nên không để ý y sống chết, hắn chính là loại người không có máu và nước mắt? Hắn muốn hành hạ y thế nào là quyền của hắn.

Đắm chìm trong sung sướng Long Khiếu Thiên nhận thấy sắc mặt y tái xanh, lúc này mới vội rút ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn của y.

Rốt cục hít được không khí, Ninh Đan Hi ngay cả hít vài ngụm khí cũng ho khan.

” Rất khó chịu sao? Đừng lo, ta lập làm cho người thoải mái!” Hai tay ôm lấy chân dài vô lực, Long Khiếu Thiên nhắm ngay vị trí tốt nhất, đem dục vọng nóng lòng muốn thử đưa vào trong cơ thể hắn.

Ninh Đan Hi nhú mày chịu đau đớn bị hắn xỏ xuyên, nhưng nơi chịu quá khuếch trương nên không cần tốn sức đón nhận nóng bỏng cường tráng phóng túng cơ rút giống như kích thích hắn tiến sâu vào.

” Thật nhạy cảm, chỉ mới cắm vào mà thôi người đã nhịn không được quắn chặt ta, xem ra người rất thích ta tiến vào!” Long Khiếu Thiên lấy điệu bộ chinh phục xâm chiếm thân thể hắn, đầu ngón tay vờ nắn đầu vú run rẩy trước ngực, trên da thịt y lưu lại dấu vết rõ ràng, tượng trưng tất cả của y đều thuộc về hắn.

Từng câu từng chữ sỉ nhục đều như băng đâm sâu vào trong lòng y, Ninh Đan Hi trái tim băng giá nhìn nam nhân đang lăng nhục mình, trên gương mặt vụn vỡ một mảnh ứt át phân không rõ là mồ hôi hay nước mắt.

Long Khiếu Thiên nổi lên thú tính chạm vào bên trong y giống như muốn xông phá dũng đạo, hùng tráng uy vũ quét lên vách tường thịt, nhìn vào trung tâm hắn đỉnh sâu vào.

Khoái cảm mất hồn sôi trào mãnh liệt nhanh chóng đánh sâu vào thần trí Ninh Đan Hi, tê dại thần kinh y, y cho dù muốn giữ vững rốt cuộc cũng vô pháp chống cự trong cơ thể sinh ra vui mừng, y giương miệng thở hổn hển ánh mắt tan rã.

” Người cũng đã bắt đầu phóng túng!” Long Khiếu Thiên hưng phấn hưởng thụ y cơ rút nhanh, hắn rút ra phách nam cứng ngắc rồi đâm mạnh vào bên trong, không ngừng tăng nhanh tần số ra vào.

Theo hần vừa thâm sâu vừa chạy nước rút Ninh Đan Hi như đang ngồi trên mây,nhanh chóng lay động trong không trung,toàn thân máu sôi trào tới cảnh giới phần khởi,y liều chết đè nén dục vọng nhưng thân thể sớm thoát khỏi khống chế,mông rất tròn đung đưa theo hần,hai chân thon dài cũng chủ động đặt lên vòng eo cường tráng.

” Tốt lắm, chính là như vậy,phóng dăng thêm một chút! Kêu ra tiếng để cho mọi người nghe được tiếng rên rỉ của người!”

Long Khiếu Thiên thở ồ ồ quanh quẩn bên tai hần,Ninh Đan Hi mặc dù đã buông thả nhưng vẫn cẩn thận môi dưới,chết cũng không chịu phát ra thanh âm,y cảm thấy đáng xấu hổ với phản ứng của mình.

“Người không chịu kêu sao?” Long Khiếu Thiên liền kết hợp tư thế ôm lấy y,” Ta có biện pháp để người kêu! Tư thế này thế nào? Có phải rất có cảm giác?”

Cả người cơ hồ dán cùng thân thể Long Khiếu Thiên làm cho nóng bỏng đi vào càng sâu giống như muốn dội lên cổ họng.Ninh Đan Hi thân bất do kỷ ngưỡng cổ cảm giác chấn động như bị nứt vỡ,y phun ra một tiếng nước bọt.

” Kêu giống như giết heo!Có kêu cũng giống như không kêu, không đủ thoải mái sao?” Long Khiếu Thiên đẩy nhanh tốc độ đâm mạnh vào,va chạm thật nhanh vào mông y phát ra tiếng vang đâm mĩ.

Sóng triều vui vẻ chảy xiết bao phủ lại đây,Ninh Đan Hi rất sợ bản thân bật ra thanh âm phóng dăng nên liều mạng ngậm chặt môi không để mình rên rỉ.Mọi người đứng nhìn hần bị xâm phạm đã vô cùng nhục nhã,nếu thật sự phát ra một tiếng thở gấp không chỉ có hội bị Long Khiếu Thiên nhạo báng ngay cả y cũng không thể tha thứ chính mình.

Long Khiếu Thiên thấy y không chịu nghe theo động thất lưỡng nhanh hơn,từng bước đem người trong ngực đẩy đến đỉnh.

Ninh Đan Hi bị mạnh mẽ công kích cả người mềm yếu không thôi,dưới thân bị bó buộc dường như co rút,y nằm úp sấp ở trên vai Long Khiếu Thiên cắn răng nén xuống.

” Muốn giải phóng sao? Chỉ cần người phát ra tiếng rên rỉ cầu xin ta,ta liền giúp người cởi sợi dây đó!”

” Không.... Không....” Ninh Đan Hi dựa vào một tia lý trí cuối cùng lắc đầu.

Long Khiếu Thiên trong mắt hiện lên một tia sắc bén,”Người cố ý đối nghịch với ta,vậy không được trách ta!” Hần không nói nhiều xoay người y lại,để cho hần y tựa vào trong ngực mình,hai bàn tay mạnh khỏe thì nâng hai chân mềm nhũn của y ra,chỗ kín bị hần đâm vào lập tức bày ra không sót gì,tiếp theo hần gọi một ca kỹ quỳ trên mặt đất cúi đầu không đành lòng nhìn,” Người ngẩng đầu lên,xem ta vùi vào trong cơ thể hần có đủ sâu không!”

Ca kỹ kia không thể không ngẩng mặt,nhìn nơi bọn họ giao hợp.

” Không,đừng nhìn!” Ninh Đan Hi đột nhiên dùng hết lực vùng vẫy,khổ sở nặng nề đánh vào trong lòng y,xé nát mặt mũi y thành từng mảnh,y không thể tưởng được Long Khiếu Thiên lại nhục nhã y đến thế,bi phần nước mắt chảy đầy hai gò má.

“Khởi bẩm Vương gia,vô cùng sâu.” Ca kỹ mặt đỏ như lửa,nàng chưa từng thấy qua hai nam nhân dâm loạn đến vậy.

“Người nghe thấy không? Nàng nói ta đâm vào người rất sâu.” Long Khiếu Thiên dùng môi khê cắn vành tai của hần,lại lần nữa ra lệnh,” Người lại đây,giúp hần cởi bỏ sợi tơ kia,vị công tử này đã chịu không được!”

Ca kỹ run rẩy đi đến dùng ngón tay mảnh khảnh giúp hần cởi sợi tơ trói buộc bộ vị,dục vọng nhẩn nại quá lâu vừa được tự do liền phát tiết ra ngoài.

Ninh Đan Hi hết hy vọng nhắm mắt lại,cảm nhận bốn phía quăng đến ánh mắt khinh miệt giống như vạn tiễn xuyên tâm khó có thể tự giữ,nhất thời ngực tích tụ uất khí dâng lên cổ họng,y phun ra một ngụm máu tươi trong tuyệt cảnh vô cùng xấu hổ ngất đi.

Khi y lần nữa khôi phục tri giác thì đã phát hiện mình nằm trên giường trong phòng Long Khiếu Thiên, dấu vết trên người đã được người ta tẩy đi, y yếu ớt ngồi dậy chỉ cảm thấy cả người nặng nề, trong bụng lại thấy đói.

Bốn phía nhìn không thấy bóng dáng Long Khiếu Thiên, y nhìn sắc trời ngoài cửa sổ thật chói mắt, không biết chính mình ngủ bao lâu, Vân muội cùng Thư Cần còn có tổng quản nhất định lo lắng vì trễ mà y vẫn chưa về.

Đang định đứng dậy đi trở về phủ, một tiểu tỳ nữ đã sớm đi tới đưa cho hắn bộ y phục mới cùng với khăn nóng lau mặt.

“Ninh công tử, ngài tỉnh rồi! Ta là Như Hương, là người Vương gia phái đến hầu hạ ngài, từ hôm nay trở đi ngài chính là chủ tử của ta, có chuyện gì cứ việc căn dặn với ta.”

23. Chương 23

” Ta không cần người hầu hạ, ta muốn trở về!” Ninh Đan Hi nóng lòng muốn về cho nên vội vàng xuống giường, trong lòng thâm nghĩ nhanh chóng chạy về phủ để tránh người nhà lo lắng.

” Không được đâu, Ninh công tử, ngài chưa thể xuống giường.”

Ninh Đan Hi không để ý Như Hương khuyên can nghiêng ngả lão đảo chạy về phía cửa, vừa mới mở cửa lại phát hiện trước cửa đã có hai gã thủ vệ canh giữ bày thế như sẵn sàng đón quân địch, trên tay cầm đại đao ngăn cản đường đi của hắn.

“Ninh công tử, chúng ta phụng mệnh lệnh Vương gia canh giữ ở đây, cấm bất luận kẻ nào ra vào phòng, thứ lỗi chúng tôi chỉ làm theo lệnh không thể để ngài rời đi, Vương gia muốn ngài chờ trong phòng thị tẩm.”

” Cái gì?” Ninh Đan Hi biến sắc, y có phải tính giam lỏng mình không? Trải qua trận lãng nhục còn chưa đủ, lần này hắn còn muốn giam cầm tự do của mình?

Quá mức khiếp sợ, huyết sắc từng chút từng chút biến mất trên mặt y, y lão đảo từng bước lui về phía sau tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, Như Hương vội vàng đi đến đỡ lấy hắn, “Công tử, thân thể ngài còn chưa hoàn toàn khôi phục như cũ, không thể tùy tiện đi lại, ta đỡ ngài lại trên giường nghỉ ngơi bằng không Vương gia trở về sẽ trách ta không chăm sóc tốt ngài.”

Ninh Đan Hi giống như tượng gỗ mặc người điều khiển sững sờ để mặc Như Hương vịn đến giường, ổn định nằm xuống, không có bất kỳ kháng cự.

“Ta đã ngủ bao lâu?” Sau một lúc lâu Ninh Đan Hi mới từ trong cổ họng khô thốc phun ra một câu, trên mặt biểu tình giống như đã chết khiến cho sắc mặt vốn tiêu tụy càng thêm yếu ớt.

“Ngài đã ngủ nhiều canh giờ, nhất định là đói bụng rồi,” Như Hương bưng một chén canh nóng đến cho hắn, “Đây là chén thập toàn đại bổ Vương gia đặc biệt căn dặn nhà bếp nấu cho ngài, có thể cường thân bổ dưỡng thân thể.”

” Ta không đói bụng.”

” Ít nhiều cũng uống một chút, nguyên liệu nấu vô cùng quý giá, toàn bộ đều là cống phẩm đến từ Tây Vực do Hoàng Thượng ban cho Vương gia, nhưng Vương gia luyện tiếu không nỡ ăn, ngay cả mấy vị sủng thiếp cũng không được chỉ có Ninh công tử mới có lộc ăn, có thể thấy được Vương gia rất coi trọng ngài.”

Ninh Đan Hi thờ ơ ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái. “Ta không có đói bụng, người đem đi đi.”

” Như vậy sao được! Ngài không ăn thân thể làm sao chịu nổi, công tử tốt của ta hãy mở chiếc miệng tôn quý uống hết món súp này.” Như Hương cố hết sức nói lời nịnh nọt nhưng Ninh Đan Hi vẫn không cử động.

” Người cũng đừng quản ta, hình dáng ta như vậy không khác chết là mấy.”

” Coi như ta cầu ngài đi, công tử!” Như Hương bắt đầu năn nỉ, thấy hắn vẻ mặt tiêu tụy như có bệnh thật sợ thân thể hắn chống đỡ không nổi ngã xuống, nàng quyết tâm vô luận thế nào cũng phải khuyên hắn ăn, cho dù quỳ xuống khẩn cầu hắn.

Cửa phòng ầm một tiếng bị đẩy ra, Ninh Đan Hi không quay đầu cũng đoán được thân phận người tới, ở Vương phủ chỉ có Long Khiếu Thiên không cần được thông báo công khai đi vào phòng.

“Các người đang làm cái gì?”

“Bẩm báo Vương gia, mặc kệ ta khuyên bảo thế nào Ninh công tử cũng không chịu uống thang thuốc bổ này,” Như Hương cúi đầu lạy hần, chậm rãi nói ra ngọn nguồn. “Ta thật sự không biết nên khuyên ngài ấy thế nào.”

“Giao cho ta, người xuống đi!” Long Khiếu Thiên nhìn thiếu niên tựa trên giường như đã chết, trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

” Dạ “ Đặt chén canh nóng xuống, Như Hương lĩnh mệnh lui ra ngoài cũng tự động giúp bọn họ đóng cửa lại.

“Người lại có chuyện gì?” Long Khiếu Thiên bước nhanh đến bên giường, nhíu mày xem kỹ gương mặt tái nhợt của y, hần đã tổn thương y sâu quá sao? Thương tiếc cùng hối hận không tìm được từ trong mắt phóng ra. “Ta sai người chừng người chén súp ngay cả ta cũng không nỡ ném thử, hay người không thích uống? Vậy người muốn ăn cái gì, ta lập tức bảo đầu bếp đi làm!”

“Ta cái gì cũng không muốn ăn” Đối với hần đột nhiên ân cần không có một tia vui mừng, Ninh Đan Hi chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú vào hần, “Tại sao lại nhốt ta? Ta không phải đã làm theo ý người ngày ngày đến đây thị tẩm, thậm chí chịu người lăng nhục ta ở hậu hoa viên, tại sao người không cho ta về?”

“Ta tạm thời thay đổi chủ ý,” Lo lắng quan tâm trong giây lát gian bị y chỉ trích đập nát, khuôn mặt tuấn tú của Long Khiếu Thiên trầm xuống, cho dù hần dùng hết phương pháp giúp y vui vẻ, y lúc nào cũng nhớ đến nữ nhân kia, toàn tâm toàn ý muốn trở về cả nhà đoàn viên! Không, hần tuyệt không cho phép trong lòng y ngoại trừ hần còn tồn tại thêm người khác, trong mắt y chỉ có thể có hần!” Quyết định không cho người về nữa, ta muốn người ở lại vương phủ chuyên tâm làm nam sủng của ta.”

“Người tại sao có thể làm trái giao hẹn giữa chúng ta!” Ninh Đan Hi vùng vẫy trèo lên bắt lấy ống tay áo của hần, “Người rõ ràng đáp ứng không đối với ta như vậy!”

“Yên tâm, ta sẽ không tiết lộ ra ngoài thân phận người là nam sủng của ta, không đến mức tổn hại thanh danh Ninh phủ, về phần thê tử của người ta đã phái người nói với nàng người ở lại giúp ta buôn bán, cho nên người phải ở lại Vương phủ làm việc cho ta, một năm nữa năm không thể quay về, thê tử người vừa nghe xong còn vui mừng người được ta trọng dụng, nàng còn muốn ta nói với người hãy làm thật tốt, nàng sẽ lo hết tất cả việc trong nhà.”

Ninh Đan Hi nói không ra lời, y ngơ ngác theo dõi mặt hần giống như những lời hần nói ra đều là rắn rết, cắn nuốt từng miếng thịt trong người y.

Long Khiếu Thiên vẫn đắc chí cười, không nhìn ra trong lòng y đang chảy máu, “Ta mỗi tháng đều đưa ngân lượng đúng hẹn, xem như chi phí trong nhà, ta còn miễn phí tặng mười mấy hạ nhân đến Ninh phủ, người coi trọng bố trang ta cũng sẽ phái người quản lý thay người, như vậy người có thể chuyên tâm hầu hạ ta, không cần phân tâm quản mấy chuyện khác.”

Ninh Đan Hi từ trong khóe mắt chảy ra nước mắt, có đau lòng muốn chết, có tuyệt vọng, xen lẫn nản lòng cùng nhau chảy ra. “Người muốn bức ta đến tình trạng gì mới bằng lòng bỏ qua? Trải qua bao nhiêu ngày tổn thương ta còn không đủ sao? Chẳng lẽ người muốn cướp đi tất cả của ta mới cam tâm?”

“Ta nói rồi ta sẽ không dừng tay, ta muốn chiếm lấy lòng người nhỏ sạch những người kia, từ nay về sau người chỉ có thể nghĩ đến ta nhìn ta, buồn rầu hay vui mừng cũng vì ta!” Long Khiếu Thiên đưa tay ôm y, cánh tay sắt siết chặt y như không gì phá nổi, “Người ngoan ngoãn làm nam sủng của ta đi!”

Ninh Đan Hi ánh mắt dần dần mất đi thần thái cuối cùng chuyển sang trống rỗng tĩnh mịch, y không nhúc nhích dựa vào trong ngực Long Khiếu Thiên, hoàn toàn cảm nhận không được một chút ấm áp để mặc Long Khiếu Thiên dùng miệng từng ngậm từng ngậm mớm hần uốn hết chén thuốc bổ, y chỉ cảm thấy lạnh lẽo, lạnh tận xương tủy.

24. Chương 24

Thế là Ninh Đan Hi bị bắt ở tại trong vương phủ giống như chim hoàng yến bị nhốt trong lồng mất đi tự do,y được an bày một gian tẩm phòng sau hậu viện chuyên dụng dành cho nam sủng,hành động gặp phải hạn chế tương đương bị giam cầm,đa số thời gian đều ở trong phòng chờ Long Khiếu Thiên đến sủng hạnh,trừ phi Long Khiếu Thiên vui vẻ dẫn hần ra ngoài tản bộ bằng không y không thể ra khỏi phòng dù chỉ một bước.

Đối với Ninh Đan Hi mà nói sống nơi đây tựa như sống dưới địa ngục,bóng tối vô tận bao phủ y,chỉ cần Long Khiếu Thiên muốn tùy thời đều có thể đến giường đè hần xuống tận tình phát tiết,hần mỗi lần tiến vào trong cơ thể y đều như không đủ,mỗi lần đều làm y không thể xuống giường,Long Khiếu Thiên tựa như nam nhân yêu cầu vô độ mỗi ngày mỗi đêm đều phòng đòi hỏi thân thể y.

Bi ai chính là thân thể y đã trải qua huấn luyện e rằng không thể cự tuyệt dục vọng của hần,mỗi khi hần vuốt ve nơi mẫn cảm dưới thân,hôn lên cánh môi dùng sức mút,y liền nhịn không được cả người nhũn ra theo hần đùa nghịch,mặc dù lý trí nhiều lần không cho phép,vẫn nén không được động tình từ trong bật ra thở dốc.

Việc này so với khổ hình càng làm hần khó chịu,biết rõ mình đối với hần mà nói bất quá chỉ là nam sủng đề tiện để hần tiết dục,nhưng thân thể không nghe chỉ huy bị hần chạm hết nơi này đến nơi khác liền cảm thấy hân hoan cùng sung sướng,như vậy có gì khác biệt với kỹ nữ.

Ánh mặt trời phẳng phất cách y thật xa,ở trong không gian kín mít,y cảm nhận được dục vọng tàn phá hô hấp khó khăn,thân thể như rơi vào bể tình sâu vụn vỡ khó quay trở lại,ban ngày cùng đêm tối tựa hồ không có ý nghĩa,y có công dụng chính là nằm trên giường mở ra hai chân nghênh đón Long Khiếu Thiên thẳng tiến,uyển chuyển bày ra tư thái phóng túng theo hần chuyển động phát ra thanh âm từ các loại nhạc khí,lý tính cùng thần trí dần dần tán loạn,trong trí nhớ thì tươi cười dần dần mờ hồ.

Cuộc sống hàng đêm tận tình từng ngày biến mất,y suốt ngày chỉ biết đong đưa vòng eo theo sát động tác Long Khiếu Thiên,không để ý đến những việc khác giống như tất cả lo lắng một lần lại một lần bị hần đánh nát,y mềm nhũn ngã lên giường sa vào một cảnh tượng lơ mơ,Vân Muội,Cần Nhi,tại sao hần không nhớ nổi bộ dáng hai người?

Là ai điên rồi? Y?Hay Long Khiếu Thiên?

Vào một buổi tối trời đầy sao Long Khiếu Thiên sáng sớm liền ra ngoài đến giờ vẫn chưa hồi vương phủ,Ninh Đan Hi khó được một đêm không cần thị tẩm nên sớm lên giường ngủ.

Ngủ đến một nửa Long Khiếu Thiên uống say khướt xâm nhập vào phòng đánh thức y,còn chưa kịp lên tiếng Long Khiếu Thiên nhanh chóng đi đến phủ lên người hần,mùi vị phấn son xông vào trong mũi,chắc chắn hần vừa mới đi uống rượu hoa?

Ninh Đan Hi nhú lông mày,lấy tay đẩy thân thể hần,theo bản năng không muốn bàn tay chạm vào kỹ nữ chạm vào mình.

Long Khiếu Thiên không để ý hần kháng cự,thô lỗ xé nát chiếc áo mỏng phủ trên người y.

“Đừng đụng ta!”Mùi vị tầm thường làm người ta khó có thể chịu được,Ninh Đan Hi từ mơ màng đến tỉnh táo,không còn điệu bộ thuận theo như lúc trước kịch liệt phản kháng.

“Kỹ nữ còn giả thanh cao! Người bình thường không phải bị ta làm rất phóng túng sao,hôm nay tự dưng bài phương trình tiết gì đây!”Mở hai chân hần ra,phái nam cứng rắn của Long Khiếu Thiên tìm kiếm cửa vào.” Ta không thể đụng ngươi vậy ai có thể đụng vào ngươi?”

“Không!” Ninh Đan Hi ra sức chống cự,nước mắt khô cạn lần nữa chảy ra,y nghĩ mình sắp bị ép điên rồi nhưng sau khi nghe hần mắng,y lúc này mới hiểu rõ mình không có điên!

“Người cho rằng ngươi vẫn còn là đại thiếu gia Ninh phủ sao? Ở trong vương phủ ta người bất quá chỉ là nam sủng làm ta thoải mái,ngươi có quyền gì cự tuyệt ta?” Long Khiếu Thiên mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể y,mùi rượu ngất trời trong miệng phủ lên môi hần tùy ý giày xéo.

“Ồ...” Ninh Đan Hi khàn giọng kêu thảm thiết, y liều chết không để hấn cản, dùng hết sức lực toàn thân đối kháng vẫn như trước không thể chống lại sức mạnh của hấn, Long Khiếu Thiên chuyển động eo đâm thủng người y.

Đó là một sự kết hợp tràn ngập bạo lực, Ninh Đan Hi không cảm thấy một chút vui mừng chỉ có đau đớn bị xâm phạm, ván giường phát ra thanh âm kéo kẹt, từng giọt máu giữa hai chân nhỏ giọt chảy xuống, có thể thấy được hấn tàn sát bữa bãi nghiêm trọng bao nhiêu.

Ninh Đan Hi hôn mê rồi tỉnh, tỉnh lại tiếp tục hôn mê, Long Khiếu Thiên quả thực không xem hấn là người, chỉ lo thỏa mãn thú tính chính mình, đợi đến hấn rốt cục phát tiết đủ mới rời khỏi thân thể y, ngã vào một bên ngủ say.

Ninh Đan Hi tựa như tấm vải rách bị vứt bỏ nằm trên giường, cả người tràn đầy vết máu giữa đùi còn tràn ra một dòng dịch trắng do Long Khiếu Thiên phóng vào.

Hấn nhìn chăm chú vào ngọn nến trên bàn đã cháy hơn phân nửa, ánh nến mong manh ở trong bóng đêm giống như người sắp tắt thở, kéo dài hơi tàn, y nén nữa người dưới đau nhức, miễn cưỡng bò lên, cảm giác mất hết can đảm mãnh liệt đến hấn chỉ muốn chết.

Y cho rằng mình có thể làm bộ quên lãng, y nghĩ bản thân có thể không thêm quan tâm nhưng vừa rồi y thấp hèn như kỹ nữ, y cảm thấy so với thân thể bị làm nhục trong lòng càng chịu đả kích nghiêm trọng gấp trăm lần, đó là một loại tổn thương tan nát cõi lòng, cảm giác bị người yêu đả thương thấu tim, y lúc này mới hiểu được bản thân vẫn còn yêu hấn, tình yêu say đắm trải qua thời gian chưa bao giờ biến mất, cho nên y mới có thể bài xích bàn tay hấn chạm qua nữ nhân khác đụng vào mình.

Nhưng từng câu nói ác độc, từng tiếng mắng y hèn hạ, thật sâu khắc vào con tim vỡ nát của y làm khắp người vết thương chồng chất, rốt cuộc không thể khép lại.

Không muốn tiếp tục nén giận mặc hấn khi dễ, để hấn lần nữa tổn thương tim y, y muốn chạy trốn, trước khi trốn phải đi một chuyến về Ninh phủ thu dọn đồ, sau đó suốt đêm đem thê nhi đến một nơi thật xa, để cho hấn không thể tổn thương y và người nhà của y.

Dùng sức kéo một góc vạt áo xuống lau chùi sạch thân thể, Ninh Đan Hi yên lặng thay y phục sạch sẽ, thừa cơ Long Khiếu Thiên say rượu chưa tỉnh lên lút chuồn ra khỏi phòng, bởi vì mấy ngày y biểu hiện thuần phục làm cho Long Khiếu Thiên từ từ lơ lửng, không phải thủ vệ chắn trước cửa phòng, y có thể không kinh động bất luận kẻ nào đi ra ngoài.

Hậu viện bốn bề vắng lặng, yên tĩnh không tiếng động, ánh trăng nhuộm mặt đất thành một màu trắng bạc, Ninh Đan Hi lén lên qua cửa, không nghĩ tới thuận lợi như vậy, chỉ thiếu chút nữa có thể chạy khỏi!

Hấn mở ra then cài chốt, kéo ra cánh cửa dày cộm nặng nề, nhưng tiếng mở cửa chói tai nháy mắt như tiếng sấm rơi xuống trong đêm tối, làm thức tỉnh người trong vương phủ, mấy người đó dừng mảnh lao đến phía cửa, dưới tình thế cấp bách y lao ra cửa bỏ chạy, chạy đến thở không ra hơi, nghe được phía sau truyền đến thanh âm vó ngựa, y càng chạy nhanh hơn, rất sợ bản thân bị bắt trở về.

25. Chương 25

Thân thể vừa trải qua kịch liệt vận động khó có thể chạy nhanh, càng chạy thể lực càng chống đỡ không nổi, sức khỏe cùng lòng đều mệt mỏi, y thở hổn hển ngã trên tảng đá ven đường.

Rất nhanh một đám cưỡi ngựa truy binh đuổi theo bao quanh người y, ngăn chặn tất cả đường đi của y, dẫn đầu là Long Khiếu Thiên lập tức nhảy xuống, vẻ mặt lửa giận sôi trào nhanh đến vẩn tội, “Người thật lớn gan dám chạy trốn! Người cho rằng người có thể chạy thoát sao? Còn không mau theo ta trở về!”

Ninh Đan Hi ngẩng đầu mắt sáng như đuốc “Ta sẽ không theo người trở về!”

“Bằng một nam sủng nho nhỏ như ngươi mà dám phản kháng ta!” Long Khiếu Thiên hỗn hển tới gần hấn, một cái tát vừa vung xuống, đánh cho mặt y nghiêng sang một bên.

“Người cứ đánh chết ta, sau đó đem thi thể của ta về!”

Long Khiếu Thiên tức giận lại giơ tay lên nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thẳng thắn không chút sợ hãi của y đang chờ hắn đánh xuống,tay không biết tại sao cứngngắc buồngtha, "Người muốn lấy cái chết uy hiếp ta cũng vô ích,người dám trốn thì phải trả giá thật nhiều!"

Hắn siết chặt tay y dùng sức kéo giống khiêng túi khiêng hắn trên vai,đi đến trước ngựa thấy y lên lưng ngựa,không để ý y giãy dụa phóng lên yên ngựa,lấy tay giữ chặt người y,cưỡi ngựa trở về vương phủ.

Ninh Đan Hi bị trối vứtxuống trên mặt đất hậu viện,Long Khiếu Thiên trên cao nhìn xuống nằm phía rước,mấy thị vệ cùng tùy tùng về mặt mỗi người đều khắnthương nín thở giống như đang đứng trong pháp trường.

"Tiện nhân to gan này không có sự chấp thuận của ta lại dám tự tiện chạy trốn,ta phải cho người chịu chút trừng phạt,để người lần sau còn dám tái phạm hay không!"Long Khiếu Thiên mặt xám ngắt,hung hăng mắng người quỳ gối trước mặt.

Ninh Đan Hi cúi đầu yên lặng chấp nhận quả trách,không muốn giải thích.

"Tổng quản,ông nói nam sủng bỏ trốn phải bị xử phạt thế nào?"

Đại tổng quản trong coi vương phủ đứng một bên,sợ hãi quyền uy của Vương gia nên nơm nớp lo sợ mở miệng bẩm báo:" Khởi bẩm Vương gia,phàm là thị thiếp hoặc nam sủng bỏ trốn đều bị một trăm đại bản để chấn hưng uy danhvương phủ,nhưng ta thấy vị công tử này đáng người yếu ớt,chỉ sợ không chịu được trừng phạt nặng như vậy."

"Câm mồm,bất luận kẻ nào cũng không được xin tha thay hắn!" Điều này làm cho Long Khiếu Thiên đang nổi nóng càng giận giữngắt trời," Người đâu,đánh thật mạnh cho ta!"

"Tuân mệnh." Hai gã người hầu chịu trách nhiệm xử phạt cầm lấy gậy gỗ, không lưu tình đánh mạnh lên người Ninh Đan Hi.

Mỗi một gậy đánh xuống đều tạo thành dấu vết đỏ tươi trên làn da y,Ninh Đan Hi cả người run rẩy đau đớn không chịu nổi,y cắn chặt răng không cho mình bật ra một câu đau đớn.

Mọi người vây xem đều không đành lòng,thật sợ y chịu không nổi,nhưng cũng không dám lên tiếng xin tha thay hắn,chỉ có thể âm thầm lo lắng cầu nguyện y chịu được.

"Để xem lần sau người còn dám trốn nữa không! Chỉ cần người giải thích đồng thời thề sau này không trốn nữa,ta sẽ tạm tha người!"Chỉ mới đánh mười côn,Long Khiếu Thiên thấy đáng về đau đớn của y,chung quy không muốn tuyệt tình liền ra lệnh bọn họ dừng tay,cho y thêm một lần cơ hội.

"Tuyệt không... Chỉ cần ta... Còn một hơi thở... Ta nhất định sẽ trốn..."

"Người quả thực không biết tốt xấu!" Giống như lửa cháy đổ thêm dầu Long Khiếu Thiên giận đến mặt đỏ tai hồng,nổi trận lôi đình,hắn tàn nhẫn ra lệnh:"Tiếp tục đánh cho ta,còn lại chín mươi côn một côn cũng không được đánh thiếu."

Không cho mình cơ hội mềm lòng,hắn quay người lại không nhìn.

Hậu viện lớn như vậy chỉ nghe tiếng vang của gậy đánh vào người,sau lưng Ninh Đan Hi bị đánh cho mình đầy thương tích,máu tươi đầm đìa,áo ngoài màu trắng nhuộm đầy màu đỏ của máu làm người không dám nhìn.

Yết hầu giống như bị lửa đốt,Ninh Đan Hi hấp hối nằm úp sấp trên mặt đất,trong miệng và mũi đều ngửi được mùi tanh của máu,xương cốt toàn thân như muốn vỡ nát đau đến tận xương,y phun ra toàn máu tươi trước mắt một mảnh đỏ đậm.

"Bốp!" Một tiếng gậy gỗ lần nữa hạ xuống,Ninh Đan Hi thân thể run rẩy,trong miệng lại tràn ra một ngụm máu tươi,y nhìn đáng người lãnh khốc đứng ở phía trước đưa lưng về phía hắn,bỗng nhiên cảm thấy tất cả đều không sao,y giao ra tình yêu cho người đáng được nhận,sống hay chết đã không còn ý nghĩa,máu tươi hòa nước mắt dọc theo hai má rơi xuống,chết không đủ để sợ,gậy gỗ vung lên y giống như thấy tử thần đang vẫy về phía mình,y nhắm mắt lại đem ý thức vùi sâu vào trong đêm tối.

” Vương gia,có nên bảo mọi người dừng tay? Công tử đã hôn mê,nếu đánh tiếp chỉ sợ xảy ra án mạng!” Đại tổng quản cũng nhìn không nổi nữa,thà rằng mạo hiểm bị chặt đầu cũng phải khuyên can,ông nhìn ra được Vương gia cực kỳ coi trọng vị mi thiếu niên nằm trên mặt đất,hiện tại chỉ nhất thời nóng giận mới mạnh tay chứ không muốn đánh chết y.

Long Khiếu Thiên nghe ông ta nói như vậy,chợt xoay người lại,quả nhiên nhìn thấy Ninh Đan Hi sớm hôn mê,trên người y máu thịt hỗn độn hơi thở mong manh, trong lòng bắt đầu hoang mang,” Dừng tay,không được đánh tiếp!” Hắn kêu to bảo bọn người hầu dừng tay,rồi giống như điên vọt tới,vừa đưa tay ôm lấy người hôn mê bất tỉnh chạy thẳng về phòng,vừa lớn tiếng rống:

” Gọi đại phu giỏi nhất kinh thành đến đây, mau một chút!”Không đến một khắc,đại phu nổi tiếng nhất kinh thành đang ngủ lập tức bị người vương phủ nhanh đánh thức,ngay cả hài còn chưa kịp mặc vào đã bị đưa đến vương phủ chẩn đoán bệnh cho Ninh Đan Hi.

“Phải cứu sống hắn cho ta,bằng không lấy mạng của ông bồi!” Long Khiếu Thiên sắc mặt âm trầm,lớn tiếng uy hiếp đại phu.

” Ta đương nhiên sẽ hết sức cứu chữa!” Đại phu âm thầm lau mồ hôi lạnh,trong lòng run sợ lấy ra thuốc trong hòm thuốc,khám bệnh một hồi cả ngày vừa nắm xuống muốn ngủ ngon một giấc,nào biết nửa đêm lại bị người kéo đến đây.Khi nhìn thấy Vương gia bắt ông xem bệnh cho thiếu gia Ninh phủ lại càng kinh ngạc, hơn nữa Vương gia còn nói nếu không cứu hắn sống sẽ bắt ông đền mạng,ông chỉ là đại phu hành y tế thế chứ không phải thần tiên,tùy tiện giơ một ngón tay là có thể làm cho người ra vui vẻ.

Nhưng thấy khí thế đáng sợ của Vương gia,trước mắt chỉ có thể cố gắng.

“Tình trạng y thế nào?”Long Khiếu Thiên lo lắng không giẫm mạnh bước chân qua lại phía sau ông,trải qua một khoảng thời khá lâu,hắn rốt cục nhìn không được đi đến trước giường,lên tiếng hỏi tình trạng thân thể của Ninh Đan Hi.

Bác sĩ bị dọa tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài,ông đặt lại cổ tay Ninh Đan Hi vào bên trong chăn,dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán,” Vương gia,Ninh công tử thân thể bởi vì trải qua nhiều lần hoan ái mà suy nhược,với lại bị đánh mạnh như thế,cả người không có chỗ nào không bị thương đến nỗi lâm vào hôn mê,theo vết thương trước mắt tuy rằng có thể giữ tánh mạng,nhưng chỉ sợ phải dùng thời gian dài điều dưỡng mới khôi phục,điểm chết người chính là...”

26. Chương 26

“Ý gì? Ông nói mau không được ấp a ấp úng!” Long Khiếu Thiên không kiên nhẫn trách mắng.

Lưng đại phu chảy đầy mồ hôi lạnh,ông cẩn thận châm chước tìm từ thích hợp để tránh bảo vệ không được cái đầu trên cổ.” Xương người hắn có dấu hiệu bị gãy, nghiêm trọng nhất chính là đôi chân,cho dù ta đã lập tức nối xương cũng không thể trở về như ban đầu,thứ ta nói thẳng Ninh công tử sau này không thể đi bằng hai chân nữa.” Cố lấy dũng khí nói hết lời trong lòng,đại phu cảm giác không khí xung quanh cứng đờ,thân thể run rẩy không thôi.

“Ý ông nói y bị phế hai chân?”Long Khiếu Thiên chấn động như bị sét đánh,” Không thể chữa khỏi sao?”

“Ta đã dùng hết sức để cứu y,”Đại phu kiên trì nói tiếp,” Nhưng Ninh công tử bị thương thật sự quá nặng,có thể giữ tánh mạng đã là may mắn,xin tha ta bất tài.” Ông quỳ rạp xuống đất đợi Long Khiếu Thiên chỉ trích.

Nhưng ngoài dự đoán Long Khiếu Thiên không gán tội cho ông,” Ông đi ra ngoài đi.” Hắn nhìn chăm chú người nằm trên giường,tay vung về hướng ông,bảo ông lui ra.

“Cám ơn Vương gia!” Đại phu giống như được cứu vội vàng đứng dậy rời đi.

” Người không được đem chuyện tối nay trong Vương phủ nói ra ngoài, biết không?”

“Xin yên tâm,ta cho dù có một trăm túi mật cũng không dám nói ra!” Ông mới vừa ra cửa phòng,một thanh âm không giận mà uy vang lên sau lưng,ông không ngừng lên tiếng cam đoan,chả lẽ sợ sống quá lâu mà

ra ngoài tuyên dương sao,ông trên có mẹ vợ dưới còn có vợ và con chờ ông nuôi,cũng không muốn bị chêm đầu,chỉ đáng thương cho thiếu gia Ninh phủ rõ ràng là một thanh niên khỏe mạnh lại bị đánh hai chân tàn phế,Vương gia cũng quá tàn nhẫn không biết hấn đắc tội gì với Vương gia,nhưng ông chẳng qua chỉ là người thường làm sao có tư cách xen vào...

Canh giữ bên giường không biết bao nhiêu ngày,Long Khiếu Thiên vẫn bảo hộ Ninh Đan Hi từ hôm hôn mê tới nay,tự mình thay thuốc cho y,tắm rửa thay y phục, đút y uống thuốc,hắn không chịu để bọn hạ nhân làm thay cũng không chuẩn bất luận kẻ nào tới gần.

Mái tóc đen bất động phủ bên gối,cặp con ngươi rực rỡ theo chủ nhân hôn mê bất tỉnh mà nhắm chặt lại,Long Khiếu Thiên vươn tay nhẹ nhàng xoa lên giữa lông mày y,giống như muốn xóa đi nếp nhăn để y giảm bớt đau khổ.

Cảm xúc hối hận không ngừng hành hạ hắn,nếu hắn không phải tức giận mất đi lý trí,nếu hắn có thể nghe đại tổng quản xin tha cho y,có phải sẽ không tổn thương hắn đến nước này? Nhưng tất cả đều bắt đầu từ hắn quá sợ mất y,sợ hãi y lại lần nữa giống năm đó rời khỏi bên người hắn,trở về bên người nữ nhân kia vĩnh không về bên cạnh hắn!

Đột nhiên hắn dừng lại động tác vuốt ve,hắn không phải nên hận y sao? Hiện tại người đó bị hắn tổn thương đến tàn phế,hắn không phải nên lớn tiếng hoan hô hưởng thụ khoái cảm trả được thù sao? Tại sao khi nhìn vết thương nghiêm trọng của y mà ân hận chuyện lúc trước đã làm?Tại sao khi nghe đại phu nói y bị tàn phế hai chân lại cảm thấy được bản thân thật đau,hắn không thể chịu thay hắn?

Con ngươi đen vô cùng lo lắng nhìn chăm chú vào người yếu ớt tùy thời có thể ra đi,hắn trong lòng chỉ còn tràn đầy hối hận cùng lo lắng,không có chút vui sướng báo được thù,hắn cho tới bây giờ đều không hy vọng y chết,cũng chưa từng hy vọng phế bỏ tứ chi của y,hắn cầm tay y,một giọt châu lệ trong suốt chậm rãi theo khóe mắt nhỏ giọt xuống.....

Trong khoảng thời gian mất đi ý thức,Ninh Đan Hi vô tri giác mê man hoàn toàn ngăn cách cùng thế giới bên ngoài,thấm thoát đã qua bảy ngày bảy đêm,y rốt cuộc đã tỉnh lại.

Lờ mờ mở mắt ra,ánh vào mi mắt chính là màn che tơ lụa thêu hình long phượng trên đỉnh đầu,đây là phòng long Khiếu Thiên? Trải qua khó khăn,hắn lại nhớ đến cái lồng giam này.

Ngoài miệng nổi lên một nụ cười khổ,y chuyển động con mắt nhìn miệng vết thương thân thể giống như uống Nhuyễn cốt tán ngồi trên giường không thể nhúc nhích,y khó khăn di động hai chân muốn đứng dậy,nhưng hai chân lại không chịu khống chế lặng im nằm tại chỗ.

Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao chân y không thể nhúc nhích? Một loại cảm xúc hoảng hốt cuộn cuộn đi lên,y cố hết sức hoạt động hai chân,thật vất mới đưa bọn chúng thả xuống mặt đất,khi hai chân rơi xuống đất hắn muốn dùng sức đứng lên,nhưng một chút sức cũng không có ngược lại lão đảo ngã nhào trên mặt đất,phát ra tiếng động,làm cho bọn thị nữ cùng Như Hương chú ý.

“Ninh công tử,ngài rốt cục tỉnh,thật sự là quá tốt,cám ơn trời đất!” Như Hương biểu tình mừng rỡ,cùng một vị thị nữ khác hợp lực muốn đỡ hắn dậy.

“Đừng đỡ ta,ta muốn tự mình đứng dậy!” Ninh Đan Hi đẩy bàn tay các nàng đưa tới,kiên trì tự mình đứng lên.

Hắn tuy ốm yếu nhưng khi nói lại tản ra khí thế người ta không dám chống lại,Như Hương cùng một vị thị nữ khác đành phải ngượng ngùng thu tay lại,chỉ có thể nhìn hắn quỳ rạp trên mặt đất liên tiếp muốn đứng lên rồi lại lần nữa ngã xuống,trong lòng lo lắng không biết nói sao cho phải,Ninh Đan Hi không biết chân mình không thể đi lại,cho dù thử lại một nghìn lần một trăm lần cũng sẽ không thành công,làm sao mới có thể ngăn hắn đây? May có thị nữ thông minh vội đi báo cho Vương gia.

Ninh Đan Hi sau khi nếm thử nhiều lần thất bại,y không chết tâm muốn thử thêm một lần,lại bị một cánh tay mạnh mẽ áp vào trong ngực.

“Sao không nằm trên giường nghỉ ngơi?Đại phu nói vết thương của ngươi còn không có tốt,đừng lộn xộn.” Không để ý sức phản kháng mỏng manh của y,Long Khiếu Thiên ôm ngang y đi đến đặt lên chăn mềm bằng gấm,tay dùng lực nhẹ ngăn lại tay y,để tránh y lộn xộn động đến vết thương.

” Tại sao ta không thể đứng dậy?” Ninh Đan Hi ngưng lại tất cả động tác, lẳng lặng nằm thẳng, một đôi ánh mắt nghi ngờ thẳng tắp nhìn vào hắn, hỏi ra suy nghĩ trong lòng mình.” Chân của ta bị gì?”

Long Khiếu Thiên không đành lòng nói cho y biết tình hình thực tế,” Người đừng nhiều lời nói, chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt sẽ sớm hồi phục.”

“Đừng gạt ta!” Ninh Đan Hi chú ý ánh mắt lảng tránh của hắn, nhất thời càng thêm luống cuống, theo trực giác y biết người kia đang giấu diếm hắn,” Nói thật cho ta biết, hai chân của ta tại sao như vậy?”

27. Chương 27

Nhìn gần cặp con người trong suốt Long Khiếu Thiên không thể lẩn tránh cũng không cách nào giấu diếm nữa,” Hai chân người đã bị gãy, đại phu nói người sau này..... đã không thể đi lại.”

” Chân của ta bị phế phải không?” Ninh Đan Hi như bị tuyên án tử hình sắc mặt trắng bệch, trong mắt còn sót lại một chút tia sáng đang nhanh chóng biến mất thẳng đến âm đăm, y trừng to đôi mắt vô thần nước mắt lăn xuống, y đột nhiên cười to “Người rốt cục phá hủy được ta!”

“Đừng cười, Đan Hi, đừng như vậy!” Long Khiếu Thiên vừa đau lòng vừa thương tiếc, hắn nhìn không được ôm chặt y.

” Người không phải rất vui vẻ sao? Long Khiếu Thiên, người biến ta thành bộ dạng phế nhân, người rốt cuộc trả được thù có đúng không?”

“Không.... ta....” Long Khiếu Thiên nói không được, hắn thậm chí không thể tự bào chữa, mỗi lời mắng sắc bén của Ninh Đan Hi đều đâm sâu vào trong lòng hắn.

“Vào mắt ngày trước ta vẫn mang theo một tia hy vọng cuối cùng, không ngừng thuyết phục đây chẳng qua chỉ một cơn ác mộng, ta ngày nào cũng hy vọng người sớm tỉnh lại khôi phục Thần Hằng ôn nhu thâm tình trước kia, cho dù bị người lăng nhục ta vẫn như cũ ôm một tia hy vọng không thực tế, khát vọng mở mắt ra có thể nhìn được Thần Hằng trở lại bên người ta, nhưng hiện giờ đều bị dập nát, ta sớm nên hiểu Thần Hằng đã chết, ở trước mặt ta người là thập tứ Vương gia cao cao tại thượng, là hắn tự tay phế đi nửa người dưới của ta!”

“Đừng nói như vậy, tất cả có thể trở lại như cũ, ta sẽ chăm sóc nửa đời sau của người đến bù tất cả cho người, người muốn ta khôi phục Thần Hằng trước kia cũng không sao, chỉ cần người nguyện ý....”

” Ta không cần đồng tình của người! Cũng không cần người đền bù! Người cho rằng nói như vậy có thể đền bù tất cả tổn thương của ta sao?” Ninh Đan Hi thành linh kích động, buồn bực lâu ngày một hơi bộc phát, y dùng lực đập ngực hắn, nước mắt không ngừng chảy xuống máng hắn.” Ta hận người, ta hận người, trả lại hai chân khỏe mạnh cho ta! Trả lại cho ta!”

“Đan Hi, tỉnh táo lại.” Long Khiếu Thiên ôm chặt lấy người y, cảm thấy sợ hãi trước nay chưa có, sợ y sẽ vĩnh viễn rời khỏi hắn.

“Người giết ta đi! Bộ dáng ta hiện tại còn mặt mũi nào sống sót? Người nuôi một phế nhân như ta cũng không được, mau giết ta!”

Long Khiếu Thiên không biết nên làm sao trấn an y, hắn chỉ có thể đè thân thể y xuống giường để tránh y tự làm tổn thương mình. Nếu thời gian có thể quay trở lại, hắn thà rằng không xảy ra chuyện đêm đó.

” Buông, ta không muốn người đụng ta....” Ninh Đan Hi khàn cả giọng la hét, hai tay không ngừng đánh thân thể hắn, tựa như phát tiết nỗi hận trong lòng.

Long Khiếu Thiên bắt lấy hai tay vùng vẫy của hắn,” Đừng kích động, cẩn thận vết thương của người.” Hắn cho tới bây giờ không nghĩ bản thân tổn thương y sâu như vậy, càng không nghĩ tới y luôn miệng hận hắn làm cho hắn biết khó chịu thế nào.

“Buông tay, buông tay, ta không cần người giả bộ tốt bụng!” Ninh Đan Hi vẫn không ngừng gào thét chống đẩy, không quan tâm vết thương trên người đang hé miệng vô cùng đau đớn, thẳng đến dùng hết sức lực ngắt đi mối thoi.....

Ninh Đan Hi nghĩ bản thân sẽ không tỉnh lại nhưng y đúng vẫn tỉnh, mở mắt chỉ thấy Long Khiếu Thiên ngồi bên giường, trong tay bưng một bát thuốc.

“Đan Hi, tới giờ uống thuốc rồi.” Long Khiếu Thiên nhỏ nhẹ dụ dỗ, trong lúc Ninh Đan Hi hôn mê hẳn một bước cũng không rời đi, sợ hẳn vừa rời đi người trước mắt sẽ biến mất không thấy.

Ninh Đan Hi không có phản ứng, chỉ ngơ ngác trừng mắt xuất thần.

Long Khiếu Thiên dùng thìa múc, sau khi thổi nguội mới đưa đến trước miệng y, “Uống thuốc này, nếu sợ đắng ta sẽ đem đồ ngọt cho người ăn?”

Ninh Đan Hi ngậm chặt miệng, không chịu uống, vẻ mặt buồn bã như đã chết, ánh mắt ảm đạm thê lương làm người ta đau lòng.

Long Khiếu Thiên trước kia không nói hai lời trực tiếp mạnh mẽ đút vào trong miệng y, hiện tại hẳn không dám dùng sức mạnh, chỉ đành cúi người dùng lời dụ dỗ khuyên bảo, xem hẳn như vật làm bằng thủy tinh chỉ đụng nhẹ thôi cũng vỡ nát. “Người không uống thuốc vết thương sẽ không lành, đến, mau mở miệng.”

Ninh Đan Hi cuối cùng chịu nhìn vào hẳn, nhưng ánh mắt lãnh đạm mà xa cách hẳn chưa từng thấy qua, “Vương gia, ngài cần gì uống phí tâm cơ đưa thuốc cho một người tàn phế như ta? Còn tự mình đút thuốc, chẳng phải rất muốn ta chết sao?”

“Đừng nói như vậy được không?” Long Khiếu Thiên trong lòng đau xót, “Đừng gọi ta Vương gia, gọi ta Khiếu Thiên, người thích gọi ta Thần Hằng cũng được.” Hẳn đã muốn không muốn tra cứu ân oán tình cừ, là Ninh Đan Hi phụ hẳn cũng được, phản bội hẳn cũng được, hẳn đều có thể bỏ qua chuyện cũ, chỉ cầu y không hận hẳn, đừng kháng cự hẳn ngăn dậm.

Ninh Đan Hi phất tay một cái, đẩy ra chiếc bát trước mặt, toàn bộ nước thuốc đổ đầy trên mặt đất, nước thuốc nóng bỏng vãi đi khắp nơi, không chỉ dính áo bào hẳn, ngay cả y phục Long Khiếu Thiên cũng bị liên lụy.

Ninh Đan Hi cho rằng hẳn phát hỏa như bình thường, giận đến giờ tay đánh y, như vậy cũng tốt, dù sao y cũng không muốn sống với thân thể tàn phế, nhắm chặt hai mắt chờ đợi hẳn trách tội.

“Người có phỏng không?” Long Khiếu Thiên sắc mặt không thay đổi lau vết bẩn trên người y, không những không có một chút dấu hiệu tức giận, ngược lại quan tâm xem kỹ thân thể y có bị phỏng không.

Giọng nói dịu dàng, ánh mắt nhu tình quan tâm săn sóc, khiến cho Ninh Đan Hi trong nháy mắt nhớ lại lúc Thần Hằng ở bên cạnh hẳn.

“Ta đến phòng bếp sai người nấu thêm một chén, người ở tại đây chờ ta trở lại.”

Long Khiếu Thiên xoay người thu dọn tàn cục trên mặt đất, sải bước đi ra ngoài, Như Hương cùng bọn thị nữ canh giữ ở ngoài cửa nghe thấy bên trong có tiếng chén vỡ cũng không dám tự tiện đi vào, chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn chủ tử bình thường uy nghiêm không dám đến gần nhưng hôm nay toàn bộ mất hết, ủ rũ rời khỏi phòng.

Chờ bóng người hẳn biến mất ngoài cửa, Ninh Đan Hi giương mắt to nhìn vào khoảng không, quan sát đồ vỡ trên mặt đất ngẩn người, hẳn đột nhiên nhìn thấy có vật gì đó từ ngoài cửa sổ rơi vào lóe lên ánh sáng, hẳn liền đưa tay nhặt lên, trong nháy mắt nắm lấy, hẳn cảm thấy vật cứng sắc bén đâm vào ngón tay.

Chất lỏng ấm áp chảy ra, hẳn nhíu chặt lông mày nhìn lên, thì ra một mảnh bát sứ may mắn chưa bị Long Khiếu Thiên đem đi, mùi máu trên ngón tay xông vào mũi hẳn, hẳn không cảm thấy đau đớn, thần kinh đã sớm chết lặng nhìn vết thương sưng phù.

28. Chương 28

Hẳn không quan tâm để mặc máu tươi cuộn cuộn chảy ra người của y, thể xác và tinh thần của y, còn chút ít tình yêu còn sót lại đều bị người kia tước đoạt từng cái, hiện giờ ngay cả hai chân cũng mất đi năng lực đi lại, ngoại trừ thân thể giập nát không chịu nổi y còn lại cái gì?

Giống một con phi điều bị bẻ gãy cánh không thể tự tại bay lên bầu trời bao la, chỉ có thể vĩnh viễn bị nhốt trong căn phòng tựa như thâm cung.

Long Khiếu Thiên tại sao không dứt khoát giết y? Tại sao phải bắt y sống đối mặt vận mệnh tàn khốc? Y muốn cái gì cũng không còn, trong mắt y đã không còn ánh sáng mặt trời có cũng chỉ là tuyệt cảnh so với chết còn khó chịu hơn, y đã mất đi dũng khí sống sót, thậm chí nghĩ chết sẽ được giải thoát.

Máu chảy càng ngày càng nhiều, y tựa hồ nghe thần chết đang kêu gọi mình, nắm chặt mảnh sứ trong lòng bàn tay, hắt hơi sâu một hơi, sau đó không chút lưu luyến giờ lên mảnh nhỏ cắt ngang cổ.....

“Đan Hi, thuốc đã nấu xong, ta bưng một chén mới cho ngươi!” Long Khiếu Thiên bưng một chén thuốc mới vội vàng chạy về phòng, vừa bước vào trong phòng không ngờ thấy Ninh Đan Hi ngã giữa vũng máu, nhắt thời bát thuốc trên tay hắt rơi xuống đất.

” Không! Đan Hi!” Trái tim giống bị người móc ra Long Khiếu Thiên vội chạy đến, ôm lấy thân thể dần mất đi nhiệt độ, máu tươi không ngừng từ cổ y chảy ra nhuộm đỏ cả bộ y phục, kích thích vành mắt cay cay của hắn.

Sợ hãi như nước lũ vỡ đê ào ạt chạy xuống, hắn ôm sát thiếu niên ấy vào ngực giống như mất đi người bầu bạn điên cuồng phát ra thanh âm thê lương.”Ngươi không được chết! Ta không cho ngươi dùng cái chết để rời khỏi ta! Ngươi có nghe không?”

Nước mắt một giọt lại một giọt chảy xuống hai má, Long Khiếu Thiên thẳng đến lúc này mới biết được hắn rất yêu Ninh Đan Hi, hận bao nhiêu thì yêu bấy nhiêu, giữa yêu và hận chỉ cách một sợi tuyến nhưng khi hắn hiểu được thì đã quá muộn! Người yêu đã bị hắn bức đến đường chết!

“Đan Hi! Đan Hi! Xin ngươi đừng chết! Đừng rời khỏi ta!” Tất cả đã không kịp rồi sao? Mắt thấy người trong ngực hơi thở càng ngày càng mỏng manh, Long Khiếu Thiên lòng cũng càng ngày càng nặng nề, Đan Hi, cho ta thêm một lần cơ hội! Xin ngươi hãy sống, xin ngươi đừng tàn nhẫn bỏ lại ta, ta đã mất đi người một lần, ta không muốn khổ sở phải mất người thêm lần nữa.....

Một đám thái y rất nhanh được đưa đến tụ tập trước giường, tiến hành cứu chữa cho Ninh Đan Hi. Khi bọn họ đến thấy được thập tứ Vương gia giống kẻ điên ôm chặt người đó khóc rống, thiếu chút nữa còn tưởng mình đi nhầm phòng.

Ninh Đan Hi cảm thấy hồn phách bay đến một nơi trắng xóa, nơi đó không có Long Khiếu Thiên, không có phân tranh, không có thống khổ, chỉ có một mảnh tuyết trắng, y muốn ở lại đây vĩnh viễn.

Ngủ một khoảng thời gian dài, y mơ màng nghe có người gọi tên mình, thở dài mang theo đau thương y đi theo giọng nói đang gọi mình, ý thức cũng từ từ khôi phục, lập tức cảm thấy một cảm giác đau đớn truyền đến, y đau đến mở mắt, nhìn thấy chính là khuôn mặt mừng như điên của Long Khiếu Thiên.

“Đan Hi!” Long Khiếu Thiên nén không được kích động, đưa tay kéo y vào trong ngực.” Ngươi cuối cùng đã tỉnh, ngươi có biết ngươi đã nằm một tháng hay không!”

Ninh Đan Hi hơi hơi giật mình thì ra hắn còn chưa chết!

“Ta mời thật nhiều Đại phu cùng thái y, quả thực muốn lật tung kinh thành, cuối cùng đã cứu được ngươi!” Long Khiếu Thiên không tha vát vả kéo hắn từ quỹ môn quan về nhân gian, hắn tham lam hít mùi trên người y, cảm nhận hắn đang tồn tại.”Ngươi sau này không được làm chuyện ngốc đó nữa!”

Ninh Đan Hi suy yếu thở ra một hơi,” Còn sống chỉ làm ta khổ sở mà thôi, ngươi cần gì phải cứu sống ta?”

” Đừng nói lời không có ý chí đó!” Long Khiếu Thiên ôm hắn thật chặt,” Cho dù ngươi có hận ta thế nào, cũng không nên coi thường tánh mạng của mình.”

Ninh Đan Hi vô lực rũ mắt xuống,” Chuyện đến hiện tại, ngươi còn giữ cái mạng thối rữa của ta làm gì? Ngươi trả thù ta không đủ sao, đoạt đi đôi chân của ta không đủ sao, ngay cả cơ hội giải thoát cũng muốn cướp đoạt là sao?”

” Ta biết ngươi bị tổn thương rất nặng nhưng ta thật sự hối hận, hôm đó do ta quá mức tức giận, nhắt thời mất đi lý trí mới có thể làm chuyện đó với ngươi, ta cũng không biết đánh ngươi trọng thương, ngươi phải tin

ta....”

” Ta đã không còn quan tâm người nghĩ thế nào,” Ninh Đan Hi cắt đứt lời hắn nói,hai tròng mắt ngấn nước lẳng lẳng nhìn vào hắn,đó là ánh mắt tuyệt vọng chỉ muốn chết.” Nếu người còn một tia từ bi,còn một chút thương hại,vậy ban thưởng ta chết đi!”

“Không!” Long Khiếu Thiên sao có thể đáp ứng,y là người hắn yêu nhất!”Người không thể chết được,cho dù người không suy nghĩ cho mình,cũng nên suy nghĩ đến vợ và con mình,bọn họ đều còn ở Ninh phủ chờ người!”

“Người nghĩ bộ dạng phế nhân như ta còn có mặt mũi về gặp bọn họ sao?”

Thấy hắn kiên quyết muốn chết,Long Khiếu Thiên thực sợ hắn sẽ tiếp tục tự sát,hắn bắt đắ dĩ đành phải đánh ra đòn sát thủ,hoàn toàn cắt đứt suy nghĩ tự tổn thương mình của y,”Nếu người còn dám tìm đến cái chết lần nữa,ta sẽ bắt mẹ con bọn họ chôn cùng.Nếu người không muốn liên lụy bọn họ chết cùng thì hãy sống thật tốt!” Hắn không thể chịu được cảnh mất y, chỉ có thể dùng tánh mạng thê nhi y coi trọng trời chết y.

Cánh môi Ninh Đan Hi khẽ run rẩy,sắc mặt vốn tái nhợt giờ càng trắng hơn,muốn chết cũng không được,” Ta hiểu được.” Nếu ngay cả sống chết cũng không thể tự định đoạt,tất cả chỉ phải theo hắn! Hắn muốn thân thể tàn phế như y sống thì y sống,mặc hắn xem y như sủng vật nuôi dưỡng hoặc đối đãi như phế vật đều được, dù sao hắn chỉ còn thể xác nhưng cũng bị hắn tước đoạt.

Ninh Đan Hi nhìn vào khoảng không,nước mắt theo gương mặt không còn chút máu chậm rãi chảy xuống,bắt đầu từ hôm đó hắn không nói một lời nào giống như người đần độn,vô luận Long Khiếu Thiên lo lắng nói chuyện với y,dụ y vui vẻ y đều không có phản ứng,chỉ im lặng nằm.

Ngày qua ngày,thời gian im lặng trôi qua,ngày đông giá rét đã trôi qua,mùa xuân bắt đầu tiến đến,Long Khiếu Thiên mỗi ngày vừa làm xong công vụ liền vội vàng chạy về vương phủ theo bên cạnh y,nhưng Ninh Đan Hi luôn không để ý,ngay cả liếc hắn một cái cũng không có,thường thường đều mặc Long Khiếu Thiên một mình đơn độc.

“Đan Hi,người xem ta hôm nay mang thứ gì đến cho người!” Long Khiếu Thiên vừa hỏi vừa đi vào phòng lấy ra sợi bảo châu trạm trổ tinh xảo bảy viên xuyên thành một sợi,đặt trước mặt y” Đây là Long Phượng Châu nổi danh Miêu Cương,hai chuỗi này là một cặp,chỉ cần đeo nó bên hông còn sợi kia cho một người khác,chỉ cần hai người đến gần nó sẽ sáng lên,cho nên những người hữu tình có thể dựa vào Long Phượng Châu tìm được nhau, có phải rất thần kỳ hay không?”

Ninh Đan Hi mặc cho hắn nói nước miếng tung bay, trên mặt vẫn không có biểu tình,hai mắt sáng ngời ảm đạm không ánh sáng,trải qua nhiều lần tang thương một mối thất tình lục dục giống như đã sớm không còn.

29. Chương 29

Long Khiếu Thiên đem một trong hai sợi thất bên hông hắn”Người thích không?” Hắn cầm một cái khác nhích đến gần y,bảo châu phía trên lập tức cảm ứng phát ra tia sáng rực rỡ đẹp mắt giống như hai ngôi sao lóe sáng,” Người nhìn xem hai cái đều sáng rất đẹp!”

Ninh Đan Hi vẫn có biểu tình cũ,ánh mắt chớp cũng không chớp,y không nói một câu phản phát như u hồn trầm mặt.

Long Khiếu Thiên nhẹ nhàng thở dài một hơi, không biết phải như thế nào mới được y tha thứ,nhiều ngày qua y không để ý đến hắn, không nhìn hắn, cũng không hưởng ứng dường như xem hắn như người vô hình thực làm cho hắn nổi giận,có lẽ ngày ấy hắn uy hiếp đã có hiệu lực,Ninh Đan Hi không có tìm chết nữa nhưng hắn vẫn sợ y thừa dịp hắn không chú ý tự làm hại mình,hắn thật cẩn thận hầu hạ y,lấy lòng y, không giống như trước hết lớn thậm chí một câu nói nặng cũng không dám nói.

“Đan Hi,người còn nhớ rõ không? Trước kia chúng ta thường ôm nhau hưởng thụ ấm áp lẫn nhau.”Long Khiếu Thiên ôm hắn ngồi trên đùi mình,thay đổi sách lược tác chiến,bắt đầu giúp y hồi tưởng chuyện thời còn trẻ của hai người,hy vọng có thể dùng dịu dàng làm hắn cảm động.

Ninh Đan Hi không nói lời nào tựa vào lồng ngực bền chắc của hắn, để hắn một mình diễn một mình nói, không phải y cố ý không phản ứng, chẳng qua giữa hắn và y còn chuyện gì để nói đây? Y mặc dù không chết nhưng sống ngược lại là một loại gánh nặng, giống như xiềng xích nặng nề bao trùm lấy y, làm y lao lực quá độ, giờ y chỉ kéo dài hơi tàn chờ tử thần đến đón y.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, Long Khiếu Thiên không bắt buộc y cũng không tiếp tục tra tấn y, ngược lại xem y như bảo bối giữ trong lòng bàn tay như sợ y bị tổn thương.

“Đan Hi, cho dù ngươi không muốn nói tốt xấu gì cũng nên gật đầu hay lắc đầu cũng được, nhưng đừng không để ý đến ta.” Ta chịu không nổi thái độ thờ ơ đó, Long Khiếu Thiên đưa hai tay nâng cao mặt hắn, gần hơn, giọng nói mang theo cầu khẩn.

Ninh Đan Hi nhắm lại mắt, y quá mệt mỏi đến không có lực đẩy hắn ra, tình cảm nhiều năm trước đã chết, hắn còn muốn nhận được cái gì trên người y?

Long Khiếu Thiên nhìn chăm chú đôi mắt y không biết nên làm thế nào, “Nói cho ta biết rốt cuộc phải làm sao ngươi mới bằng lòng để ý ta?” Nói đến câu sau hắn bắt đầu khóc, nước mắt nóng bỏng rơi xuống trên mí mắt Ninh Đan Hi, bọn họ không thể trở về như trước kia sao? Y thật sự không bao giờ ... nhìn hắn nữa sao?

Ninh Đan Hi mở mắt ra ngậy ngấn cả người, y không nghĩ tới nam nhân tàn khốc vô tình này sẽ khóc trước mặt hắn, y ngỡ ngàng theo dõi hắn, trong mắt có hoảng hốt, bóng người mặc quần áo thô sơ nhiều năm trước tựa hồ trùng lặp lên người Long Khiếu Thiên.

“Ngươi vẫn còn cảm giác với ta đúng không?” Long Khiếu Thiên đưa tay vào trong y phục y, vuốt ve làn da run rẩy của y, “Ngươi xem thân thể của ngươi có phản ứng với ta.”

Ninh Đan Hi không giãy dụa, không phản kháng, y chỉ si dại nằm trước ngực hắn, trong mắt một mảnh mờ mịt giống như bị lạc vào quá khứ hồi ức.

“Để ta yêu ngươi được không? Đừng cự tuyệt ta!” Long Khiếu Thiên cuồng nhiệt hôn lên mắt y, má y, môi y, đầu ngón tay xoa nắn hai hạt đậu đỏ nổi lên trước ngực y.

” Ừm.....” Ninh Đan Hi run rẩy nắm chặt cánh tay y, tuần nhan thành thực trước mắt hóa thành tình nhân lúc còn trẻ, cánh tay trắng nõn của y ôm chặt lấy hắn” Thần Hề..... Ngươi tới dẫn ta đi phải không? Ta chờ ngươi đã lâu

” Ta chính là Thần Hề!” Long Khiếu Thiên khẽ đẩy hắn ngã lên giường, cởi y phục của y, ngón tay sờ lên vật cương cứng dưới người y.

Ninh Đan Hi rơi vào trí nhớ hỗn loạn, ánh mắt sương mù, y thở hổn hển nỉ non” Thần Hề.... Ta biết ngươi sẽ đến cứu ta.... Mau đưa ta cùng đi, đừng để thập tứ Vương gia bắt được ta, chúng ta cùng nhau trốn về Ninh phủ, trở lại căn phòng năm đó chúng ta hẹn hò....”

“Đan Hi, ta chính là thập tứ Vương gia, Thần Hề cũng là ta! Chúng ta cùng một người!”

“Không phải, Thần Hề làm sao có thể là thập tứ Vương gia?” Ninh Đan Hi tựa hồ thần trí không rõ” Ngươi đừng gạt ta.”

” Ngươi hãy nghe ta nói, thân phận hiện tại của ta là thập tứ Vương gia Long Khiếu Thiên, Thần Hề là tên trước đó của ta.”

“Không thể, ngươi tuyệt không phải Vương gia đánh gãy chân ta, ngươi là Thần Hề người duy nhất ta yêu, Long Khiếu Thiên là người ta hận, ngươi làm sao có thể là hắn!”

Long Khiếu Thiên nghe trong lòng đau đớn, là hắn biến y thành bộ dạng như vậy, hắn thỏa hiệp hét lên:” Được, vậy ngươi cứ gọi ta là Thần Hề, chỉ cần ngươi vui ta không phải là Long Khiếu Thiên!” Mỗi lần thương tiếc hôn lên làn da mẫn cảm, vừa đưa ngón tay ra sau móng thâm nhập hậu đình của y.

“Không!” Dị vật xâm lấn khiến Ninh Đan Hi phút chốc trở lại thế giới hiện tại, y nhìn hắn ánh mắt dần dần lạnh đi.” Ngươi không phải Thần Hề, Thần Hề sớm đã chết!”

“Ta là hắn, ngươi hắn nên hiểu rõ điểm này, Thần Hề vốn không có chết, hắn chẳng qua có thân phận mới sửa lại tên mà thôi.”

Ninh Đan Hi chờ dẫn dắt bầm bầm:” Trong lòng ta hần đã sớm đã chết.”Thân thể hần xụi lơ,giống như sức lực toàn thân nháy mắt bị người ta rút hết,là hết hy vọng cũng là tuyệt vọng.

” Ta vẫn luôn ở bên cạnh ngươi!” Long Khiếu Thiên dùng ngón tay đâm sâu vào trong khe huyết,còn tay khác khuấy động bộ vị quan trọng của hần.

Ninh Đan Hi nắm chặt áo ngủ bằng gấm, trên trán rỉ ra hôi,y không muốn có cảm giác cũng không nguyện hưởng ứng,nhưng thân thể được trải qua dạy dỗ nên nhin không được hần âu yếm xoa nắn,cuối cùng có khoái cảm,hai mắt đầm lệ mơ hồ,y phảng phất nhìn thấy Thần Hằng hồi còn trẻ ôm mình ngã lên giường uyên ương cùng ôn lại chuyện cũ lại như trở lại quá khứ.

“Đan Hi... Đan Hi....”Long Khiếu Thiên hôn lên nước mắt y,rất nhanh cởi xuống quần lót,dùng dục vọng cao ngất nhắm ngay cửa khẩu chậm rãi tiến vào.

Ninh Đan Hi thở hổn hển,thân thể trắng nõn nhiễm màu phấn hồng,hòa tan mấy phần đau khổ,đôi mắt y dần dần ngấn nước,mùi vị quen thuộc mỗi lần Long Khiếu Thiên chiếm đoạt lần nữa trở lại trong cơ thể y,y nhìn lên người đàn ông đang rong đuối trên người mình,từng cảnh đau đớn dần dần hồi phục thật nhanh,toàn thân bốc lên dục hỏa nháy mắt lạnh theo tâm hần.

Ninh Đan Hi lo lắng không muốn thân thể bị tàn phá nữa,Long Khiếu Thiên tận lực chậm chạp kéo ra đưa vào,không dám quá thô lỗ làm tổn thương y.

Trải qua từng trận co rút Ninh Đan Hi mím chặt cánh môi,gương mặt tuấn mỹ chỉ còn lại một mảnh tỉnh mịch,y cảm thấy hồn phách đã rời khỏi thân thể mình, nó lạnh lùng quan sát y cùng Long Khiếu Thiên giao hoan.

30. Chương 30

Long Khiếu Thiên vừa vuốt ve ngọc hành trước người y vừa cẩn thận quan sát phản ứng của y,nhưng Ninh Đan Hi đã đem tâm buộc chặt trên cao thân thể cũng chịu theo ảnh hưởng,vô luận Long Khiếu Thiên khiêu khích nơi mẫn cảm của hần thế nào,vô luận hần dụ dỗ luật động vòng eo,Ninh Đan Hi đều giống như đóa hoa héo tàn cảm giác hưng phấn nửa người dưới cũng giảm bớt,phái nam ban đầu cương cứng cũng mềm nhũn ra.

” Tại sao lại như vậy? Không phải vừa rồi rất có cảm giác sao?”Long Khiếu Thiên phát hiện bộ dáng y uể oải không phấn chấn,nóng nảy đứng lên,dùng tất cả vốn luyện muốn kích tỉnh y,vừa dùng tay vuốt ve da thịt bóng loáng của y,một mặt không ngừng đâm sâu vào điểm mẫn cảm.

Ninh Đan Hi đưa mắt nhìn vào khoảng không như đem chính mình phong tỏa ở thế giới khác không cho hần tới gần,cho dù hai người giao hoan hợp làm một cũng vô pháp ngăn lại khoảng cách càng ngày càng xa xôi.

“Đan Hi!Ngươi xem đi!Ta đang tiến vào ngươi!”Long Khiếu Thiên liếc nhìn đưng đưa vai hần,ý đồ gọi linh hồn y quay trở về,đột phá tâm phòng đem tim y trở lại trong ngươi,nhưng mặc cho hần la mồm miệng,tay xoa nắn đến mệt mỏi,giữa hai chân Ninh Đan Hi vẫn như trước không hề phản ứng.

” Đừng ngay cả thân thể cũng cự tuyệt ta.....”Long Khiếu Thiên một biện pháp cũng không có,y dùng thân thể cùng lòng cự tuyệt hần,so với giết hần càng khó chịu hơn,có phải bọn họ rốt cuộc không thể quay về như trước kia, tìm không được khoảng thời gian ân ái cùng thiếu niên nhiệt tình trước kia? Hần tuy rằng có được thân thể y,lại vĩnh viễn mất đi y

Trong nháy mắt lại qua hơn mười ngày,Ninh Đan Hi một mình dựa tại mép giường nhìn ngoài cửa sổ trầm tư,qua ngày ấy Long Khiếu Thiên không đến tìm y thị tẩm cũng không xuất hiện trước mặt y,có lẽ do y mấy ngày liền dùng thái độ lạnh lùng tra tấn hần,cũng có lẽ làm giữa chừng không có phản ứng làm hần phiền chán, mặc kệ hần có đến hay không đến cũng không sao,y bị thương quá sâu đã không còn luyện tiếc việc gì.

“Công tử,hôm nay khí trời bên ngoài rất tốt,chúng ta ra ngoài chút nha!”Như Hương đi đến đẩy chiếc xe lăn bằng gỗ,đó là Long Khiếu Thiên đặc biệt ra lệnh thợ mộc tốt nhất trong thành làm ra cho y,y có thể dùng cái này thay chân.” Ta đưa ngài ra ngoài phơi nắng hít thở không khí trong lành được không?”

Ninh Đan Hi gạt đầu để cho Như Hương cùng một vị thị nữ khác nâng hai bên trái phải giúp hắn ngồi vào xe,sau Như Hương đẩy xe lăn ra khỏi gian phòng.

Vừa đi vào sân mùi thơm của hoa lập tức bay đến đến,Ninh Đan Hi trợn to mắt nhìn chăm chú vào trong vườn hoa anh đào nở rộ,hàng nghìn cánh hoa màu phấn hồng tung bay trong bầu trời xanh,tiếp theo cánh hoa anh đào lại giống như mưa rơi xuống.

Ninh Đan Hi si mê sa vào cảnh đẹp dưới tàng cây,giật mình nhớ lại nhiều năm trước trong hậu viện Ninh phủ cũng có trồng một cây anh đào nở rộ,y gạt cha theo túi thơm,từng mũi kim mang theo yêu thương may vào,còn có Thần Hằng chặt củi dưới ánh mặt trời,y liền núp vào cây cổ thụ bên cạnh lén nhìn tư thế oai hùng lau mồ hôi của hắn,trong lòng lại như nai con đi loạn.....

“Công tử,ngài xem hoa anh đào ở đây thật đẹp!” Như Hương đứng phía sau y,mở miệng tán thưởng.

” Đáng tiếc rất nhanh sẽ héo tàn đợi đến sang năm xuân tới tuy có thể nở rộ nhưng đã không còn là hoa anh đào ngày xưa.” Ninh Đan Hi giọng nói có chút xúc động.

Về mặt Như Hương không hiểu chút nào,hoa nở hoa tàn không phải cùng một cây sao? Tại sao lại không giống? Nàng âm thầm suy nghĩ chắc là công tử bị tổn thương quá nhiều đến nỗi hồ ngôn loạn ngữ.

” Hơ,ta còn đang suy nghĩ là người nào đang ở đây! Thì ra là nam sủng Vương gia mới nhận!”

Chợt nghe một giọng nói chua ngoa truyền đến,Ninh Đan Hi ngược mắt nhìn lên liền nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp vênh vào đang đi đến,thì ra là người hắn thấy lúc đến bãi phóng,vị thị thiếp người trần truồng nằm trong ngực Long Khiếu Thiên.

“Thải Tú phu nhân,người tại sao lại đến đây?” Như Hương giật mình nói thành tiếng.

” Làm sao,ta không thể tới đây sao?” Thải Tú phủ một thân váy hoa xinh đẹp,di động thân thể mảnh mai kiêu ngạo đi đến đứng trước mặt Ninh Đan Hi,một đôi mị nhãn tràn ngập hận ý nhìn xuống hắn.”Hừ! Tuy rằng chúng ta đều là thiếp thất phụng dưỡng Vương gia nhưng luận thân phận bối cảnh ta tiến vào vương phủ sớm hơn người,tốt xấu gì cũng gọi ta một tiếng tỷ tỷ mới đúng,nhìn thấy ta còn không đứng lên hành lễ đúng là không coi ai ra gì!”

“Người hiểu lầm rồi,công tử không phải không chịu hành lễ,hai chân ngài ấy đang bị thương nên không thể đứng lên,xin đừng trách tội ngài ấy.” Như Hương ra mặt giải thích để tránh nàng làm khó Ninh Đan Hi.

“Là bị Vương gia đánh gãy chân sao?” Thải Tú khinh miệt che miệng nở nụ cười,” Hạ nhân bên kia truyền tin ta cũng nghe nói, nào là nam sủng mới vào có ý chạy trốn chọc giận Vương gia nên bị đánh trọng thương,nhưng ta không nghĩ tới sẽ biến thành tàn phế,thực không hiểu người có điểm nào đáng được Vương gia lưu luyến? Từ ngày người đến vương phủ bãi phóng, bắt đầu từ khi đó Vương gia cũng vắng vẻ ta,ngay cả dụng cụ cũng không đụng ta,chứ đừng nói các thị thiếp khác,người rốt cuộc đã dùng yêu pháp gì?”

Ninh Đan Hi để mặt nàng nói,không cãi cọ cũng không giải thích,trên mặt y lộ ra vẻ mệt mỏi,từ trước đến nay chỉ cầu cuộc sống bình thường,bị bắt làm nam sủng thật không phải y mong muốn,cho tới bây giờ y cũng không muốn tranh giành tình cảm với bất kỳ ai,nàng ta tìm lầm người rồi.

Thấy hắn cúi đầu không nói,Thải Tú nhận định hắn cố ý không để ý mình,rõ ràng không đem nàng để vào mắt,” Hừ,người không cần đắc ý, Vương gia chỉ nhất thời ham mê đồ mới,rất nhanh sẽ ghét người,người có biết mấy ngày nay Vương gia đến phòng ta ngủ không,nhất định là Vương gia ghét bỏ chân tàn của người,ta xem qua một khoảng thời gian nữa người sẽ bị quên lãng,chờ ta có con của Vương gia,ngồi lên vị trí Vương phi,ta xem người còn có thể kêu ngạo không?”

Ninh Đan Hi im lặng không lên tiếng nhìn hoa rơi trên mặt đất,không hề xúc động.

” Ê! Ta đang nói với người! Người có nghe thấy không?”

” Thải Tú phu nhân,công tử từ khi bị thương ngài ấy rất ít mở miệng nói chuyện.....” Như Hương đang muốn nói chuyện thay hắn.

“Câm miệng! Ta đang nói với y! Khi nào thì đến phiên tên nô tỳ như ngươi chen miệng vào!Muốn bị phạt phải không?” Thải Tú giận giữ mắng mỏ,nàng vung tay lên muốn đánh Như Hương,Ninh Đan Hi thấy thế

dùng hết lực đẩy ra Thái Tú,bảo vệ Như Hương khỏi bị nổi khổ da thịt.

“Người dám đẩy ta!”Thái Tú bị đẩy ngã trên mặt đất,tên tiện nam tàn phé này dám đẩy nàng! Nàng tức giận đến toàn thân run rẩy,thuận tay cầm lấy nhánh cây rơi bên cạnh làm vũ khí,thể như chẻ tre đứng lên nổi giận dùng dùng chuẩn bị đánh lên người y.

31. Chương 31

“Không thể! Không thể đánh công tử!” Như Hương sót ruột thấy khí thế hung hăng của người kia,vội vàng xông lên phía trước dùng thân thể bảo vệ Ninh Đan Hi.

“Người tránh sang một bên cho ta!”Thái Tú đẩy nàng sang một bên,bàn tay cầm nhánh cây vung thật mạnh đánh vào người Ninh Đan Hi.

Ninh Đan Hi bị đánh vẫn không lên tiếng,chốc lát sau trên thân thể nhiều vết máu đáng sợ,hắn nén đau chịu những đòn đánh vô tình,đau lớn hơn nữa hắn cũng đã vượt qua còn cái gì không thể nhẫn nhịn?

“Xin người dừng tay,” Như Hương chạy đến giữ chặt tay nàng liệu mình muốn ngăn cản nàng.” Công tử thân thể suy yếu,không chịu nổi đánh đập!”

” ít lắm nhá!” Thái Tú một cước đá văng Như Hương xuống tay càng thêm độc ác,đem ghen tỵ cùng phần nộ tất cả đều phát tiết trên người hắn.” Tên nam sủng tiện nhân này,không giấu lại có thân phận gì dám vô lễ thể với ta!”

Ninh Đan Hi đau đến siết chặt bàn tay,hai chân tê liệt đặt trên xe lăn,hắn không thể phòng bị cũng không thể tránh né,cả người không một nơi có thể tránh thoát, trong lúc nhất thời não hắn giống như bị sét đánh,gương mặt độc ác của nữ tử trước mắt dần dần không thấy rõ, ý thức rơi vào vô tận bóng tối.

Thái Tú sớm mất đi lý trí,đâu thèm quan tâm hắn có ngất hay chưa,đang muốn tiếp tục đánh đòn hiểm,một trận gầm thét điên cuồng vang đến,” Dừng tay!”

Nàng vừa quay đầu liền thấy Long Khiếu Thiên hỗn hển vọt đến,sợ tới mức nàng cứng ngắc tại chỗ,cành cây trên tai cũng rơi xuống.”Vương,Vương gia.”

Một bước xa đến trước mặt Ninh Đan Hi,Long Khiếu Thiên hoảng sợ nhìn máu tươi đầm đìa trên người y mà giống như đang đánh vào trên người mình đau như cắt,hắn trừng mắt nhìn hung thủ dám ra tay đánh người yêu của hắn.” Ai cho người ra tay đánh y?”

Thái Tú sắc mặt trắng bệch,tay chân luống cuống nhất thời không thể che dấu tội trạng” Vương gia... Là y động thủ trước đẩy ra....” Khí thế vừa rồi của nàng lập tức yếu bớt,vội vàng giả bộ người bị hại,khóc đến nước mắt rơi không ngừng,điềm đạm đáng yêu muốn hắn đồng tình.

” Ta không muốn nghe người lấy cớ nữa!” Long Khiếu Thiên giận dữ quăng nàng một cái tát”Người đâu,đem nàng ta đi,đánh 40 roi thật mạnh,sau đó giam vào Lãnh U Các,từ nay về sau không cho phép ra khỏi nơi đó!”

“Dừng” Thái Tú vừa nghe sắc mặt tái mét,Lãnh U Các là nơi vương phủ vứt các thị thiếp trong truyền thuyết,bên trong có nhiều ma quỷ bình thường rất ít có người đến,một khi bị nhốt vào nơi đó chẳng khác nào bị đưa đến lãnh cung,” Vương gia,xin ngài tha một con đường sống,coi như nể tình ta hầu hạ ngài nhiều năm,đừng đối với ta như vậy.....”

“Kéo xuống!”Lãnh khốc ra lệnh,Long Khiếu Thiên ôm lấy người bất tỉnh vội vã tìm thái y đến xem,hắn sáng nay ra cửa đột nhiên mí mắt bị giật,lòng không yên mơ hồ cảm giác Ninh Đan Hi xảy ra chuyện gì,nên hắn chỉ đơn giản sắp xếp công việc gấp rút trở về,mới có thể ngăn kịp đòn độc ác của Thái Tú.Nếu không trước thời gian hắn hồi phủ nói không chừng Ninh Đan Hi sẽ bị đánh chết!

Nếu Ninh Đan Hi xảy ra chuyện gì,hắn nhất định sẽ bắt Thái Tú đền mạng!

Ninh Đan Hi tuy nhiên chỉ bị vết thương ngoài da nhưng bởi vì vết thương cũ trên người chưa lành lại bị thêm vết thương mới dẫn đến chảy mủ nhiễm trùng,y sốt cao ba ngày ba đêm nhờ thái y đem hết toàn lực

cứ chữa cùng Long Khiếu Thiên cẩn thận chăm sóc cơn sốt mới lui xuống, vết thương cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

Đêm tối, trăng lạnh như nước xung quanh một mảnh tĩnh mịch, cánh cửa được người nhẹ nhàng đẩy ra, Long Khiếu Thiên rón ra rón rén sải bước đi vào ngồi xuống mép giường, lẳng lặng nhìn chăm chú vào thiếu niên nằm trên giường.

Ninh Đan Hi nhắm mắt lại ngủ say, khuôn mặt tiêu tụy, hơi thở mỏng manh, từ trong chăn bông lộ ra những dấu vết đỏ ửng.

Long Khiếu Thiên lấy chăn đắp kín cho hắn, thân thể tuyết trắng không một nơi hoàn chỉnh, cảm giác đau đón ập đến, y nhất định rất đau? Thân thể gầy yếu chịu biết bao nhiêu đau đớn? Y vốn không gầy như vậy.....

Viễn mắt hắn ướm át nước mắt Long Khiếu Thiên lại không không chế chảy xuống, tại sao lại như vậy? Nếu đây là trừng phạt trời cao dành cho hắn, tại sao lại muốn người hắn yêu nhận chịu thay?

Hắn không muốn tổn thương y, cũng không muốn làm y khổ sở, cho nên hắn nhịn đau không đến tìm y, chỉ dám cách một vách tường cao lên nhìn hắn từ xa, hoặc thừa dịp hắn đi vào giấc ngủ giống như kẻ trốn lên vào phòng nhìn y, vì tránh cho chính mình nhịn không được muốn y, hắn đành phải đến phòng tìm Thái Tú để phát tiết, để Ninh Đan Hi an tâm tĩnh dưỡng, nhưng tuyệt không tưởng tượng được Thái Tú kia lại hiểu nhầm mình được sủng ái, chẳng những tìm y gây phiền toái còn đánh y khắp người bị thương.

“Ta sai rồi sao?” Long Khiếu Thiên cúi đầu khẽ hôn lên trán y” Ta đã từng hận người, mười năm qua ta sống là nhờ vào mối hận này, khi ta biết được tất cả hận đều xuất phát từ quá yêu người thì đã quá muộn, ta đã tổn thương người quá sâu, sâu đến nỗi không thể vãn hồi, ta có thể cảm giác được lòng của người đang dần dần rời khỏi ta, nhưng ta không muốn buông tha, ta muốn bồi thường tất cả, cho dù không thể được người tha thứ, ta cũng muốn giữ người bên người, mặc kệ người có tin hay không, ta thật sự yêu người, ta không thể không có người.....”

Nói đến chỗ thương tâm, Long Khiếu Thiên cơ hồ nghẹn ngào tiếp tục nói:” Ngày đó bế người về, sau ta không dám đến phòng gặp người, sợ người dùng thân thể cứng nhắc cự tuyệt ta, càng sợ người dùng ánh mắt thù hận nhìn ta. Nếu không thấy ta có thể làm người sống tốt, thì ta nguyện ý trốn tránh không đi ra, chỉ cần người có thể khoẻ hoạt chỉ cần người có thể khôi phục nụ cười giống như trước, nhưng ta đã sai rồi, người lại một lần nữa bị thương trong mắt ta, chẳng qua lúc này không phải xuất phát từ tay ta, ta nên buông tay sao? Có phải chỉ còn cách để người rời đi, người mới có thể không bị nguy hiểm sống cuộc sống bình an?”

Long Khiếu Thiên thở dài một hơi ánh mắt nhìn y thêm một lần, đứng dậy rồi đi ra ngoài.

Một khắc cửa đóng lại, lông mi rũ xuống của Ninh Đan Hi khẽ rung động, một giọt nước mắt lã chã rơi xuống. Tại sao đợi đến tận lúc này mới chết đi mất hết can đảm mới nói yêu y? Yêu hận tình cừu quay đầu chỉ thấy khoảng không, quay đầu nữa đã là trăm năm, hiện tại nói thì có tác dụng gì?

Y sớm hao hết tất cả khí lực, một trái tim đã chết làm sao có thể yêu? Như một món đồ sứ một khi bị vỡ dù có dán lại thế nào cũng không thể khôi phục nguyên trạng ban đầu.

Yêu nhanh, hận cũng nhanh, gặp lại không bằng hoài niệm, tự mình đem mối tình đầu tràn đầy tiếc nuối đặt vào một nơi trong ký ức vĩnh viễn niêm phong.

32. Chương 32

Trải qua nhiều ngày điều dưỡng Ninh Đan Hi dần dần bình phục, đến một ngày thân thể hắn hơn rất nhiều Long Khiếu Thiên ôm y đặt lên một chiếc xe ngựa, còn dặn Như Hương đến phòng y thu dọn y phục.

” Sau khi trở lại Ninh phủ, người phải tự bảo trọng thân thể, nhớ kỹ ban đêm phải mặc thêm y phục thân thể của người không thể chịu cảm lạnh.” Long Khiếu Thiên cúi đầu nói lại giống như khóc buồn phiền thở dài.

“Tại sao?” Ninh Đan Hi sững sờ nhìn Long Khiếu Thiên đem túi y phục Như Hương thu thập tốt đặt bên người y, hỏi được một nửa nghẹn ngay cổ họng, không thể tin được hắn chịu thả y đi.

“Ta không muốn tiếp tục nhìn người bị thương,” Long Khiếu Thiên trong mắt có tia đau đớn ly biệt” Ta biết mình làm rất nhiều điều sai,người ở trong vương phủ cũng không vui vẻ,tạ hôm nay mới biết được ta chuyện gì có thể buông tay,tạ không thể nhìn người ngày ngày buồn bã,tạ hy vọng người vui vẻ,tạ hy vọng người sống tốt,cho nên mới không ép người ở lại bên cạnh ta.”

Ninh Đan Hi không thể nói tâm tình giờ phút này,hắn buông tay,hắn thả y,chính là chuyện y chờ đợi,nhưng thật sự nghe hắn nói,y không phần khởi cũng không cảm thấy vui sướng có được tự do,hắn nhìn khuôn mặt u sầu của người kia,phân không rõ mùi vị trong lòng.

“Người đánh xe sẽ phụ trách đưa người an toàn trở về Ninh phủ,tạ sẽ không tiễn người.” Long Khiếu Thiên không dám tự mình đánh xe đưa y về nhà,sợ sẽ luyến tiếc không nỡ để hắn đi” Bảo trọng,Đan Hi.” Hắn buông mình nhảy xuống xe ngựa,xoay người đi vào vương phủ,hắn tựa vào cánh cửa lạnh như băng,cổ nén xúc động chạy ra giữ lại y,hắn biết chuyến này Ninh Đan Hi đi sẽ vĩnh viễn không quay lại,nhưng hắn phải làm thế nào đây?

Để cho y đi,y đã mất rất nhiều,chiếm giữ một người trống rỗng thì có lợi ích gì đây?

Nghe thanh âm xe ngựa dần dần đi xa,Long Khiếu Thiên cúi đầu vào trong lòng bàn tay khóc nức nở.

Sau khi Ninh Đan Hi trở lại Ninh phủ,cuộc sống trở lại bình thường như lúc trước,y như cũ mặt trời mọc bắt đầu đi làm,mặt trời lặn thì quay về,ban ngày ở cửa hàng bố trang,buổi tối đứng giờ về nhà cùng cả nhà ăn bữa tối,khi rảnh thì giúp Thư Cần học bài nhìn Cần Nhi một mình chơi đùa trong sân,thoạt nhìn giống như không xảy ra chuyện gì,y vẫn là Ninh Đan Hi dĩ như trước kia giữ vững gia nghiệp lo cho gia đình,Lý Vân Nương cùng tổng quản tuy rằng không biết y lãnh lặn đến vương phủ sau khi trở về lại tàn phế hai chân,cũng không biết y tại sao kiên trì đưa đi đám hạ nhân Vương phủ phái đến,còn đem tất cả đồ vật Vương gia đưa tới trả trở lại, nhưng ai cũng thông minh né tránh,sợ đụng vào chuyện thương tâm của hắn.

Ba tháng thoáng cái trôi qua,Ninh Đan Hi trước cửa trống trải có thể giăng lưới bắt chim dần dần có khởi sắc,bởi vì cửa tiệm bố trang mới của Long Khiếu Thiên ra lệnh đóng cửa,cho nên các lão khách hàng trước đó đều quay đầu trở lại,mỗi ngày đều có không ít người tới cửa nhà,còn có vị khách quen thường xuyên đến mua vải dệt quý giá.

“Ninh lão bản,hôm nay lại có hàng mới sao?” Vị khách quen kia mặt mũi hiền lành,một thân ăn mặc cao quý tên là Tô Tam,là phú thương trung niên từ Tô Châu dời đến kinh thành định cư.

“Ngài đến thật đúng lúc,sáng nay vừa có hàng mới ta đưa cho ngài xem.” Ninh Đan Hi lấy ra hơn mười loại vải dệt mới đưa đến,bất kể chất liệu hoặc thủ công đều là mặt hàng thượng đẳng.

” Được,tạ mua toàn bộ.” Tô Tam ngay cả giá cũng không hỏi liền sẵn khoái quyết định.

Ninh Đan Hi lấp bắp kinh hãi “Ngài không chọn lựa một chút sao?”

“Không cần không cần,tạ tin tưởng ánh mắt ông chủ Ninh,mặt hàng ngài chọn nhất định cao cấp nhất,lần trước ta mua vải của ngài về,thê thiếp của ta đều giành may y phục,chỉ thiếu chút đánh nhau!” Tô Tam lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho y,” Số còn dư cũng không cần thối lại chút nữa ta sẽ cho người đến đem về,giờ ta còn phải đến nơi khác làm việc,đi trước một bước.”

” Cám ơn, ngài đi thông thả.” Ninh Đan Hi nhận lấy ngân phiếu,nhìn thân thể cao lớn của người kia vội vàng rời đi,ngẫm thâm mỗi lần người này đều mua một số lượng lớn tựa hồ ông ta cũng đang bán vải,theo hắn thấy mỗi lần vị thiên kim nào đến mua hàng khi trả ngân lượng không nhẵn lông mày cũng nhăn mặt một chút, không biết ông ta đang mua bán thứ gì,nếu không có tài lực cùng gia sản khổng lồ chống đỡ,chỉ sợ khó có thể tiêu tiền như nước.

” Hắn nhận ra không?”

“Ngài yên tâm,tạ tự tay giao cho hắn,tận mắt thấy hắn nhận ngân phiếu.” Đi ra cửa hàng Tô Tam chuyển hướng đi vào ngõ hẻm không người,cuối hẻm có một nam nhân cao lớn đưa lưng về phía ông đang chờ ông đến.

“Hắn không hoài nghi thân phận của người?”

“Hoàn toàn không có, tiểu nhân vô cùng cẩn thận ứng đối, tuyệt không có tiết lộ tên Vương gia, hần rất tin ta là một thương nhân Tô Châu tới.”

Long Khiếu Thiên xoay người, trên mặt xuất hiện tia tán thưởng, “Tốt lắm, lát nữa người có thể đến tổng quản lãnh thưởng.”

“Đa tạ Vương gia!” Tô Tam vui vẻ cúi đầu bái tạ, nghĩ thầm vị ngọc diện công tử kia mặt như ngọc thạch, ngoái đầu nhìn lại nhất tiểu bách mị sinh đủ khiến ba nghìn nữ tử thất sắc, không trách được Vương gia vì hần thần hồn điên đảo, không tiếc phải ông đến mua bố trang âm thầm giúp đỡ người kia, chẳng qua Vương gia tại sao không tự mình đến, không phải như vậy có thể tiếp cận hần hơn sao. Tại sao muốn dùng phương pháp quanh co?

Cách Vương công quý tộc dùng quả nhiên không phải người bình thường như ông có thể lý giải.

Mấy ngày sau chính là đêm thất tịch, ngày chúc nữ cùng ngư lang mỗi năm gặp một lần, vì chúc mừng ngày hội khó được trên ngã tư đường kinh thành tuy rằng đã phủ đêm đen, vẫn đèn đuốc sáng trưng, đông nghịt, đám bán hàng rong bên đường nhiều đến không thể đếm, thanh âm người bán hàng rao hàng không dứt, từ phú hào đến thương khách, cho tới dân chúng bình dân đều dẫu già dẫu trẻ, làm cả con đường chật nít nước chảy không lọt.

Trong đám người nhốn nháo, Ninh Đan Hi ngồi trên xe lăn thông thả đi tới, bên cạnh có Lý Vân Nương cùng Thư Cầm vẻ mặt hưng phấn cùng nhau đi dạo chợ đêm.

Khi bọn họ đi qua sạp bán đủ loại đồ chơi con nít, Ninh Thư Cầm không tự chủ được bị hấp dẫn chạy đến, ánh mắt lưu luyến ngó chăm chăm món đồ chơi.

”Cần Nhi, hôm nay là sinh nhật con, con thích thứ gì cứ việc chọn, phụ thân sẽ mua cho con.” Ninh Đan Hi biết rõ tâm ý con, trong mắt nổi lên tia sáng yêu thương.

”Thật sự cái gì cũng được chứ?” Ninh Thư Cầm hai mắt lóe sáng, dẫu không được vui sướng.

“Đương nhiên có thể.”

“Ninh đại ca, huynh sẽ làm hư Cần Nhi.”

“Đừng lo, khó lắm mới đến sinh nhật con, để con muội vui vẻ một chút đi!” Ninh Đan Hi đã nói, Lý Vân Nương cũng không khuyên can, trong lòng cảm động vụ hần quan tâm Thư Cầm tựa như hần chính là phụ thân của con nàng.

”Con chọn thứ này!” Ninh thư cần chọn tới chọn lui, nhìn trúng một thứ tỏa sáng trong đó, màu sắc rực rỡ bốn cánh còn quạt ra gió, hần cầm lên.

”vị tiểu thiếu gia này thực sự có mắt chọn đồ,” Người bán hàng rong khuôn mặt tươi cười đón tiếp, “Đây là hàng mới xuất phẩm, do một vị thủ nghệ rất cao từng làm cho hoàng thượng chế ra, nơi khác tuyệt đối tìm không thấy, chỉ có ta mới có bán.”

33. Chương 33

“Vậy thì mua cái đấy, xin hỏi bao nhiêu tiền!” Ninh Đan Hi đang muốn lấy ngân lượng trong túi, còn chưa kịp lấy ra đã có người nhanh tay hơn sớm đưa tiền cho người bán hàng rong.

”Để ta trả!”

Ninh Đan Hi nghe giọng người kia cả người cứng ngắc, dáng người quen thuộc thình lình xuất hiện bên cạnh hần, thoáng chốc y giống như pho tượng không biết nói gì.

”Vương gia!?” Lý Vân Nương cũng hết sức ngạc nhiên, chỉ có Ninh Thư Cầm không biết sự đời vui vẻ chạy đến bên cạnh hần.

”Vương gia thúc thúc!”

“Đã lâu không thấy,Thư Cần cháu hình như lại cao một chút!” Long Khiếu Thiên sờ sờ đầu của hắn,một đôi con ngươi to đen đặc nhìn chằm chằm Ninh Đan Hi “Không nghĩ sẽ gặp các người ở đây.”

” Vậy thì thật trùng hợp” Lý Vân Nương không phải không chú ý ánh mắt nóng rực của Vương gia luôn đảo quanh trên người Ninh Đan Hi,sau khi nhìn thấy y sắc mặt lập tức thay đổi giống như trời yên biển lặng trước giông bão,từ khi Ninh Đan Hi ở vương phủ trở về mấy ngày sau thường nhìn bầu trời ngoài cửa sổ ngẩn người, khi thì thở dài thở ngắn gọi y cả buổi y cũng không nghe,cho dù y cố gắng biểu hiện như bình thường nhưng nàng có thể cảm giác được chỉ có thân thể y trở về hồn thì không biết bay đến đâu,đến tốt cùng hơn nửa năm hắn đi vương phủ đã xảy ra chuyện gì?” Vương gia ngài đi một mình sao? Tại sao không mang theo người hầu?”

“Ta đang đi dạo cùng một người,hắn kiên trì muốn ta đi chung còn không cho mang theo bất kỳ tùy tùng nào,chẳng qua ở đây quá động chúng tôi tựa hồ lạc nhau!” Long Khiếu Thiên ánh mắt sáng quắc nhìn kỹ người làm hắn ngày đêm nhớ nhung giống như trong trời đất chỉ có mình y,ngoài ra không có người khác tồn tại.”Đan Hi, từ khi chúng ta chia tay người có sống có khỏe không?”Hắn nén đi phần kích động trong lòng,nhiều tháng không thấy y tựa hồ gầy hơn lúc trước,nếu không phải có thể nghi y ở đây,nếu không phải có đám người này,hắn thật muốn chạy đến ôm thân thể gầy guộc kia.

” Cảm tạ Vương gia quan tâm,ta cùng thể nhi sống rất tốt.” Ninh Đan Hi miễn cưỡng từ cổ họng nặng ra thanh âm cứng nhắc,y lấy ra ngân lượng nhét vào trên tay hắn.”Ta không thể vô duyên vô cớ bắt ngài tiêu tiền,vừa rồi ngài trả bạc cho người bán hàng,ta đây trả đủ lại cho ngài.”

Biết hắn tâm cao khí ngạo tất nhiên sẽ không dễ dàng nhận,Long Khiếu Thiên cười khổ nói:” Chút xíu tiền cần gì so đo với ta,coi như quà sinh nhật ta tặng cho con người.”

“Không được,chút ít tiền ấy ta còn trả được,ta tuy rằng chân tàn nhưng không đến nỗi cần người ta bố thí,huống chi ta cùng Vương gia không thân cũng chẳng quen,không có lý do gì để ngài trả tiền thay cho con ta.” Ninh Đan Hi cố gắng làm mặt lạnh,vất vả bình tĩnh gợn sóng nổi lên trong lòng,tại sao hắn lại xuất hiện trước mặt y? Tại sao hắn không thể làm bộ như không quen biết? Hay hắn đã hối hận thả y rời đi giờ lại muốn đến phá hỏng gia đình của y? Đã qua lâu như vậy hắn vẫn không thể bỏ qua cho y sao?

Nghe ra trong lời y nói có ý vạch ra giới tuyến cho hắn,phải sạch quan hệ,trong mắt Long Khiếu Thiên xuất hiện một tia chua xót không dễ phát hiện,y đến bây giờ vẫn hận hắn sao? Vẫn không thể tha thứ hắn sao?

Lý Vân Nương thấy hai người giằng co không khí trở nên có chút ngột ngạt,ngay tại thời điểm nàng chuẩn bị mở miệng hoà giải,đột nhiên có một bóng người to lớn từ trong đám người chật chội chen ra,đi đến bên cạnh Long Khiếu Thiên,vỗ lên vai hắn,” Thập tứ đệ,thì ra đệ ở đây!”

Thu hồi ánh mắt chuyên tâm,Long Khiếu Thiên quay đầu nhìn người lên tiếng” Đại hoàng huynh!”

” Ở bên ngoài thì gọi đại ca cũng được!” Người tới là một nam tử khí vũ hiên ngang tướng mạo đường đường,giơ tay nhắc chân tản mát ra quý khí khác với dân chúng bình thường,ngũ quan có chút giống Long Khiếu Thiên.”Xa xa đã thấy đệ đứng ở nơi này không chịu đi,có phải gặp được mỹ nữ phải không? Đừng độc hưởng một mình chứ,giới thiệu với huynh đi!”

“Đệ trùng hợp gặp người quen,chứ không phải giống như huynh nghĩ,để đệ giới thiệu cho đại ca,vị này chính là công tử Ninh phủ__ Ninh Đan Hi,đứng bên cạnh chính thể tử cùng con hắn.” Long Khiếu Thiên giới thiệu bọn họ lẫn nhau” Hắn là đại ca của ta,tức đương kim thái tử điện hạ Long Khiếu Đường.”

Qua vẻ ngoài xuất chúng cùng đường viên y phục,Ninh Đan Hi đã sớm đoán ra thân phận không bình thường của Long Khiếu Đường,chẳng qua không nghĩ tới hắn lại chính là thái tử vạn nhân kính ngưỡng.”Ngài chính là thái tử điện hạ?”

“Ta đang cải trang ra cung,vì không muốn quấy nhiễu dân chúng nên không mang theo người hầu chỉ bảo thập tứ đệ đi cung,ra cung ta không phải là thái tử cũng như các người làm người bình thường,không cần hành lễ với ta,bạn thập tứ vương gia cũng là bạn của ta.” Long Khiếu Đường biểu hiện bình dị gần gũi,hắn tỏ mò theo tầm mắt Ninh Đan Hi dời sang khuôn mặt thanh tú của Lý Vân Nương,trên mặt xuất hiện tia kinh ngạc,g giống như nhìn thấy người đã lâu không gặp,nháy mắt cũng không nháy nhìn nàng.”Cô nương..... Chính là thể tử của Ninh công tử? Đứa bé này là con các người?”

Hắn quét mắt nhìn sang Thư Cần, nhất thời ngậy ra như phồng, miệng thì thảo lẩm bẩm:” Quá giống, tại sao lại giống như vậy....”

Lý Vân Nương gương mặt đã sớm trắng bệch, đáng vẻ như sắp ngã xuống, nàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Ninh Thư Cần, giấu nó ra sau lưng” Ninh đại ca, muội đột nhiên cảm thấy không được khỏe, nên muốn về phủ nghỉ ngơi trước.”

“Có phải bị nhiễm phong hàn không? Nhìn sắc mặt muội thật sự rất xanh, sớm về phủ nghỉ ngơi cũng tốt.” Ninh Đan Hi vẻ mặt có chút lo lắng, lập tức từ biệt hai người bọn họ” Bởi vì thể tử không khỏe, xin thứ cho chúng tôi cáo từ trước.”

Long Khiếu Thiên nghĩ không ra lý do giữ hắn lại, chỉ cố chấp hộ tống bọn họ đi khỏi biển người, một chút cũng không phát giác huynh trưởng đi bên cạnh vẻ mặt sững sờ nhìn về phía trước.....

.....

Ngày hôm sau Ninh Đan Hi như thường lệ bận tối mảy tối mắt đón tiếp khách, đến khoảng giữa trưa khách hàng đều vội vã về nhà ăn trưa, người dần dần tản đi, trong cửa hàng lớn thoáng cái vắng lạnh rất nhiều.

Ninh Đan Hi lợi dụng khoảng thời gian rảnh rỗi lấy ra món ăn do Lý Vân Nương đã chuẩn bị bữa sáng tính dùng bữa, thì có một vị công tử cao quý đi tới cửa.” Ninh công tử, ngài còn nhớ rõ ta không?”

Ninh Đan Hi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười trước mặt, kinh ngạc mở lớn ánh mắt.” Thái tử điện hạ?” Hắn đang muốn cúi đầu hành lễ, Long Khiếu Đường vội ngăn lại.

“Huynh cứ ngồi, ta biết huynh cử động không tiện, cứ miễn lễ!” Long Khiếu Đường ngấm bốn phía cửa hàng,” Ta nghe thập tứ đệ nói phu thân huynh ở kinh thành có để lại một tiệm vải, cho nên muốn đến xem, hôm nay đã thấy quả nhiên không giống bình thường.”

” Cảm tạ thái tử khen, rất hân hạnh được đón tiếp ngài, không biết ngài hôm nay đến đây có phải muốn mua vải vóc?”

” Ta đang có ý này, sắp đến sinh nhật phụ hoàng ta muốn may một bộ y phục mới dùng làm quà mừng sinh nhật, không biết huynh có thấy cây vải nào thích hợp?”

“Thái tử thật sự là một người có hiểu, ta sẽ đưa một ít cho ngài xem.” Ninh Đan Hi xoay người từ trong buồng phía sau lấy ra một cây vải chất liệu nhẹ mà ấm, màu nhuộm tinh xảo tơ lụa đặc biệt đặt trên bàn,” Vải này ngài thấy thế nào? Đây là loại vải cao quý nhất bốn tiệm, bất kể chất liệu hay thủ công đều tốt nhất, rất phù hợp thân phận hoàng gia.”

34. Chương 34

“Tốt lắm, ta sẽ chọn loại này.” Long Khiếu Đường không chút do dự liền mua nhưng ánh mắt không yên lòng giống như có ý đồ khác” Tôi hôm qua thật sự trùng hợp, thập tứ đệ cùng Ninh công tử là bạn bè cũ, ta thì chưa từng nghe đệ ấy nhắc qua thật sự giữ bí mật vô cùng, ta còn nghe nói ngày 7 tháng 7 hôm qua sinh nhật lệnh lang mười tuổi?”

Ninh Đan Hi gật gù đầu,” Hôm ấy đúng là sinh nhật tiểu nhi ta mới có thể cùng thể tử đưa tiểu nhi ra ngoài đi dạo, không nghĩ tới lại gặp được vương.... Gia cùng ngài.”

“Kinh thành tuy rất nhỏ, ta cũng không nghĩ tới sẽ gặp được....” Dừng lại một chút đôi mắt thâm thúy của Long Khiếu Đường xét qua một chút truy tìm người năm xưa, hắn do dự trong lòng, làm bộ lơ đãng nhắc tới” Lệnh phu nhân sức khỏe tốt hơn chưa? Tôi hôm qua sức khỏe nàng tựa hồ không tốt lắm mới cáo từ về trước, không biết ngọc thể nàng có bệnh hay không?”

“Đa tạ thái tử quan tâm, thể tử ta có chút mệt mỏi nghỉ ngơi một đêm sáng hôm sau liền không có việc gì.” Ninh Đan Hi không nghĩ nhiều thành thật trả lời.

“Người giúp ta bọc lại!” Long Khiếu Đường vẻ mặt dấu diếm nét an tâm” Chuyện hôm nay ta tới đây, hy vọng người không nhắc với những người khác, ví như lệnh phu nhân bởi vì ta muốn cho phụ hoàng một niềm vui, tạm thời không muốn lộ ra hành tung để người khác biết ta đến đây mua vải.”

“Ta hiểu được,ta sẽ giữ kính như bưng.” Ninh Đan Hi một lời ra khỏi miệng,vừa giúp hấn gọi vãi lại.

“Đúng rồi,ta có mang đến đây một món quà nhỏ cho lệnh lang,xem như chúc mừng sinh nhật của nó.” Long Khiếu Đường thanh toán ngân lượng xong từ lòng ngực lấy ra một ổ nang màu trắng tinh xảo.

“Ta làm sao không biết ngại?” Giật mình nhìn thái tử đưa quà cho,Ninh Đan Hi mở miệng từ chối vô công không thể nhận lộc,Thư Cần cùng thái tử không thân cũng không quen,không có lý do gì nhận quà của thái tử.

“Không phải vật rất đắt tiền,chỉ là một ít điểm tâm người ta đem đến,bởi vì rất nhiều mà ta lại không thích ăn ngọt bỏ thì lại lãng phí,cho nên mới muốn đưa cho lệnh lang ăn,người không cần khách khí với ta,bằng không chính là không nể mặt mũi thái tử.”

“Vậy ta đây cũng kính không bằng tuân mệnh,cám ơn thái tử đã tặng,ta thay Cần Nhi cảm ơn ngài.” Không thể từ chối ý tốt của người ta,Ninh Đan Hi đành phải nhận lấy.” Cần Nhi nhất định sẽ vui vẻ.” nhớ đến dáng vẻ Cần Nhi vui vẻ ăn kẹo,trên mặt hấn bắt giắc mang theo nụ cười yêu thương của cha.

Long Khiếu Đường ánh mắt có chút phức tạp nhìn chăm chú vào hấn như ghen tị lại giống như hối hận.” Ninh công tử,có thể mạo muội hỏi người một chút,lệnh phu nhân và ngài lập gia đình vào lúc nào?Ngài có thể nhớ chính xác ngày ấy không?”

Ninh Đan Hi sững sốt một chút,khó hiểu thái tử vì sao hỏi việc này,nhưng y vẫn trả lời hấn:” Mười năm trước,hạ tuần tháng mười một.”

“Thật không? Thì ra là thế! Thì ra là thế!” Long Khiếu Đường lộ ra biểu tình giống khóc lại giống như cười,hấn nhanh đứng dậy,sau một lúc lâu cũng không có động cón đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

“Thái tử? Ngài có khỏe không?” Ninh Đan Hi hoảng sợ thấy bộ dáng sững sờ của hấn.

“Không có gì,ta phải đi.” Long Khiếu Đường phục hồi lại tinh thần,cầm lấy cây vãi đã được gói tốt,” Cáo từ.” Hấn nhìn y cười rồi xoay người đi ra ngoài.

” Mời đi thông thả.” Ninh Đan Hi xoa cằm nhìn hấn rời đi,ngày sau đó tiếp đãi vị khách kế tiếp,y hoàn toàn không biết toàn bộ màn vừa rồi giữa y và thái tử hoàn toàn rơi vào trong mắt một người.

.....

” Người nói thật không?” Long Khiếu Thiên nghe Tô Tam báo cáo,hoảng sợ không dám tin.

“Mỗi câu nói của Tiểu nhân đều là thật tuyệt không nửa câu giả dối,ngày ta định theo ý Vương gia đến cửa hàng Ninh công tử mua vãi,nào biết nửa đường đã gặp thái tử đi tới,ta sợ bị hấn nhận ra liền nhanh chân trốn sang một bên,lại nhìn thấy thái tử đi vào cửa hàng Ninh công tử,ta vốn định đợi thái tử mua xong sẽ vào,nhưng thái tử sau khi mua vãi,còn đem quà tặng cho Ninh công tử,mà Ninh công tử cũng cười nhận lấy,giao tình giữa bọn họ nhất định không tầm thường chỉ sợ ý không ở trong lời.”

Tựa như một chuỗi pháo nổ tung ở ngực,Long Khiếu Thiên vẻ mặt cứng ngắc lặp lại câu Tô Tam vừa nói,trong miệng cảm thấy có một vị chua khuếch tán,y không chịu nhận quà hấn tặng,lại nhận quà hoàng huynh đưa! Hấn cùng đại hoàng huynh mới gặp qua một lần,tại sao biến thành tặng quà lẫn nhau?

“Không chỉ như thế,sau lần đó thái tử cơ hồ giữa trưa mỗi ngày đều xuất hiện,ta đã ba ngày liên tục nhìn thấy hấn đến cửa hàng Ninh công tử,cùng Ninh công tử vừa nói vừa cười.”

Long Khiếu Thiên không tìm được bốp nát ngọc chén trong tay,máu tươi chảy đầy tay nhưng hấn không lại phát giác.

Tô Tam giọng nói run rẩy:” Vương gia,tay của ngài đang chảy máu....”

Không đợi hấn nói xong,Long Khiếu Thiên đã cắt đứt lời hấn,” Tô Tam,lập tức phân phó tùy tùng chuẩn bị ngựa,ta muốn tự mình đi một chuyến!”Ánh mặt trời bên ngoài nóng rực,Long Khiếu Thiên một đường giục ngựa chạy như điên dừng lại cửa hàng bố trang Ninh Đan Hi,hấn đem dây ngựa cột vào cây đại thụ bên cạnh,thân người thì trốn phía sau cây,âm thầm quan sát động tĩnh đám khách hàng,hấn muốn dùng hai mắt của mình xác nhận Ninh Đan Hi cùng thái tử có thân mật giống lời Tô Tam miêu tả hay không.

Không đến giữa trưa, quả nhiên nhìn thấy Long Khiếu Đường mặc một thân thường phục đi vào cửa hàng, Ninh Đan Hi tự mình tiếp đãi hắn, tuy rằng với khoảng cách của hắn nghe không được y cùng Long Khiếu Đường đang nói gì, nhưng nhìn thấy nụ cười trên mặt Ninh Đan Hi có thể thấy được hai người trò chuyện với nhau rất vui.

Một loại cảm xúc vừa chua xót vừa ghen tuông như nước sôi thiêu cháy ngũ tạng lục phủ, Long Khiếu Thiên nhìn sắp phát điên, Ninh Đan Hi lại dám ở trước mặt thái tử lộ ra nụ cười hân hoan khát vọng đã lâu, khoảng thời gian y ở vương phủ cũng chưa một lần cười qua với hắn!

Đang lúc hắn nén không được tràn ngập đổ kỹ trong lòng, lại thấy Long Khiếu Đường từ trong ngực lấy ra vật gì đưa cho Ninh Đan Hi, Ninh Đan Hi chẳng những không từ chối, ngược lại xem như bảo bối đặt vào trong thắt lưng mình.

Long Khiếu Thiên đâm một quyền thật mạnh vào thân cây, lá cây nháy mắt như mưa bay xuống, nghĩ đến đêm thất tịch y trưng bộ mặt lạnh tanh, lời nói xa cách lãnh đạm, không thể tưởng được y đối đãi đại hoàng huynh lại hoàn toàn khác, bảo sao hắn không buồn bực? Hay y đã động tâm với hoàng huynh?

Không! Đem Ninh Đan Hi trả lại cho Lý Vân Nương là chuyện bất đắc dĩ, nhưng hắn tuyệt không ngồi xem nam nhân khác đến cướp đi y, cho dù đại hoàng huynh hắn Long Khiếu Đường cũng không được!

Đợi Long Khiếu Đường vừa rời khỏi, Long Khiếu Thiên lập tức bước nhanh vọt vào trong điếm, vẻ mặt hung dữ. “Người và đại hoàng huynh nói chuyện đúng là vui đến quên cả trời đất!”

Ninh Đan Hi vừa thấy hắn đi tới cửa, biểu tình trên mặt thoáng chốc cứng lại, đem hắn trở thành khách không mời mà đến không có nửa điểm hoan nghênh.

“Người nói đi người và đại hoàng huynh quan hệ thế nào? Tại sao hắn mỗi ngày đều đến cửa hàng người?” Long Khiếu Thiên theo dõi hắn, trong mắt nổi lên hai luồng liệt hỏa.

35. Chương 35

Ninh Đan Hi vắt chặt lông mày ngọn núi” Ngươi tại sao biết được? Có phải ngươi phái người theo dõi ta?”

“Ta chỉ muốn người trả lời vấn đề của ta!” Long Khiếu Thiên tới gần y, hai tay chống trên khung vẽ tranh sơn thủy vây hắn trong vòng tay” Người và huynh ấy có quan hệ gì?”

Nhìn trong mắt hắn toát ra luồng khí như muốn cắn nuốt người, Ninh Đan Hi sắc mặt trầm xuống” Xin hỏi Vương gia ngài dùng thân phận gì chất vấn ta? Ngài không phải nương tử ta cũng không phải phụ mẫu sinh dưỡng ta, cho nên ta không cần thiết trả lời vấn đề của ngài.” Hắn nghĩ hắn là ai vậy, dựa vào cái gì tới đây chất vấn y? Hắn và y không phải đã sớm ân oán đoạn nghĩa tuyệt sao?

” Người....” Long khiếu đường khuôn mặt âm u giống như sắp có cơn bão ập đến,” Hay là thông đồng cùng đại hoàng huynh rồi?” Hắn dùng hết sức không chế sóng ngầm mãnh liệt lời nói bật ra từ kẽ răng.

Hắn có ý gì? Đặc biệt chạy tới đây chỉ vì muốn hỏi tội hắn? Y tự nhận mình cùng thái tử trong sạch rõ ràng hoàn toàn không giống loại hắn nghĩ, nhưng hắn không bằng không chứng cứ bớ lung tung còn nói vô cùng khó nghe!

” Chuyện kia liên quan gì đến ngài?” Ninh Đan Hi lạnh lùng nói” Việc riêng của ta không cần Vương gia đến quản.”

“Ta không nghĩ ngươi thủ đoạn cao minh như vậy, ngắn ngủn vài ngày đã câu dẫn được hoàng huynh, có phải vì hắn là thái tử vì tương lai hắn sẽ kế nhiệm Hoàng Thượng, cho nên ngươi chờ không kịp muốn tìm chỗ dựa chắc chắn hơn?” Bị đổ kỹ điều khiển Long Khiếu Thiên mất hết lý trí, không lựa lời tiếp tục nói ra những lời đả thương người.

Nghe hắn càng nói càng hạ lưu Ninh Đan Hi thay đổi nét mặt,” Thì như thế nào? Ta không cần thiết nghe ngài chỉ trích!” Y cố ý nói mát, hắn muốn đặt tội danh dụ dỗ thái tử cho y thì y đành phải nghe theo thôi.

Long Khiếu Thiên sắc mặt khó coi đến cực điểm,hắn giữ lấy tay y,lực mạnh đến muốn bóp nát y” Người cho rằng đại hoàng huynh sẽ thích người dám dâng bị ta làm nhiều lần như ngươi sao? Hắn có biết người trên giường phóng đảng thế nào không? Hắn có biết thân thể ngươi bị ta chơi đến nát không?”

Ngôn ngữ ác độc kích thích cả người Ninh Đan Hi run rẩy,sắc mặt trắng xanh y nén nước mắt nhục nhã,lấy vẻ mặt quật cường đối kháng hắn.” Vương gia cần gì quan tâm đến một người dám dâng bị ngài chơi chán dụ dỗ người nào? Cho dù ta ở cùng thái tử một chỗ,cho dù ta có nhảy lên giường của hắn,cũng không cần ngài tự thân xuất mã chạy đến hỏi tội ta.”

“Ngươi đã lên giường với thái tử rồi?!”Long Khiếu Thiên siết chặt bờ vai của hắn,”Ngươi không biết ngại đến nước này sao! Ta chỉ mới mấy tháng không đụng ngươi, ngươi khao khát không có nam nhân không được sao?”

Ninh Đan Hi vút cho hắn một ánh mắt khiêu khích” Đó phải nhờ công Vương gia làm cho thân thể ta không có nam nhân không được,ta còn phải cảm ơn ngài đã dạy ta hiểu vui vẻ khi cùng nam nhân hoan ái!”

” Vô sỉ! Khá lắm tiện nhân hạ lưu!”

“Chỉ cho châu quan phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn? Vương gia có thể tùy ý đùa bỡn thân thể của ta,ta tại sao không thể lên giường người khác?” Ninh Đan Hi cười lạnh” Để ta nhắc nhở ngài,ta và ngài đã không còn quan hệ gì,ta thích ở chung với ai đó là quyền của ta,không cần ngài quan tâm.”

“Ngươi thêm muốn vậy sao,ta sẽ thành toàn cho ngươi!” Một mối lửa đốt cháy thần kinh trong đầu,Long Khiếu Thiên xúc động ôm lấy y xuyên qua rèm vải đi vào vào nội thất chất đầy vải.

” Buông!” Ninh Đan Hi cực lực giãy dụa nhưng hai chân dưới lực bất đồng tâm,y chỉ có thể lấy tay đẩy hắn.” Đừng để ta càng thêm hận ngươi!”

“Dù sao ngươi cũng hận ta đủ sâu,hận thêm một chút cũng không đáng là gì!” Long Khiếu Thiên tùy ý cầm lấy một tấm vải trải trên mặt đất,sau đó đặt y nằm trên mặt đất,không để cho y có cơ hội trốn tránh,hắn rất nhanh cúi người nằm đè lên.

“Tránh ra!Để ta đứng lên!” Ninh Đan Hi chưa từ bỏ ý định đẩy bờ ngực như tường thành vững chắc của hắn,y làm sao có thể dễ dàng bỏ tay chịu trời,mặc hắn muốn làm gì thì làm,làm bẩn cửa hàng trăm năm cơ nghiệp này!

” Không muốn để cho khách hàng bên ngoài chạy vào đây xem thì im lặng một chút!” Bất lấy hai cổ tay hắn đặt lên đỉnh đầu,Long Khiếu Thiên ép tới giữa hai người không có kẽ hở,đôi môi mang theo ngọn lửa cuồng liệt tìm đôi môi đỏ mọng của hắn,mãnh liệt cạy mở hai cánh môi mím chặt,mặc sức đoạt lấy ngọt ngào trong miệng hắn.

Ninh Đan Hi gấp đến độ muốn cắn vào đầu lưỡi hắn,nhưng Long Khiếu Thiên dứt khoát siết chặt cằm y,khiến cho y không còn sức để cắn mình chỉ có thể hé miệng nhận nụ hôn của hắn,hôn đến chỉ bạc đạn vào nhau chảy theo khóe môi,Long Khiếu Thiên thở hổn hển không thêm quan tâm tiếp tục hôn.

Ninh Đan Hi thể lực căn bản chống không lại hắn tựa như một con chuột rơi vào móng vuốt mèo,mặc kệ chống cự thế nào cũng không phải đối thủ hắn,y dần dần buông tha giãy dụa ánh mắt cũng âm thầm đi.

Long Khiếu Thiên cởi quần y,nâng lên chân y, không thêm để ý y có phản ứng hay không,hắn gài lên một cái vạt vào trong cơ thể y,ghen tị cùng phần nộ ăn mòn hắn,làm hắn chỉ muốn trừng phạt vị thiếu niên nằm dưới người một trận.

Ninh Đan Hi trong mắt tràn đầy nước mắt khổ sở,nhưng y nuốt xuống xúc động bật ra rên rỉ,chết cũng không lên tiếng.

Long Khiếu Thiên dùng lực lay động phần eo chạy nước rút,nơi thật chặt đó của Ninh Đan Hi làm hắn mất hồn cũng làm cho hắn mất khống chế,không bao lâu liền vút bỏ vũ khí phóng ra đục vọng.

Sau khi kích tình rút đi Long Khiếu Thiên rút ra phái nam,Ninh Đan Hi vẻ mặt mệt mỏi nhú chặt lông mày,gữa hai chân còn chảy ra máu trộn lẫn với ái dịch,bỗng nhiên hiểu ra mình đang làm gì,hắn vừa hối hận vừa thương tiếc,vội vàng đưa tay lau sạch thân thể y.

“Ngài thỏa mãn chưa?” Ninh Đan Hi đẩy ra tay hấn, ánh mắt nhìn hấn như đang nhìn kẻ địch, không, đúng hơn là người xa lạ” Ta vốn nghĩ lúc trước ngài hiểu chuyện thả ta đi là thật lòng muốn bồi thường tất cả tổn thương người gây cho ta, nhưng không nghĩ tới người lại lần nữa xuất hiện trước mặt ta, lại một lần cưỡng bức ta làm theo ngài, đây là tình yêu mà ngài nói sao?”

36. Chương 36

Long Khiếu Thiên nhất thời cứng đờ, cổ gọng giống như có người bóp chặt, hấn muốn nói để vấn hồi tình trạng xấu lúc này nhưng lời gì cũng nói không được.

” Ngài rốt cuộc muốn nhục nhã ta sao mới hài lòng?” Ninh Đan Hi chậm rãi cài nút trên áo” Tại sao ngài không thể buông tha ta? Cho dù quá khứ ta có phần bội ngài cũng đều trả hết nợ, ta giờ biến thành bán thân bất toại ngài còn muốn thế nào nữa?”

Long Khiếu Thiên mở to miệng, muốn nói rõ với y là ghen hấn tị y cùng với thái tử thân mật nên mới có thể nhất thời mất đi lý trí làm ra chuyện xâm phạm đến y, nhưng hấn chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn Ninh Đan Hi ném ánh mắt lạnh lùng đâm vào trái tim hấn

“Ta thật hy vọng chưa từng quen biết nài, cũng hối hận đã từng nhẹ dạ tin ngài, rốt cuộc chỉ làm mình tổn thương nặng hơn, ngài đi đi, dù sao ngài đã có được cái ngài muốn, từ nay về sau hai chúng ta không thiếu nợ nhau, không nên tiếp tục liên quan, với lại ta cũng không muốn nhìn thấy ngài, sau này không hy vọng ngài lại xuất hiện trước mặt ta!”

Long Khiếu Thiên trong lòng đau đớn, rốt cuộc không thể tiếp tục ở lại nghe hấn nói lời nói đả thương, ánh mắt thống hận liền quay đầu giống như chạy trốn tông cửa chạy ra ngoài, mãi cho đến vào vương phủ những lời chỉ trích của Ninh Đan Hi tựa hồ còn quanh quẩn bên tai hấn, làm hấn mất ăn mất ngủ lẫn qua lẫn lại, thật lâu sau cũng không thể loại trừ buồn bực đau lòng trong ngực. Mặt trời lặn xuống phía Tây, Ninh Đan Hi kéo một thân bị thương ngồi kiệu hồi phủ, tổng quản vừa thấy hấn trở về lập tức nhanh chân chạy đến phía trước, thở không ra hơi tức giận bẩm báo với hấn:

“Thiếu gia, ngài trở về thật đúng lúc, trước đó không lâu có vị công tử thoát nhìn như con nhà giàu đem theo mấy tên hộ vệ đến cửa, nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo, ta tưởng bạn thiếu gia liền bảo bọn họ đứng chờ, vừa vặn Thiếu phu nhân cùng tiểu thiếu gia cũng ra đại sảnh, có ấy vừa thấy vị công tử kia liền giống như nhìn thấy quý, vội vã ôm tiểu thiếu gia trốn vào trong phòng.”

“Có chuyện này sao?” Ninh Đan Hi nghe trên mặt lộ vẻ khó hiểu, không biết là ai tới bẩm báo? Còn Vân muội tại sao phải trốn?

“Hấn bây giờ còn đang chờ ở đại sảnh, kiên trì đợi thiếu gia trở về, ta thấy vị công tử kia hình như không tốt lắm, muốn đuổi nhưng hấn không đi, thật không biết làm gì mới phải.”

“Giao ta xử lý, ta sẽ đến đó gặp hấn.” Ninh Đan Hi để tổng quản giúp hấn ngồi vào xe lăn đi vào, vừa vào đại sảnh liền nhìn thấy Long Khiếu Đường giống một pho tượng thần ngồi trên ghế trong đại sảnh, ngọn nến trên bàn đốt tới một nửa, xem ra người ấy đã đợi y rất lâu.

Ninh Đan Hi kinh ngạc tròng lớn mắt, vị khách không mời mà đến trong miệng tổng quản chính là thái tử điện hạ? Hấn ngoại trừ có mua bán vài lần cùng thái tử ra cũng không có giao tình quá sâu, tại sao hấn lại tự mình tới cửa bẩm báo?

“Ninh công tử, người rốt cuộc đã trở lại, ta chờ người đã lâu!” Long Khiếu Đường dùng nụ cười chào đón, hai bên có mấy hộ vệ mang theo kiếm, không hề động đậy đứng bảo vệ bên cạnh chủ nhân.

” Không biết thái tử điện hạ giá lâm, thật sự không chuẩn bị tiếp đón, xin hỏi ngài đến đây có chuyện quan trọng gì?” Tổng quản đẩy xe lăn Ninh Đan Hi vào trong sảnh, sau liền tự động lui xuống.

“Bởi vì cái gọi vô sự bất đẳng tam bảo điện, ta liền nói trắng ra, lần này ta đến đây chỉ vì muốn đòi lại thái tử cùng nhi tử của ta.” Long Khiếu Đường trực tiếp nói trắng ra.

” Thế nhì?” Ninh Đan Hi nhất thời không hiểu mở miệng hỏi” Xin thứ cho ta đần độn, không biết thái tử đang nói đến việc gì?”

“Vân nương cùng Thư Cần,ta hy vọng người có thể trả lại bọn họ,để cho một nhà chúng ta có thể đoàn tụ.”

Ninh Đan Hi theo lời hắn nói đã hiểu rõ ràng” Chẳng lẽ ngài..... Chính là người yêu trước đó của Vân Muội?”

“Chính là ta,năm đó và Vân muội hẹn cùng nhau bỏ trốn ngày,ta cũng không phải cố ý thất hẹn chỉ là bị phụ hoàng lấy bệnh tình mẫu hậu nguy kịch triệu ta hồi cung gấp,ta lo lắng bệnh tình mẫu hậu nên không thể không vội vàng chạy về cung thấy mặt người lần cuối,mặt khác ta cũng đã phái người đưa tin đến chỗ hẹn cho Vân Nương,nói nàng mang theo ngọc tỷ đến hoàng cung tìm ta,không thể tưởng được người đưa tin nửa đường gặp được cường đạo,chẳng những bị cướp bóc ngay cả tánh mạng cũng mất,lá thư đương nhiên cũng không đưa đến trên tay Vân muội,mới có chuyện ăn năn chúng ta phải cách nhau mười năm,ngẫm đến thật tạo hóa trêu người.”

Ninh Đan Hi nghe đến đó đại khái hiểu rõ chân tướng hắn vì sao rời xa Vân muội”Nói như vậy,ngài nhiều lần đến cửa hàng mua vải đều vì tra xét tin tức Vân muội cùng Cần Nhi?”

“Người là người thông minh,không cần ta chỉ ra,người đã đoán được,”Long Khiếu Đường gật đầu”Thời điểm đó bởi vì đợi mãi nàng vẫn không chịu vào cung tìm ta,ta từng phái người đi tìm nàng nhưng thám tử hồi báo nàng đã gả cho người khác,ta quá thương tâm,khổ sở,sau đó thay đổi hàng đêm uống rượu mua vui,trầm mê trong tửu sắc,mượn những chuyện đó để quên nàng,mãi cho đến đêm thất tịch ngày đó ta gặp được nàng,khơi dậy tình xưa nghĩa cũ càng làm ta vui chính là đứa bé bên người nàng bộ dạng y như ta trước đây,ta vốn không xác định nó có phải nhi tử thân sinh của ta không,cho đến khi trong miệng người nghe được ngày sinh nhật tiểu nhi cùng ngày người lấy nàng,chứng thật ta đoán không có sai,Thư Cần chính là con của ta và Vân nương.”

“Đúng như thái tử nói,Cần Nhi đúng không phải con của ta.” Đã đến nước này Ninh Đan Hi giấu diếm nữa cũng vô dụng,đơn giản thẳng thắn nói cho hắn biết.”Nhưng Cần Nhi,ta đã xem nó như con ruột.”

“Ta nhìn ra người rất yêu thương Cần Nhi,che chở đầy đủ,ta cũng rất cảm ơn người thay nghĩa vụ phụ thân dưỡng dục nó mười năm,để cho nó bình an trưởng thành,chẳng qua hắn dù sao cũng là con của ta,Vân nương cũng là thê tử của ta,cho nên mới đặc biệt đến đây muốn đón hai bọn họ trở về.”

“Thái tử muốn là một chuyện,nhưng cũng phải nghe ý của Vân muội cùng Cần Nhi,nếu hai người nguyện ý trở lại bên người thái tử,ta đương nhiên sẽ không ngăn trở.” Ninh Đan Hi muốn thử xem hắn yêu Vân muội bao nhiêu,như vậy y mới có thể yên tâm đem Vân muội trả lại cho hắn.

Long Khiếu Đường vẻ mặt đau khổ,” Nếu nàng chịu theo ta,ta cũng không cần tốn nhiều thời gian như vậy,nàng vừa thấy ta liền ôm Cần Nhi trốn trong phòng không chịu gặp ta.”

“Việc này..... Nếu Vân muội không chịu, xin thứ cho ta không thể trả lại nàng cùng Cần Nhi.”

“Ta đã sớm đoán người sẽ nói như vậy, ta đã có kế sách vạn toàn,hôm nay cho dù dùng cách đoạt ta cũng muốn mang nàng cùng Thư Cần đi.” Long Khiếu Đường vung tay lên, hơn mười người hộ vệ bên cạnh lập tức rút đao vây quanh Ninh Đan Hi,Long Khiếu Đường cố ý lớn tiếng nói:” Nếu người không chịu giao Vân nương cùng Cần Nhi,đừng trách ta không khách khí!”

Ninh Đan Hi còn không hiểu xảy ra chuyện gì,đã thấy một thân ảnh xinh xắn lạnh lợi vội vàng vọt vào trong, đúng là Lý Vân Nương.” Không được tổn thương Ninh đại ca,chuyện này không liên quan đến huynh ấy!”

“Vân nương,nàng rốt cục chịu ra gặp ta!”Long Khiếu Đường nhìn về phía nàng,ánh mắt thâm tình.”Cho đến bây giờ nàng vẫn không chịu mang theo con đi cùng ta sao?”

37. Chương 37

Lý Vân Nương trong mắt ngấn nước”Ta đưa Cần Nhi trở về là được,không cần làm khó Ninh đại ca.”

“Các người nhanh buông kiếm xuống lui qua một bên.”Long Khiếu Đường ra lệnh một tiếng,đám hộ vệ liền làm theo lui sang một bên.” Ta vốn không làm tổn thương y,nguyên nhân ta làm thế vì muốn ép nàng ra gặp ta mới không thể không hạ sách này,ta không ... thể chịu được nàng nằm trong phòng người nam nhân khác,ta không ... chịu được con chúng ta lại mang họ người khác,cho nên mới vội vã muốn đón nàng

và Cần Nhi về bên người,nhưng nàng chậm chạp không chịu đi,chẳng lẽ nàng còn quyến luyến trượng phu của mình sao? Hay nàng không bỏ được tình cảm vợ chồng suốt mười năm qua?”

“Ta.....” Lý Vân Nương rơi lệ đầy mặt giống như trong bụng có nhiều chuyện nhưng không thể nói hết.

“Nàng nói đi!” Long Khiếu Đường từng bước tới gần nàng.

“Thái tử,ngài hiểu lầm rồi” Ninh Đan Hi thấy thái tử ép hỏi tình cảm sâu nặng giữ y và Vân Muội,nên quyết tâm mở miệng nói ra chân tướng,” Vân muội cùng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa,nhiều năm qua ta chỉ xem nàng như muội muội,nàng cũng xem ta như trưởng huynh,chúng ta chưa bao giờ đồng giường cộng chẩm,nhớ lại đêm tân hôn năm đó nàng vì ngài thất ước mà muốn treo cổ tự sát trong tân phòng,may mắn ta phát hiện sớm,nếu không sẽ một xác hai mạng,khi đó nàng đã mang thai con của ngài.”

“Vân nương,hắn nói đều là thật?”

Lý Vân Nương cúi đầu cam chịu.

“Vân muội,muội hãy đi với ngài ấy,ta biết nàng vẫn không quên được hắn,với lại năm đó hắn không phải cố ý phụ muội,muội nên cho hắn và mình một cơ hội cơ hội gương vỡ lại lành.”

” Nhưng muội lo lắng Ninh đại ca ở một mình.”

Ninh Đan Hi cho nàng một nụ cười an tâm,”Ta sẽ tự mình chăm sóc bản thân,huống chi còn có tổng quản giúp ta,muội có thể yên tâm.” Hắn chuyển hướng nhìn sang Long Khiếu Đường, nghiêm mặt nói:” Ta đem Vân muội cùng Cần Nhi đầy đủ không sót mẻ trả lại cho ngài,hy vọng thái tử sau này chăm sóc tốt mẫu tử bọn họ, không được bạc đãi bọn họ.”

“Đương nhiên,ta thật vất vả mới tìm lại được bọn họ tất nhiên sẽ quý trọng như trân bảo.”Long Khiếu Đường cầm tay Lý Vân Nương,chân tình biểu lộ,”Vân nương, vị trí thái tử phi nhiều năm qua vẫn đều dành cho nàng,nàng có bằng lòng ở bên cạnh ta làm bạn cả đời hay không?”

Lý Vân Nương khó kìm lòng nổi tựa đầu vào ngực hắn”Khiếu Đường.....” Hai người ôm chặt lẫn nhau giống như trong mắt chỉ nhìn thấy đối phương.

Ninh Đan Hi thấy bọn họ yêu nhau nhiều năm cuối cùng được ở chung cũng rất vui mừng,chịu khổ nhiều năm Vân muội rốt cục được được hạnh phúc của mình, y chân thành nói lời chúc phúc bọn họ.

Buổi tối cùng ngày,Ninh Đan Hi nhìn Lý Vân Nương ôm Thư Cần khóc nức nở không muốn rời xa phụ thân Ninh Đan Hi.Khi Long Khiếu Đường hộ tống bọn họ lên kiệu rời khỏi Ninh phủ, trong mắt y không khỏi rơi xuống một giọt nước mắt lưu luyến,làm bạn nhiều năm cùng Vân muội và Thư Cần,hôm nay bọn họ sắp tiến vào thâm cung chỉ sợ sau này không thể gặp lại.

Buổi sáng,Ninh Đan Hi ăn mặc chỉnh tề đang muốn đi đến cửa hàng vải,nào biết đột nhiên xuất hiện một thái giám từ trong cung phái đến,dùng thời gian nhanh nhất đến Ninh phủ,đưa tới một mật chỉ theo ý chỉ Hoàng Thượng:Cấm động y có công giúp đỡ tìm về thái tử phi thất lạc nhiều năm,đặc biệt ban thưởng hẳn một trăm nha hoàn cùng hạ nhân,đồng thời ban thưởng tám biển vàng khen ngợi cửa hàng vải của hắn,sau này y phục hoàng gia chỉ định chỉ dùng vải do cửa hàng y cung cấp.

Ninh phủ vốn vắng vẻ trong một đêm trở nên náo nhiệt,huống thân phụ lão trong vòng trăm dặm,phú hào thân sĩ,ngay cả những người không biết cũng tới cửa chúc mừng,cả ngày không ngừng vang tiếng pháo,Ninh phủ giống như lại khôi phục quang vinh như ngày xưa, Ninh Đan Hi nhất thời có chút không thể thích ứng,chỉ khoảng tiếp đãi tân khách cũng muốn chóng mặt

Đợi cho ánh đèn rực rỡ tắt,xung quanh trở lại yên tĩnh,thật vất vả tiễn bước khách đi Ninh Đan Hi trở lại trong phòng liền ngủ,may mắn cả ngày mệt mỏi làm cho y không thể nghĩ đến nỗi khổ Long Khiếu Thiên từng tổn thương y.

Sắc trời nhất trở sáng dần,Ninh Đan Hi mơ mơ màng màng nghe thấy có người gõ cửa phòng,y đứng dậy phủ thêm áo bào,lấy ra xe lăn đặt bên giường đi ra ngoài, vừa mở ra cửa phòng,thì ra là tổng quản.

“Thiếu gia,Thập tứ Vương gia tới chơi.”

Sắc mặt Ninh Đan Hi trầm xuống,hắn còn đến đây gì?” Ta không muốn thấy hắn,ông tìm đại một lý do đuổi hắn đi đi.”

” Ta sẽ mời hắn rời đi.” Tổng quản lĩnh mệnh rời đi.

Ninh Đan Hi đóng lại cửa phòng,hai tròng mắt ngẩn ra nhìn cây nến trên bàn đã cháy cạn,chỉ muốn đuổi người tên Long Khiếu Thiên vĩnh viễn rời khỏi cuộc sống y,xóa đi hình ảnh hắn trong đầu y,qua một canh giờ cửa phòng lại vang lên,y bực dọc tưởng tổng quản không làm được quay lại hỏi,không đi mở cửa xác nhận liền thốt lên:

“Tổng quản,ông đã phái người đuổi hắn đi chưa?”

“Đan Hi,là ta!” giọng nói lo lắng của Long Khiếu Thiên từ ngoài cửa truyền đến.

Ninh Đan Hi cả người căng cứng,” Ngài tại sai đến đây? Ta không phải bảo tổng quản mời ngài đi rồi sao?”

” Là ta xin tổng quản bảo ông cho ta vào,”Long Khiếu Thiên cách cánh cửa thở gấp nói,” Xin người mở cửa phòng,ta có lời muốn nói với người.”

“Ta với người không có chuyện gì để nói,người đi đi!” Ninh Đan Hi kích động hạ lệnh trực khách,kiên quyết không mở cửa.

“Xin người cho ta chút thời gian cũng được,ta nói xong sẽ lập tức đi.”Long Khiếu Thiên xuất phát từ thật lòng khẩn cầu,trầm mặc lập tức bao phủ cả hai, ngay tại hắn nghĩ y sẽ không cho hắn cơ hội giải thích thì cửa phòng mở ra,Ninh Đan Hi ngồi trên xe lăn ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

” Ngài muốn nói gì? Nói nhanh! Nói xong liền rút!”

Long Khiếu Thiên không chút suy nghĩ liền quỳ xuống trước mặt y.

“Người làm gì vậy?” Ninh Đan Hi kinh ngạc nhìn hắn quỳ xuống,vị Vương gia vô tình tổn thương y thế nhưng lại quỳ trước mặt y.

“Ta muốn xin người tha thứ,mãi cho đến hôm nay ta mới hiểu được thì ra ta luôn hiểu lầm người.” Trên mặt hắn không còn vẻ ngang ngược,hai mắt rớt cuộc tìm không ra tia lạnh lùng tàn khốc,không còn là người bá đạo chỉ muốn chiếm đoạt,mà chỉ là đứa bé làm sai đang cúi đầu hối lỗi.

Ninh Đan Hi không nghĩ tới hắn sẽ như vậy,giống như Thần Hằng sống lại,làm y nhớ lại Thần Hằng yêu y nhưng sợ thân phận địa vị,nên chỉ dám canh giữ ở bên người y yên lặng lên nhìn y.

“Chuyện hôm qua đại hoàng huynh đón Lý Vân Nương cùng Thư Cần tiến cung ta đã biết,thì ra người và tân thái tử phi chưa bao giờ đối đãi theo quan hệ vợ chồng,Cần Nhi cũng không phải con người,ta lại không biết chuyện đem hai người đó uy hiếp người.” Long Khiếu Thiên càng nói càng hối hận không thôi,”Trời còn chưa sáng ta đã chạy đến đây,muốn chịu đòn nhận tội cùng người!”

Ninh Đan Hi lẳng lặng nghe hắn nói,đã bị tổn thương dù có tính ngộ cùng tạ tội cũng uống công.

“Vừa rồi tổng quản đem ngọn nguồn chuyện năm đó vì sao người đuổi ta đi kể cho ta biết,ta mới biết ta làm sai bao nhiêu chuyện.” Long Khiếu Thiên đem mặt chôn trên đùi y,”Người vì cứu tánh mạng của ta,mới không thể không đồng ý yêu cầu Ninh lão gia nói lời tuyệt tình,lấy Lý Vân Nương cũng vì bị Ninh lão gia bắt buộc, bởi vì người biết nếu không làm theo Ninh lão gia nhất định sẽ không buông tha cho ta,nên người mới đành nhận đau đuổi ta,tại sao người không sớm đem nỗi khổ của mình nói cho ta biết? Nếu người sớm nói cho ta biết,ta nhất định sẽ không.....”

38. Chương 38

Không đợi hắn nói xong Ninh Đan Hi mở miệng cắt đứt lời hắn định nói,ngữ điệu ôn hoà âm trầm tựa như băng ngàn năm đọng lại” Ngài nhất định sẽ không thế nào? Theo trình độ ngài hận ta tận xương tủy lúc ấy,ta đem rõ ngọn nguồn nói cho ngài biết ngài sẽ tin sao? Ngài sẽ không tổn thương ta sao?”

“Ta.....”Long Khiếu Thiên nhất thời nghẹn lời,không có lý do để hắn cãi lại,qua một hồi lâu hắn mới ngẩng đầu tìm lại giọng nói đau đớn:” Ta biết đều là lỗi của ta, cũng biết không thể nào bù đắp tổn thương mình

đã gây ra,cho nên mặc kệ người mắng ta đánh ta thế nào ta cũng không một câu oán hận,nhưng ta chỉ xin người cho ta một lần cơ hội xoa dịu vết thương trong lòng người,để cho ta có thể quan tâm chăm sóc người,đừng không để ý đến ta...”

“Ta đã cho người rất nhiều cơ hội,là người không biết quý trọng một lần lại một lần xua đuổi ra như rác,hiện giờ người lại đến đây cầu người cho ta cơ hội, không phải rất buồn cười sao?” Ninh Đan Hi không nhìn hần”Không phải người nghĩ dù người chà đạp nhục nhã ta thế nào,sau đó chỉ cần người tới nói mấy lời ngon ngọt dụ dỗ,ta sẽ xem như không xảy ra chuyện gì tiếp tục ngoan ngoãn trở lại bên cạnh? Ta là người chứ không phải đầu gối mặc người giẫm đạp ra sao cũng không thấy đau,bị người nhiều lần tổn thương ta đã hoàn toàn hết hy vọng!”

“Ta cho tới bây giờ vốn không lấy nhục nhã người làm chuyện vui cũng không có ý muốn tổn thương người,ta là thật lòng yêu người nhưng bị thù hận che phủ hai mắt mới phạm phải sai lầm khó thể vãn hồi,ngay từ lúc người bị phỉ hai chân,ta cuối cùng đã giác ngộ rút ra kinh nghiệm xương máu bỏ đi thù hận,ta muốn yêu người muốn sống người,muốn người vui vẻ khoái hoạt,thậm chí vì không muốn người tiếp tục hận ta,ta nhịn đau đưa người trở lại Ninh phủ,suốt ba tháng không đi tìm người, nhớ lại khoảng thời gian không thể gặp người khó chịu như ngồi lao động khổ sai,ta không lúc nào không nhớ đến người,ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy người,hận không thể chạy đến bên cạnh người,ta chỉ có thể nén đi xúc động muốn gặp người,bởi vì ta sợ ta thấy người sau sẽ nhịn không được muốn bắt người trở về,nhưng không thể tưởng được đêm thất tịch lại trùng hợp gặp lại,khi ta nhìn thấy người thực sự rất vui vẻ giống như bản thân đang nằm mơ.”

Ninh Đan Hi không bị lời hần làm cảm động,”Cho nên ngài dùng tình yêu ngài tự cho là đúng để miễn tội,tựa như hôm trước ngài ở cửa hàng bố trang cường ép ta?”

Long Khiếu Thiên mặt giống như mướp đắng,”Không phải như vậy,ta thấy mấy ngày qua đại hoàng huynh liên tiếp đến cửa hàng trò chuyện vui vẻ với người,ta nhất thời ghen tuông nghĩ quan hệ giữa hai người không tầm thường,nhịn không được chạy tìm người để hỏi rõ ràng,nhưng người liên tục nói lời khó nghe khiến ta ghen mất đi lý trí làm chuyện sai lầm,sau khi trở về ta cũng tự trách bản thân.” Bàn tay to khô ráp sờ lên khuôn mặt gầy gò của Ninh Đan Hi,dùng lời nói nhỏ nhẹ chan chứa tình cảm.” Ta xin lỗi người,đều do ta yêu người quá sâu.”

Ninh Đan Hi đẩy tay hần ra,nhiều lần trải qua đau đớn trong mắt đã không còn gợn sóng,” Ta đã không muốn yêu người nữa,Ninh Đan Hi vì người nguyện ý hy sinh,toàn tâm toàn ý chỉ có người đã bị chính tay người phá hủy,hủy do người hiểu lầm,lạnh lòng,không tin tưởng và nghi ngờ,hiện tại ta là Ninh Đan Hi sau khi sống lại,giờ ta chỉ muốn sống cuộc sống bình thường,không hy vọng nhớ lại đoạn thời gian khổ sở trước kia,cho nên xin người quên ta cũng đừng tới tìm ta nữa.”

“Đan Hi,người bảo ta làm sao quên người? Người thật sự hận ta hận đến không muốn gặp mặt ta sao? Người thật sự không có một chút lưu luyến?”Nhìn khuôn mặt y như bàn thạch kiên cố không mang theo một tia cảm tình Long Khiếu Thiên vừa đau lòng vừa sợ hoảng,bỏ đi tự tôn khốc lóc nói với hần” Chỉ cần người tha thứ ta, ta chuyện gì cũng đồng ý làm chỉ đừng tàn nhẫn đoạn tuyệt quan hệ với ta!”

Tiếng khóc thảm thiết vang lên trong không gian cơ hồ làm Ninh Đan Hi mềm lòng,nhưng y làm sao có thể quên người chặn đứt đường sống của y,là ai từng bước đẩy y đến ngõ cụt,bảo y làm sao không tức không giận!Muốn y tha thứ nói dễ hơn làm?” Tàn nhẫn ư?So với ngài hành hạ thân thể ta xem ai tàn nhẫn hơn? Ta với ngài đã không thể trở lại như trước,mặc kệ ngài muốn chuộc tội hay thành tâm sám hối cũng được,đều giống như chén trà này “Y cầm lấy chén trà dùng sức ném xuống mặt đất,leng keng một tiếng tất cả vỡ nát.”Nước đổ khó hút!”

Long Khiếu Thiên đau đớn nhìn chung trà vỡ nát trên mặt đất tựa như tình yêu giữa bọn họ đã không thể vãn hồi,hần đau lòng dời ánh mắt nhìn sang cặp con người không chút gợn sóng như bị vạn tiễn xuyên tâm,ngũ lôi oanh đỉnh,chua xót cùng nhau xông lên cổ họng,hần nói:” Đây là đáp án cuối cùng người dành cho ta?”

“Quên ta đối với cả hai đều tốt,ngài hiện tại là Vương gia,còn ta là thương nhân bán vải,cả hai vốn ở thế giới khác nhau không nên cùng xuất hiện,coi như giữa ta và người chưa từng quen biết chỉ là người xa lạ đi phớt qua bên ngài.” Ninh Đan Hi bình tĩnh nói,tuyên bố hai người chỉ là người xa lạ.

Long Khiếu Thiên chán nản hai vai rũ xuống giống như bị y phá hủy một đường sống cuối cùng,ngọn lửa hy

vọng nháy mắt toàn bộ bị dập tắt, không phải không đoán trước Ninh Đan Hi lạnh lùng, không phải không nghĩ đến Ninh Đan Hi không chịu tha thứ, tất cả đều là hấn tự làm tự chịu, ai bảo hấn khư khư cố chấp tổn thương y, làm sao có thể muốn y một lần nữa trở lại bên hấn như trước kia?

“Được, ta thành toàn cho người, sau này ta sẽ không đến tìm người, ta sẽ trả lại cho người cuộc sống nhân nhã.” Nói xong hấn đứng dậy nhúc nhích hai chân quỳ đến tê dại xoay người rời đi, không hề quay đầu lại.

Ninh Đan Hi một mình ngồi trong căn phòng trống trải gió lạnh thổi từ cửa sổ đến ngực y, mang theo một loại lạnh lẽo thấm vào xương tủy, y dùng hai cánh tay ôm lại chính mình, tất cả ngục trang rốt cục có thể đỡ xuống, con người đông lại như bông tuyết thoáng chốc hòa tan, một tiếng nước nở khó nghe thấy từ miệng hấn tràn ra, cứ chấm dứt đi! Từ nay về sau y không cần khổ sở vì người đó, cũng sẽ không yêu thêm bất luận kẻ nào.

Liên tiếp hơn mười ngày Long Khiếu Thiên giống như biến mất hoàn toàn, khôi phục cuộc sống nhân nhã như trước Ninh Đan Hi toàn tâm toàn ý trông coi cửa hàng vải, mỗi ngày đều làm cho mình mệt mỏi đến chết mới về nhà, để chính mình không có thừa tình lực nghĩ đến người nam nhân hấn muốn quên mà quên không được.

Một ngày nọ, buổi chiều, mở cửa tiệm được một khoảng thời gian Ninh Đan Hi đang ngồi phòng bên trong cửa hàng cúi đầu xem sổ sách, bỗng nhiên tấm rèm vải được vén lên, một người giúp việc trẻ tuổi vội vàng đi đến.

“Thiếu gia, có người khách tên Tô Tam, nói có việc gấp yêu cầu gặp ngài.”

39. Chương 39

Vừa nghe người hầu thông báo, Ninh Đan Hi lập tức ngừng đầu khỏi đồng hồ sổ sách, đây không phải vị khách quen thường đến cửa hàng sao? Từ sau khi Long Khiếu Thiên biến mất Tô Tam tựa hồ cũng biệt tăm biệt tích, một khoảng thời gian dài không thấy ông ta đến cửa.” Mau mời hấn vào đi!”

Hạ nhân nghe lệnh ra ngoài mời Tô Tam đi vào.

“Tô viên ngoại, đã lâu không thấy, không biết hôm nay ngài tự mình đến cửa hàng vải tìm ta có việc gì?”

” Ta có chuyện quan trọng cần ngài giúp đỡ.” Tô Tam vừa nói vừa thở gấp, thân thể cao lớn rơi đầy mồ hôi, thoạt nhìn gấp gáp chạy đến, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.” Xin ngài hãy cứu Vương gia của ta.”

” Vương gia? Người người nói chính là ai?”

“Chính là thập tứ Vương gia Long Khiếu Thiên!” Tô Tam đành phải thành thật nói,” Ta thật ra là thuộc hạ bên cạnh Vương gia, ngài ấy từng cứu ta một mạng, ta vì trả ơn nên muốn theo bên cạnh hấn cống hiến sức lực, cho dù hy sinh tánh mạng ta cũng không quan tâm, ngày thường ta đều đeo mặt nạ sắt cho nên Ninh công tử không nhận ra ta cũng là điều đương nhiên, sau đó ngài ấy muốn giúp Ninh công tử làm ăn lại không muốn ra mặt quấy rầy công tử, cho nên mới âm thầm phân phó ta thường đến cửa hàng công tử mua vải, số tiền mua vải đều do hấn trả, còn luôn cản dận ta không được tiết lộ danh tính của ngài, không chỉ như thế hấn còn bảo ta đi sang các tiệm khác giúp người chào hàng, tận lực bảo bọn họ đến tiệm công tử mua vải, Vương gia thật sự rất coi trọng công tử, cho nên xin công tử cứu ngài ấy.”

Ninh Đan Hi chấn động, thì ra cửa hàng vải của y có khởi sắc là nhờ Long Khiếu Thiên ở sau lưng trợ giúp, y thật không biết chuyện này.” Hấn xảy ra chuyện gì?”

” Vương gia kháng chỉ bị nhốt vào thiên lao, hiện tại đang bị nhốt chờ xử lý.” giọng Tô Tam có chút run rẩy.” Vương gia vì công tử mới chọc giận Thánh Thượng.”

” Tại sao lại như vậy?”

” Hoàng Thượng thấy Vương gia gần đây hay thần thờ buồn bực không vui, có lòng làm mai cho hấn, vừa lúc biết được cháu gái hoàng hậu yêu thương nhất ngưỡng mộ vương gia đã lâu, vì thế ngày hôm qua vào triều ở trước mặt bá quan văn võ ban hôn cho Duyệt Bình công chúa cùng Vương gia, không nghĩ đến Vương gia quay mặt cự tuyệt, khăng khăng nói mình đã có người yêu, nhưng Hoàng Thượng hỏi ý trung nhân của hấn

là ai,Vương gia lại sống chết cũng không chịu nói làm cho Hoàng Thượng giận dữ,giận đến nhốt hắn vào thiên lao,còn không cho bất luận kẻ nào xin tha cho hắn,tệ hơn Vương gia cũng không muốn giải thích cho mình giống như hắn chịu nhận hết tội,cho dù bị xử quyết cũng không nói.”

Ninh Đan Hi xoắn lại rãnh tay,”Hắn dù sao cũng là con của Hoàng Thượng,Hoàng Thượng không thể nhẫn tâm ra tay giết,nhiều lắm qua vài ngày sẽ thả hắn.”

“Vây cũng khó nói,tại Ninh công tử không hiểu rõ quy tắc trong cung,bởi vì gần vua như gần cọp cho dù người trong hoàng thất cũng khó khoan dung,trong lịch sử không phải có huynh đệ hoặc phụ tử trở mặt thành thù sao,huống chi Vương gia kháng chỉ ngay trước mặt đó là phạm vào tử tội. Hoàng Thượng không lập tức đưa hắn đến ngục môn xử trảm đã nể tình,ta biết trong lòng Vương gia chỉ có mình ngài,vì bảo vệ thân phận của ngài,hắn mới không chịu giải thích với Hoàng thượng tự mình ở trong thiên lao,ta lo lắng nếu còn tiếp tục,chuyện bị xử tử chỉ là vấn đề thời gian.”

“Người quá coi trọng ta,nhưng bằng một mình ta có thể cứu hắn sao?”

“Chỉ cần công tử chịu đến thiên lao gặp ngài khuyên hắn không nên cam chịu cho ngài ấy ý nghĩa sống sót chính là giúp đỡ lớn nhất,chỉ có công tử mới có thể giúp được ngài ấy,bởi vì Vương gia đã hạ quyết tâm ở trong thiên lao hết quãng đời còn lại,buông tha vinh quang phú quý cho dù hy sinh tánh mạng cũng không tiếc,ngài ấy nói ngài ấy đã tổn thương nửa đời sau của một người nên ngài ấy muốn dùng công danh lợi lộc cùng tánh mạng để hoàn lại,đổi lấy người đó cả đời bình an.”

Ninh Đan Hi kinh ngạc nghe ông ta nói,vẫn đang bất động,tại sao hắn còn vì y hy sinh tất cả? Không phải nói không gặp lại nhau sao,hắn tại sao tự làm khổ không thuận theo ý Thánh Thượng lấy Duyệt Bình quận chúa bắt đầu cuộc sống mới? Làm nghịch ý vua tự mình chuốc lấy cực khổ?

“Ninh công tử,xin công tử đến gặp ngài ấy một lần!”Tô Tam không tiếc quỳ xuống muốn nhờ” Công tử nhẫn tâm nhìn hắn bị Thánh Thượng xử trảm sao? Công tử tuyệt tình đến nỗi không để ý sống chết của hắn sao?”

Ninh Đan Hi thân thể thoáng cái dao động,đứng là vẫn không thể đứng bên ngoài.” Người đứng lên đi! Đưa ta đi gặp hắn.”

“Ta biết công tử sẽ không bỏ mặc Vương gia, quả nhiên Vương gia yêu không làm người.” Tô Tam vui vẻ nhảy lên” Ta đã phái người chuẩn bị kiệu ngoài cửa, việc này không nên chậm trễ,chúng ta nên lên đường ngay.”

Không có thời gian nghỉ ngơi Tô Tam vội vàng giúp Ninh Đan Hi lên kiệu,xuất phát đi đến thiên lao.

Hành lang dài u ám ẩm ướt như đang đi vào một bãi tha ma,hai ngọn đèn bên trên vách đá theo Ninh Đan Hi cùng Tô Tam tiến vào mà chớp lên giống như oan hồn bất tán.

Tô Tam sớm được thái tử nói giúp mua chuộc được vài thủ vệ lấy được đặc quyền vào nhà giam,cho nên khi thủ vệ canh giữ nhà giam nhìn thấy bọn họ đi vào lập tức tự động mở cửa sắt cho bọn họ,để bọn họ vào thăm Long Khiếu Thiên bị nhốt bên trong.

Chỉ thấy bên trong phòng óc sè sài chung quanh tối đen,đưa tay không thấy được năm ngón,Tô Tam lấy ra hột quet châm ngọn đèn trên tay,bên trong thoáng cái sáng ngời.

Ninh Đan Hi không khỏi kinh ngạc,trước mắt là một người ngồi co rút giấu mặt mũi,nào có nửa điểm giống Long Khiếu Thiên?

Một đầu tóc rối bởi xoa trên vai,khuôn mặt anh tuấn sạm mọc một chùm râu thật dài,hai gò má lõm xuống thật sâu,hắn mặc áo tù nhân rất nhiều nếp nhăn,người chỉ còn da bọc xương không biết bao nhiêu ngày chưa tắm,toàn thân tản ra một mùi hôi giống như tên ăn mày nằm ven đường nửa chết nửa sống.

Y ngơ ngác nhìn thẳng hắn,cơ hồ mất đi năng lực nói chuyện,chỉ nửa tháng không thấy,hắn tại sao từ một Vương gia bá đạo biến thành một tù nhân nghèo túng tinh thần sa sút? Càng làm hắn giật mình chính là tóc hắn vốn đen không biết tại sao biến thành màu bạc,làm cho y thật không nhìn ra hắn,là hắn thật sao?

” Vương gia,ta đưa Ninh công tử đến gặp ngài!” Tô Tam đi đến khom người thông báo.

Long Khiếu Thiên vừa nghe liền ngẩng đầu nhìn sang Ninh Đan Hi, trong mắt xẹt qua một tia sáng, tuy nhiên đã bị lạnh lùng che kính. “Ai bảo người tìm hắc đến? Ta không phải nói người không được đem chuyện ta ngồi thiên lao nói cho hắc biết? Người lại dám tự tiện quyết định!”

Tô Tam sợ hãi báo cáo: “Ta vì muốn tốt cho Vương gia, không muốn Vương gia chết trong thiên lao!”

” Ai cho người xen vào việc người khác!”

“Đừng trách hắc, hắc chỉ xuất phát từ lòng trung thành tìm ta đến thăm người.” Ninh Đan Hi nói tiếp, “Người tại sao phải làm cho mình người không giống người cũng không giống quỷ? Tại sao tình nguyện ở thiên lao cũng không chịu nghe theo thánh chỉ lấy Duyệt Bình quận chúa? Người cho rằng người làm như vậy ta sẽ vui vẻ sẽ cảm động sao?”

40. Chương 40

Long Khiếu Thiên nhắm mắt lại giấu đi đau đớn, “Ta biết người sẽ không tha thứ ta, cũng biết vô luận ta làm thế nào cũng vẫn hồi không được lòng của người, nhưng muốn ta lấy một nữ nhân không yêu vào cửa thì tuyệt đối không thể, ta không nắm chắc đối xử tử tế nàng, cũng không thể làm cho cả đời nàng hạnh phúc, cho nên ta nguyện ý gánh tất cả hậu quả.”

“Người.... rất ích kỷ cũng rất đáng ghét, ta thật vất vả mới quen cuộc sống không có người, thử quên đi người nhưng người lại cố tình không chịu buông tha ta, sau còn muốn dùng phương thức này nhiễu loạn lòng ta, người tự hủy tương lai là muốn trừng phạt mình hay muốn ta áy náy cả đời?”

“Không có gì khổ sở bằng chuyện mất đi người, ta.... ở trong thiên lao ẩm thấp này thật ra không khác gì với ở bên ngoài, bởi vì không có người ở cùng ta, bất kể ta ở đâu cũng giống như ở thiên lao, mỗi khổ sở như sống dưới địa ngục, ta không sợ chết, cũng không sợ bị mất vương vị, ta chỉ sợ không có người ta làm sao sống hết quãng đời dài còn lại.”

Ninh Đan Hi viền mắt ẩm ướt, hai hàng nước mắt kìm không được lăn rơi xuống, “Cho nên người thà rằng kháng chỉ không tiếc bị xử tội tử?”

Long Khiếu Thiên lộ ra một nụ cười khổ so với khóc còn khó coi hơn, “Ta hiện tại đã là người mang trọng tội, không có tư cách xin người ở bên cạnh ta cũng không hy vọng xa vời văn hồi, người có thể yên tâm sống cuộc sống của người coi như chưa gặp được người như ta, người có thể đi rồi về sau đừng đến đây nữa, thiên lao không phải nơi người có thể ở lâu mau rời đi để tránh bị ta liên lụy!”

“Người thật ngốc!” Ninh Đan Hi nước mắt rơi càng nhiều hơn, nhin không được kích động trong lòng lên tiếng gào thét, “Nếu ta sợ bị người liên lụy sẽ không đến!”

“Đan Hi, người khóc vì ta sao?” Long Khiếu Thiên đi đến lau đi nước mắt trên mặt hắc, “Không nghĩ tới trước khi chết còn có thể nhìn thấy người chảy nước mắt vì ta, ta đã rất thỏa mãn, cho dù bây giờ chết đi cũng không tiếc nuôi!”

“Đừng nói vậy!” Ninh Đan Hi khổ sở ngăn lại hắc, “Nếu người thật nghĩ cho ta thì đừng làm chuyện ngu ngốc đó! Ta không cần người dùng tánh mạng hoàn lại, ta chỉ muốn người sống thật tốt!”

“Đã quá muộn,” Long Khiếu Thiên thản nhiên cười, trong con người tối đen bình tĩnh có vô hạn tình cảm vượt qua sống chết, “Ta kháng chỉ bị định tội đã thành kết cục đã định, cho dù đại la thần tiên cũng cứu không được ta.”

“Ai nói không được? Chỉ cần người thay đổi tâm ý đồng ý Hoàng Thượng tứ hôn, không những lập tức được phóng thích còn có thể khôi phục thân phận Vương gia.”

“Ta không thể đồng ý, người hắc biết rõ điểm này, công danh lợi lộc nhất thời ta cũng không để ý” Long Khiếu Thiên cố chấp nhìn thẳng vào y, “Lòng ta chỉ có một mình người không có chỗ dư để chứa người thứ hai, nếu miễn cưỡng cưới nàng chẳng những không công bằng đối với nàng, đối với ta cũng một loại tra tấn, ta rất yêu người cho nên không muốn phụ người lần nữa!”

Nước mắt nóng bỏng lại theo trong mắt Ninh Đan Hi rơi xuống,” Chẳng lẽ không có biện pháp thoát thân khác sao?” Y hiểu hẳn nói rất đúng,dây dưa giữa bọn họ nhất định khó giải trong kiếp này đến chết cũng không thể,làm sao có thể vì kế tạm thời mà lồi thêm một nữ tử vào? Mặc dù y gợi ý hẳn lấy nàng vào cửa,nhưng y nhất định không thể bình tâm tĩnh khí chúc hẳn lấy thê tử xinh đẹp,nhưng y cũng không thể trơ mắt nhìn hẳn oan uổng mất đi tánh mạng,thật làm hẳn tiến thoái lưỡng nan.

Long Khiếu Thiên lắc đầu,” Ta cự tuyệt phụ hoàng tứ hôn ngay trước mặt cả triều làm phụ hoàng không thể xuống đài,hiện giờ muốn ông thu hồi mệnh lệnh lại khó càng thêm khó.”

“Ta không tin,nhất định có biện pháp có thể cứu ngươi!” Ninh Đan Hi tê tâm liệt phế kêu lên,y từng hận người nam nhân này,hận đến muốn đâm hẳn một dao,y từng nghĩ lòng mình sẽ không vì hẳn mà dao động nữa nhưng vừa nghe đến cả hai sắp âm dương cách biệt,tim giống như bị người ta siết chặt đau đớn.” Ta đi cầu thái tử điện hạ,hẳn nhất định có thể khuyên Hoàng Thượng thả ngươi.”

“Đừng đi “Long Khiếu Thiên ôm cổ y” Vô ích,phụ hoàng đã sớm hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào xin thay ta,mặc dù là đại hoàng huynh cũng khó biện hộ thay ta.”

Ninh Đan Hi rơi lệ đầy mặt,giọng nói nghẹn ngào:” Không thể cứ nhìn ngươi bị giam ở nơi này,không biết khi nào sẽ bị xử trảm!”

“Đừng khóc,xin ngươi đừng khóc”Long Khiếu Thiên hôn lên nước mắt rơi xuống trên mặt y,” Xin lỗi,ta lại làm ngươi thương tâm,tin tưởng ta đây là lần cuối cùng, nếu có kiếp sau ta hy vọng có thể gặp lại ngươi,đến lúc đó ta nhất định sẽ không tái phạm sai lầm giống nhau,cả đời quý trọng ngươi không chọc giận để ngươi khóc.”

“Không!Ta không muốn nghe ngươi nói những lời giống như di ngôn!” Ninh Đan Hi khóc rống tựa vào trong ngực hẳn khóc rống,”Ta nhất định sẽ cứu ngươi ra ngoài,ngươi chờ ta,ta nhất định sẽ cứu ngươi.”

Tô Tam đứng bên cạnh cũng nhin không được cảm thấy khổ sở,hắn xoay người sang chỗ khác âm thầm rơi nước mắt.

Long Khiếu Thiên nhẹ nhàng vỗ lưng Ninh Đan Hi như im lặng an ủi,môi hẳn hôn lên làn tóc,quyến luyến hưởng thụ thời khắc khó được,hắn phải nhớ thật kỹ hương vị của y,bởi vì chỉ sợ đây là lần ôm cuối cùng.....

Vừa ra khỏi thiên lao,Ninh Đan Hi vẽ mặt ngưng trọng không còn nước mắt,y bình tĩnh mở miệng nói với Tô Tam:” Ta muốn vào cung diện thánh khẩn cầu Hoàng Thượng thi ân đặc xá Khiếu Thiên,ngươi có thể giúp ta không?”

Tô Tam không cần nghĩ ngợi liền đồng ý,”Ninh công tử có thể cứu chữa lòng Vương gia,ta tất nhiên là nghĩa bất dung từ toàn lực tương trợ, ta vừa biết tổng quản thái giám trong cung,chỉ cần nhờ hẳn thông báo một tiếng nhất định có thể chuyển đến Hoàng Thượng biết,tốt xấu gì ngài cũng là ân nhân của thái tử và thái tử phi, Hoàng Thượng không thể không tiếp công tử.”

” Vậy xin nhờ ngươi!”

“Ngần vịn lần đừng nói vậy, đây là chuyện ta nên làm.”Trải qua lâu ngày chờ đợi,Ninh Đan Hi không lâu liền nhận được lời nhắn của tổng quản thái giám, nhắn Hoàng Thượng đồng ý gặp hẳn,mời hẳn lập tức tiến cung đến ngự thư phòng tấn kiến.

Giống như rơi xuống vực sâu vạn trượng tìm được một đường sống,Tô Tam phụ giúp đẩy xe lăn Ninh Đan Hi nhanh chóng tiến vào trong cung,hai người trong lòng đều mang theo hy vọng cứu được Long Khiếu Thiên.

Vào trong ngự thư phòng,đã có một nam nhân trung niên mặc long bào ngồi trên ghế rồng,thần thái uy nghiêm ánh mắt từ trên cao nhìn xuống có phong thái của bậc vua chúa.

41. Chương 41

“Tham kiến Hoàng Thượng” Ninh Đan Hi xoay người cúi đầu,Tô Tam cũng theo quỳ gối bên cạnh hẳn.” Xin tha hạ thần hai chân không tốt không thể quỳ lạy.”

“Không sao, miễn lễ!” Long Kinh Vũ tựa nghiêng trên ghế rồng ra lệnh một tiếng: “Các người đều lui ra, ta muốn nói chuyện với một mình hần.”

“Tuân chỉ!” Tô Tam cùng đứng lên cùng thái giám bốn phía lui xuống.

“Người chính là người làm cho Thiên nhi bị quỷ ám đến nỗi cự tuyệt tứ hôn của trẫm sao?”

Ninh Đan Hi giật mình ngược mắt lên, “Hoàng Thượng làm sao biết được?”

“Trẫm chính là vua của một nước, có chuyện gì mà trẫm không biết?” Con người sắc bén của Long Kinh Vũ nhìn thẳng vào y, “Thiên nhi nghĩ nó không nói là có thể giấu diếm được pháp nhãn của trẫm sao, nhưng nó không biết trẫm sớm phái thám tử điều tra rõ mọi người xung quanh hần, bao gồm chuyện nó đưa người vào vương phủ làm nam sủng, hơn nữa từ ngày nó từ cửa hàng vải của người về cả ngày rầu rĩ không vui, rồi nó còn vì người cự tuyệt ta ban hôn.”

” Nếu Hoàng Thượng đã biết mọi chuyện, vậy cũng đoán được ta đến đây vì muốn xin hoàng thượng tha hần.”

“Trẫm trước đó đã đoán được người sẽ đến cung tìm trẫm!” Long Kinh Vũ lạnh lùng đánh giá dung nhan xuất sắc của y “Không hổ là người làm Thiên nhi ta mê đắm quả nhiên là tinh hoa, sắc đẹp thoát tục xuất chúng có thể nói nhất tuyệt, chẳng trách nó ngay cả tánh mạng cũng không cần vì muốn bảo vệ người, hèn chi nó không cần giang sơn chỉ muốn người đẹp.”

“Ta biết hần vì ta mới kháng chỉ, cho nên hôm nay ta đến xin Thánh Thượng chữa cho hần con đường sống, đặc xá vô tội.”

“Người muốn trẫm thả nó thành toàn cho các người sao?” Long Kinh Vũ không giận ngược lại cười nhưng nụ cười không có truyền vào đáy mắt, “Coi như người đừng cảm không sợ chết đến đây xin tha cho hần, trẫm thích người vì Thiên nhi mà không chùn bước, không uống công nó chung tình với người, nhưng thân là người đứng đầu thiên hạ, thân là phụ thân, trẫm không thể dung túng hần cố chấp vì một nam tử, việc gì cũng không để ý, ngay cả trách nhiệm sinh con nối dòng cũng quên, càng không thể cho phép các người ở cùng một chỗ!”

Huyết sắc từng chút từng chút rút khỏi gương mặt Ninh Đan Hi, “Ý Hoàng Thượng chính là?”

” Thiên nhi là đứa con ta vất vả nhiều năm mới tìm được, cho dù trẫm tuyệt tình thế nào cũng không muốn giết đứa con mới tìm lại được, nhưng quân vô hí ngôn ta nói đã nói ra thì không thể thu hồi, trừ phi người nguyện ý hy sinh.” Long Kinh Vũ lạnh lùng trong mắt hiện lên tính toán, hần vỗ tay một cái, tiểu thái giám phía sau rèm lập tức bưng ra một chung rượu.

“Đây là cái gì?” Ninh Đan Hi run rẩy nhìn tiểu thái giám bước đến gần y, sau đó đem chung rượu đặt lên mặt đất trước mặt y.

“Rượu độc! Chỉ khi người chết nó mới không kiên quyết không lấy Duyệt Bình quận chúa, nếu người muốn nó thoát tội vậy hãy uống cạn chung ấy!” Trên thực tế Long Kinh Vũ vốn không muốn giết Long Khiếu Thiên, nhốt nó vào thiên lao bất quá ép Ninh Đan Hi đến đây chịu chết mà thôi, vì để trừ hoàn toàn mầm tai họa, chỉ ủy khuất Thiên nhi vài ngày, cho dù Ninh Đan Hi không có tiền cung tìm ông, ông cũng tính tự mình triệu kiến y ban y cái chết, bất kể chọn con đường nào Ninh Đan Hi đó đều là con đường chết.

“Có phải chỉ cần ta uống xong chung rượu độc này, ngài sẽ thả hần?”

“Đương nhiên, đã không còn lý do để nó cự hôn, ta còn lý do để giam nó sao?” Đùng trách ông lòng dạ độc ác, ông không thể nhìn Long Khiếu Thiên vì một nam tử tự chịu diệt vong, chỉ có giải quyết Ninh Đan Hi mới có thể vĩnh trừ hậu họa.

“Ta hiểu được!” Ninh Đan Hi trong lòng không có giằng co, chỉ cần có thể cứu được Long Khiếu Thiên, y chết cũng không tiếc, duỗi bàn tay ra cầm lấy chung đựng rượu độc một hơi uống cạn sạch.

Long Kinh Vũ kinh ngạc nhìn y không chút do dự uống cạn chén rượu độc giống như liệt sĩ khảng khái hy sinh, y chịu hy sinh tánh mệnh vì Thiên nhi? Ông từng nghĩ phải bảo thái giám dùng sức mạnh bắt y uống.

Một dòng máu tươi theo khoeo miệng Ninh Đan Hi chảy xuống, chỉ chốc lát thời gian chất độc đã xâm nhập ngũ tạng lục phủ Ninh Đan Hi, hần đau đớn không chịu nổi nói: "Hoàng Thượng..... xin người chuyển lời với Khiếu Thiên.... Ta đã không hận hần bất kể hần thiếu ta hay ta thiếu hần tất cả đều xóa bỏ nói hần...sống cả phần của ta..... Ta ở âm tào địa phủ..... cũng sẽ chúc phúc hần và Duyệt Bình công chúa....."

"Người....." Nhìn y như ngọn đèn trong gió lung lay sắp tắt, Long Kinh Vũ có chút không đành lòng quay mặt đi, làm Hoàng Thượng nhiều năm tự tay trừ không biết bao nhiêu phản tặc, ngay cả huynh đệ cũng giết chưa bao giờ nường tay, đây là lần đầu tiên ông cảm thấy không đành lòng.

Ninh Đan Hi ôm bụng ngã xuống mặt đất, khuôn mặt không còn máu đau đến nhú chung một chỗ, đau đớn như bị lửa đốt càng ngày càng mãnh liệt, ánh mắt cũng càng ngày càng mờ, cảnh vật chung quanh cùng bóng dáng Long Kinh Vũ đều dần dần thấy không rõ," Xin ngài tuân thủ hứa hẹn..... thả Khiếu Thiên....."

Dùng tia sức lực sau cùng nói xong câu đó mi mắt của y rũ xuống, nặng đến y muốn mở mà mở không ra, bóng đêm phủ xuống, y cảm giác chính mình thoát khỏi hoàng cung xanh vàng rực rỡ mà lạnh như băng, một tia sáng màu trắng quẩn quanh người hần, đau đớn trong người cũng không còn, y an tâm buông xuống, trong hoàng hốt trung đường như nhìn thấy Long Khiếu Thiên chạy đến ôm y, cực kỳ đau đớn thét tên của y, nhưng y không có cách nào nói chuyện với hần.....

Khiếu Thiên..... kiếp sau gặp lại

42. Chương 42

"Vương gia.... tin tức tốt.... Hoàng Thượng chịu thả ngài" Tô Tam đem lệnh đặc xá đến thiên lao, Long Khiếu Thiên rất nhanh được phóng thích.

Đi ra khỏi thiên lao Long Khiếu Thiên hít lấy không khí tự do nhưng trên mặt không có một tia vui sướng nên có, ngược lại trong lòng đầy nghi hoặc, phụ hoàng tại sao thay đổi chịu cho hần con đường sống? Thật kỳ lạ, rất kỳ lạ!" Tô Tam, Đan Hi, Y không phải rời đi cùng người sao? Y hiện tại ở đâu? Ta muốn gặp y, nói y biết tin tức này!"

"Chuyện này....." Tô Tam gục đầu xuống muốn nói lại thôi.

"Vì sao ập a ập úng? Có gì cứ nói thẳng!" Không nhìn thấy dáng người Ninh Đan Hi, Long Khiếu Thiên trong lòng không biết tại sao có dự cảm không lành.

Tô Tam thở dài một hơi biết giấy không thể gói được lửa, đành phải thẳng thắn nói cho hần biết tin dữ Ninh Đan Hi bị ban cái chết, ngữ điệu mang theo bi thương khó có thể nói thành lời." Ninh công tử hần..... Một lòng muốn giải cứu Vương gia thoát khỏi hiểm cảnh, liều lĩnh tiến cung diện thánh, khẩn cầu Hoàng Thượng thả Vương gia nhưng không nghĩ đến bị ban rượu độc."

Thoáng như bị sét đánh trúng, Long Khiếu Thiên sắc mặt đại biến."Người nói cái gì? Đan hi bị ban cái chết?"

Tô Tam vẻ mặt tối sầm" Y trước đó không lâu uống xong chén rượu độc, khi ta vào xem y thì đã không kịp, y nằm trong ngự thư phòng tắt thở đã lâu."

"Y đã chết!? Không! Không! Không! Đan Hi!" Phát ra bi rống rung trời Long Khiếu Thiên tựa như trúng tà đẩy hần ra, một đường thẳng đến trong cung, thái giám cùng các cung nữ thấy hần vẻ mặt xanh mét như cha mẹ chết đáng vẻ giống như bị điên, đều sợ tới mức trốn chung quanh có thể tránh thì tránh, không người dám tiếp cận hần.

Long Khiếu Thiên không để ý bọn thị vệ khuyên can liên tục đẩy ra vài thị vệ chặn đường phóng đến ngự thư phòng.

Sau khi tổng quản thái giám biết được tin tức nhanh chóng chạy đến ngăn lại đường đi của hần," Vương gia, không được Hoàng Thượng cho phép, ngài không thể vào ngự thư phòng."

"Cút ngay, ta muốn gặp Đan Hi! Ta biết y ở bên trong!" Long Khiếu Thiên hung tợn rít gào nói, bộ dáng như ông không cho hần sẽ liều mạng."Ta sẽ không để cho y cô đơn một mình bên trong!"

Tổng quản thái giám phân rõ phải trái với hần,” Người ngài nói sớm không ở bên trong, Hoàng Thượng sớm sai người đưa thi thể y đi rồi.”

“Y bị đưa đi đâu? Nói mau!” Long Khiếu Thiên dùng sức bắt lấy bờ vai của ông, vẻ mặt mang theo đe dọa.

Tổng quản thái giám cho tới bây giờ chưa từng thấy qua bộ dạng muốn giết người của hần sợ tới mức chân cũng nhũn ra,” Trước mắt tạm đặt ở trong phòng tắm liệm chờ người Ninh phủ đưa về hạ táng.”

“Phòng Liệm ở nơi nào? Mau dẫn ta đi!”

Tổng quản thái giám bắt đắc dĩ đành phải đưa hần đi sợ nếu không đáp ứng ông sẽ bị hần vặn gãy cổ, bảo vệ sinh mạng là thượng sách.

Vừa mở cửa phòng tắm liệm, một loại mùi hôi của xác chết bay đến, tổng quản thái giám nhin không được nín thở, Long Khiếu Thiên ở phía sau ông lại không thèm quan tâm lướt qua ông, trực tiếp vọt vào, một cỗ quan tài đã được sắp xếp chỉnh tề, phòng tắm liệm này là nơi dùng để thi thể người chết trong cung.

“Đan Hi, người ở đâu?” Long Khiếu Thiên giống như điên mở từng cái quan tài ra xem xét, thẳng đến mở ra cái quan tài nằm ở góc tường phát hiện Ninh Đan Hi đang nằm bên trong, thân thể cứng ngắc phủ áo bào trắng mà y thích nhất, hai mắt nhắm chặt, trên gương trắng không thể trắng hơn nữa không còn một tia hơi thở, y tựa như chỉ đang nằm ngủ.

“Thì ra người ở trong này!” Long Khiếu Thiên ôm lấy y, vẻ mặt vừa khóc vừa cười,” Ta rốt cục tìm được người, người có phải đang giận giỗ ta, cho nên cố ý trốn ở đây làm ta sốt ruột!”

Tổng quản thái giám nhìn thấy hần không bình thường, nhanh chân chạy theo vào, cả gan mở miệng khuyên nhủ:” Vương gia, ngài nhìn rõ đi, y sớm đã chết!”

“Nói vậy!” Long Khiếu Thiên vuốt lên mái tóc đen của hần, gương mặt vừa khóc vừa cười” Y không có chết? Y chỉ ngủ thôi!”

” Vương gia, ngài tỉnh táo một chút, y thật sự chỉ là một xác chết không còn thở!”

“Câm mồm, người không được luôn miệng nói hần chết!” Long Khiếu Thiên đem mặt để gần gò má không còn hơi ấm co xát quay lại,” Đan Hi của ta không có chết, người nhìn đi y chỉ đang ngủ, y nhất định chờ ta gọi hần dậy.”

“Ngài đừng như vậy, mau buông thi thể y xuống, bằng không dính mùi xác chết sẽ sinh bệnh.”

Long Khiếu Thiên dùng hết sức ôm thân thể lạnh như băng vào trong ngực,” Đan Hi, ta đã tới gặp người, mở to mắt nhìn xem ta đi, người của người lạnh quá nhất định bị nhiễm phong hàn, không sao ta sẽ sưởi ấm cho người, người mau tỉnh lại theo ta trở về được không?”

Tổng quản thái giám hoảng sợ nhìn hần không ngừng nói chuyện với người chết, nghĩ thầm hần không phải nhất thời không tiếp nhận được đả kích Ninh Đan Hi chết mà thần trí không rõ chứ

” Vương gia, người chết không thể sống lại, người trong ngực ngài quả thực đã chết!”

Long Khiếu Thiên nào nghe lọt câu nào, hần ôm Ninh Đan Hi đứng lên, tiếp tục dùng giọng thấp nói:” Người tại sao còn không tỉnh lại? Có phải đang giận ta đến muộn không? Thực xin lỗi, ta không nên để người ở lại một nơi lạnh như băng thế này, ta sẽ đưa người trở về, người từng nói người muốn trở lại Ninh phủ, trở lại nơi chứa bao kỷ niệm thời còn trẻ của chúng ta, ta là người hầu người là thiếu gia, trong cung lễ nghi rườm rà cũng khôn thể tránh buộc, chỉ có ta và người hai người vĩnh viễn ở cùng một chỗ. ” Hần vừa nói vừa đi ra ngoài.

“Ngài muốn đưa y đi đâu?” Tổng quản thái giám thấy thể đuổi theo giữ chặt hần, muốn ngăn cản hành vi điên cuồng của hần, lại bị Long Khiếu Thiên hất tay ra.

“Đừng chặn đường, ta phải nhanh cùng Đan Hi đoàn tụ!” Long Khiếu Thiên không cho bất luận kẻ nào đụng vào thân thể Ninh Đan Hi, ôm y trong ngực tựa như giữ lá bùa hộ mạng, ánh mắt mơ màng nhìn thẳng phía trước, không để ý tổng quản thái giám ở phía sau quát to, hần ôm Ninh Đan Hi ra khỏi phòng tắm liệm nhanh chân đi ra cung.

Thủ vệ ngăn không được hấn, chỉ có thể trở mắt nhìn theo bóng người ảo não của hấn rồi đi.

Một đường chạy như điên trở về Ninh phủ, hấn đá mạnh vào cửa, tổng quản vội vã chạy đến mở cửa ra, còn chưa kịp hiểu rõ xảy ra chuyện gì đã thấy Long Khiếu Thiên ôm thi thể Ninh Đan Hi mặt không chút thay đổi, không nói lời nào sải bước đi vào, Nhâm tổng quản gọi hấn thế nào hấn cũng không phản ứng, hấn nện từng bước ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía trước, đi đến phía sau hậu viện.

Mấy tỷ nữ cùng gia đình nhìn đều vô cùng sợ hãi, không biết làm sao, hạ nhân dần dần vây xem càng ngày càng nhiều nhưng Long Khiếu Thiên vẫn không thay đổi sải bước đi, đối với sự việc quanh mình làm như không thấy có tai như diếc.

Đi vào trong phòng hạ nhân trước đây, hấn một cước đá văng cửa phòng, trong phòng bài trí vẫn như cũ, giường cùng mặt bàn được dọn sạch sẽ, không nhiễm bụi bặm, đại biểu Ninh Đan Hi trân trọng gian phòng của bọn họ ngày xưa bao nhiêu, ngày thường đều bảo hạ nhân đứng giờ đến dọn dẹp.

Hấn ôm Ninh Đan Hi đặt lên giường, "Đan Hi, ta đưa ngươi đã trở lại, ngươi còn nhớ rõ không? Năm đó ngươi đã gạt Ninh lão gia lên đến trong phòng này gặp ta."

Cảnh tượng năm đó giống như được tái hiện, trên mặt Long Khiếu Thiên nổi lên nụ cười ngốc nghếch, "Khi đó ngươi rất đẹp tựa như thần tiên trên trời hạ phàm, ta thật không dám tin ngươi lại chịu nằm trong lòng ta, làm ta tưởng mình đang nằm mộng."

Hấn cúi đầu hôn lên khuôn mặt không có tức giận, "Còn nhớ rõ lúc ấy ngươi đã thề thế nào không? Ngươi nói ngươi vĩnh viễn cũng không rời khỏi ta, sống cùng ta đến răng long đầu bạc, cho nên ngươi tuyệt đối không thể thất ước, lần trước chúng ta bởi vì Ninh lão gia ở giữa ngăn cản mà cách nhau mười năm, lần này trải qua bao nhiêu gian khổ, hiểu lầm đã được xóa bỏ, ta sẽ không bao giờ buông tha ngươi, ta hứa sẽ không bao giờ ... làm tổn thương đến một cọng lông tơ của ngươi, chỉ cần ngươi tỉnh lại, lại một lần nữa gọi tên của ta, cho dù ngươi còn hận ta cũng không quan trọng, đây là trừng phạt ta đáng bị, ta đồng ý để ngươi đánh chửi, chỉ cần ngươi mở to mắt nhìn ta!"

Một giọt lệ nóng theo khóe mắt hấn chảy xuống, trả lời lại hấn chỉ có tiếng vang trong căn phòng trống trải. "Ngươi vẫn không chịu tỉnh lại sao? Nhất định còn chưa tha thứ ta? Ta ở bên cạnh ngươi có được không? Đợi ngươi chịu nguyện ý tỉnh lại, bao lâu ta cũng đợi, từ nay về sau ta sẽ không rời khỏi ngươi, ta sẽ vẫn ở bên cạnh ngươi, thẳng đến ngươi chịu mở mắt gọi ta một tiếng Khiếu Thiên."

Nâng lên bàn tay cứng như đá lần nữa hôn lên, Long Khiếu Thiên nằm xuống bên cạnh y, còn tay kia vẫn ôm chặt thi thể hấn, ngay cả ngửi thấy mùi hôi trên cơ thể hấn phát ra cũng không để ý. "Ngủ ngon đi, ta yêu ngươi, Đan Hi, đời này kiếp này ngươi đều là người bầu bạn duy nhất của ta, đợi ngày mai ánh mặt trời lên cao, ta liền bái đường thành thân với ngươi, ta muốn ngươi làm tân nương của ta, chúng ta sẽ ... không chia ly nữa!"

43. Chương 43: Kết Thúc 1

Khi Hoàng Thượng nhận được tin động trời Long Khiếu Thiên muốn thành thân cùng người chết, lập tức cấp tốc chạy tới vương phủ chuẩn bị ngăn cản lễ thành thân hoang đường nhất từ trước đến nay. Khi ông đi tới phát hiện nơi nơi giăng đèn kết hoa, mỗi một cánh cửa đều dán chữ hỉ đỏ thắm nhưng tân khách đến tham gia chỉ có một số người quen: Thái tử, thái tử phi, Tô Tam, tổng quản cùng đám người trong Ninh phủ, ai cũng mặt ủ mày ê sắc mặt căng thẳng, không có một chút không khí vui vẻ.

Long Kinh Vũ đi vào hỉ đường chỉ thấy Long Khiếu Thiên mặc một thân tang lang quỳ gối trước lễ đường, trong tay ôm thi thể người chết cũng mặc áo đỏ, đang chuẩn bị bái đường.

"Tham kiến Hoàng Thượng!" Ở đây ngoài trừ Long Khiếu Thiên cùng người chết bên cạnh hấn mấy người khác đều quỳ xuống hành lễ Long Kinh Vũ.

Long Kinh Vũ khoát tay áo, bảo bọn họ không cần quỳ, tất cả tâm tư đều đặt trên người Long Khiếu Thiên, "Thiên nhi, con tỉnh táo cho lắm, Ninh Đan Hi đã chết, còn bái đường cái gì? Con đừng làm càn!"

” Đan Hi của ta không phải đang sống rất tốt sao? Hắn không phải dựa vào bên người ta sao, làm gì chết?” Long Khiếu Thiên giọng nói trống rỗng như rơi vào ảo cảnh hạnh phúc giả tạo, mặc cho ai cũng không thể kéo hắn khỏi ảo cảnh có Ninh Đan Hi còn sống.

“Con đường đường là một Vương gia, lại vì một nam tử khiến mình giống người điên, quả thực mất mặt xấu hổ!” Long Kinh Vũ vô cùng tức giận, cũng nhìn không được hành vi hắn lừa mình dối người, đi đến phía trước muốn cho hắn một bạt tai hy vọng có thể đánh tỉnh hắn.

“Phụ hoàng bớt giận, thập tứ đệ không phải cố ý như thế.” Long Khiếu Đường đứng lúc đi ra khuyên can, “Bắt đầu từ ngày hôm qua nhìn thấy Ninh Đan Hi chết về sau đó đệ ấy vẫn bộ dạng thế này, mặc kệ chúng ta khuyên hắn thế nào, nói hắn biết người này đã chết, hắn đều không chịu tin, còn ôm chặt thi thể y không cho bất luận kẻ nào nhích đến gần, hắn dường như kiên trì cho rằng người trong ngực y còn sống, chẳng những giúp y tắm rửa, chải tóc lau mặt, thậm chí sống cùng y chung một phòng, cùng ngủ một giường, ngay cả thi thể Ninh Đan Hi mặc áo hỉ cũng một mình đệ ấy tự thay, theo nhi thần suy đoán, đệ ấy chắc bị kích thích quá nên điên rồi.”

“Cái gì?” Long Kinh Vũ nghe đến chữ “điên” giống như bị đả kích quá lớn, lui từng bước về phía sau, ông kinh ngạc trừng mắt nhìn khuôn mặt cười ngây ngô của Long Khiếu Thiên, không ngừng nói lời ngon ngọt với người chết, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được hắn đầu óc không bình thường, ông vốn nghĩ sau khi Ninh Đan Hi chết, Long Khiếu Thiên nhiều lắm thương tâm một khoảng thời gian dần dần sẽ phai nhạt, rồi sẽ bắt đầu cuộc sống mới, tuyệt đối không nghĩ tới đối lấy kết quả thành như hiện tại.

Là ông làm sai rồi sao? Ông không nên giết Ninh Đan Hi sao?

“Đan Hi, chúng ta cùng báai đường, đầu tiên phải nhất báai thiên địa.” Long Khiếu Thiên ôm xác Ninh Đan Hi chuyển hướng quỳ ngoài cửa cúi đầu, tiếp theo lại xoay người sang Long Kinh Vũ cúi đầu, “Nhị báai cao đường, hiện tại chúng ta chính thức kết làm vợ chồng, trời cao chứng giám, ta nhất định sẽ làm người hạnh phúc, mặc kệ ai cũng không có thể chia rẽ người và ta.” Hắn lại ôm lấy y đi vào trong tân phòng sau hậu viên, “Bây giờ là động phòng, ta thật sự rất vui vẻ.”

” Ai trong các người nhanh ngăn lại hắn!” Long Kinh Vũ từ trong hoảng sợ lấy lại tinh thần, “Chẳng lẽ thật nhìn nó cứ tiếp tục như vậy?”

Long Khiếu Đường hé ra khuôn mặt đau khổ, lắc đầu không nghe theo. Trong không khí ngọt ngào, chân mọi người đều giống mọc rễ, buồn bã không ai muốn động.

Lý Vân Nương rơi lệ, đau lòng khóc nức nở nói, “Tại sao có thể như vậy? Là ta sai, nếu ta vẫn ở lại không đi, thì Ninh đại ca sẽ không chết.”

“Không phải là người sai!” Long Khiếu Đường ôm vai nàng dịu dàng an ủi, “Đừng tự trách, xảy ra chuyện như vậy ai cũng không muốn.”

Lý Vân Nương khóc thương tâm, “Ta cho tới bây giờ không nghĩ đến Ninh đại ca cùng Vương gia chính là một đôi, hôm nay rốt cuộc bọn họ có thể ở cùng nhau, tại sao một người chết một người bị điên? Trời cao tội gì hành hạ đôi uyên ương số khổ này!”

Long Khiếu Đường nén đau đớn trong lòng thở dài một hơi, “Ta không cách nào ngăn cản trận bi kịch này xảy ra, thật sự không có tư cách làm huynh trưởng đệ ấy.”

Tô Tam cúi đầu, “Đều do ta sai, ta lúc ấy hắn nên khuyên Ninh công tử không nên tiến cung, lúc ấy ta chỉ lo an nguy của Vương gia, mà không lo lắng đến an toàn tính mạng của hắn.”

“Là lỗi của trẫm.” Trên khuôn mặt Long Kinh Vũ lộ vẻ khổ sở giống như chớp mắt già đi rất nhiều, “Trẫm ban Ninh Đan Hi cái chết, tự cho rằng có thể gọi con trai quay về, ngược lại hại nó bị điên, trẫm thực hối hận!”

Lý Vân Nương đột nhiên vùng khỏi cánh tay Long Khiếu Đường, quỳ xuống trước mặt Long Kinh Vũ, “Hoàng Thượng, xin ngài nghĩ biện pháp cứu Ninh đại ca, chỉ cần y có thể sống lại, Vương gia nhất định sẽ khôi phục bình thường, ta xin ngài hu hu!”

“Vân Vương,nàng cũng điên giống đệ ấy sao?”Long Khiếu Đường đưa tay đỡ lấy nàng,” Người đã chết làm sao có thể sống lại!”

“Đường Nhi nói đúng,trầm thân là chứng quả thiên hạ,lại cứu không được một người chết,cũng cứu không Thiên nhi trở về,”Long Kinh Vũ lắc đầu,” Trầm tìm Thiên nhi,rồi lại mất đi nó.”

Lý Vân Nương nghe không cách nào cứu,sắc mặt nàng trắng bệch lòng đau như đao cắt,chỉ có thể che mặt khóc,giống như muốn khóc hết nước mắt.

Tổng quản Ninh phủ yên lặng đứng bên cạnh,giống như gặp ma nhìn sang hướng tân phòng, miệng thì thảo luận bầm bầm:”Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt, thiếu gia và Thần Hằng rốt cục có thể thực hiện nguyện vọng khi còn trẻ,kết làm người yêu ở chung với nhau cả đời,đợi chờ nhiều năm như vậy bọn họ cuối cùng có thể được như ý nguyện.”

Cả sảnh đường khóc thảm thiết,chỉ có Long Khiếu Thiên ở trong tân phòng vẻ mặt vui vẻ,ôm thi thi thể Ninh Đan Hi cùng nhau nằm trên tân giường,đem tất cả mọi người ngăn cách bên ngoài,đem hết tất cả hỗn loạn cách xa,bỏ xuống hồng trần.Ở trong mắt hắn chỉ có một mình Ninh Đan Hi,ở trong trời đất cũng chỉ có mỗi Ninh Đan Hi,cuộc đời này chỉ muốn có y bên cạnh,những chuyện ngày xưa đã hóa thành mây khói.

Người hắn yêu nhất đang trước mắt cũng vĩnh viễn sống trong lòng hắn.

44. Chương 44: Phiên Bản He

“Vân Vương,nàng cũng điên giống đệ ấy sao?”Long Khiếu Đường đưa tay đỡ lấy nàng,” Người đã chết làm sao có thể sống lại!”

“Đường Nhi nói đúng,trầm thân coi quả thiên hạ lại cứu không được một người chết cũng cứu không được Thiên nhi “Long Kinh Vũ lắc đầu” Trầm tìm được Thiên nhi rồi lại mất đi nó.”

“Xin để ta nói một lời,cũng không phải hoàn toàn không có cách cứu,”Tô Tam xen vào trong lúc bọn họ đang nói,” Ta nghe nói có một cao nhân trời sinh có bản lĩnh thông thiên,chẳng những biết thuật kỳ môn động giáp hơn nữa còn tinh thông các loại vu thuật,phát tiễn ở hai thế giới âm dương,ngay cả quỷ sai thấy hắn cũng phải nể ba phần,bởi vậy người dân truyền rằng hắn có được năng lực thần kỳ chữa trị bách bệnh,nói không chừng hắn sẽ có biện pháp cứu Ninh công tử cùng Vương gia.”

“Lời ấy thật sao?” Ánh sáng hy vọng nhất thời chiếu sáng lên mọi người, Lý Vân Nương ngừng khóc vui mừng hỏi.

“Tại thời điểm thương tâm,ta nào dám thêm dặt chuyện để mọi người vui vẻ!”

Lông mày sầu tư của Long Kinh Vũ dãn ra.” Cao nhân này hiện đang ở chỗ nào? Trầm lập tức phái người đi mời hắn đến đây.”

“Hắn rất ít xuất hiện cũng không thích sống nơi đông người, ngày thường hắn đều ở ngọn núi cao bên ngoài kinh thành tránh xa người ngoài,chẳng qua thái độ của hắn có chút cổ quái,không muốn xuất đầu lộ diện ra ngoài gặp khách,cũng không tùy tiện giúp người,nhất là những người chức cao quyền trọng hắn càng tránh,từng có vương công quý tộc nghe nói hắn thần thông quảng đại,phái người nói muốn hắn làm quân sư cho mình,ai ngờ hắn đóng cửa không tiếp.”

“Chẳng lẽ trầm phái nhân mã đi hắn cũng không chịu gặp sao?”

” Chỉ sợ như thế!”

” Vậy trầm liền phái trọng binh đến đó bao vây,ép cũng phải ép hắn đi ra! Để xem hắn có dám không ra không!”

“Tuyệt đối không thể,nghe nói vị cao nhân này tính cách thanh cao,chịu mềm chứ không chịu cứng,thà rằng ngọc nát đá tan cũng không chịu nhượng bộ,nếu Hoàng Thượng dùng thủ đoạn ép hắn,chỉ sợ hắn không tiếc tự vẫn kháng chỉ.”

“Vậy người nói xem dùng cách nào hắn mới chịu cứu người?”

“Việc này.....” Tô Tam cúi đầu suy nghĩ, “Theo ý kiến của tiểu nhân, không bằng tôi tự mình đánh xe ngựa đưa Vương gia cùng Ninh công tử đến bá kiến, tin hẳn sẽ cảm động thành ý của chúng ta mà ra tay cứu giúp.”

“Được được, nhưng theo bộ dạng thập tứ hoàng đệ trước mắt, hẳn đồng ý mang theo Ninh Đan Hi đi với người sao?” Long Khiếu Đường đưa ra nghi ngờ.

” Thời điểm đặc biệt phải dùng cách đặc biệt,” Tô Tam lớn mật đề nghị” Xin ngài phái thị vệ đến cửa sổ tân phòng thổi khói mê vào, chờ Vương gia ngất đi, sẽ đem hẳn cùng với thi thể Ninh công tử lên xe ngựa.”

Long Kinh Vũ nghe xong có chút do dự, nhưng vì đứa con đành phải cực một lần.”Được, cứ làm theo lời người nói!” Ông lập tức sai thị vệ bên cạnh làm theo lời hẳn cũng phái người chuẩn bị tốt xe ngựa.

“Ninh đại ca cùng Vương gia lần này được cứu rồi!” Lý Văn Nương vui mừng rúc vào trong lòng trưởng phu, trong lòng không ngừng khẩn cầu trời xanh phù hộ chuyến đi lần này của Tô Tam.

Cứ như vậy, một chiếc xe ngựa chở Long Khiếu Thiên hôn mê cùng người chết đi ra khỏi hoàng cung, tiến đến thâm sơn nơi cao nhân ẩn cư.

Xe ngựa lộc cộc từ từ rời xa kinh thành tiến vào trong núi, Tô Tam thuận thực đánh xe ngựa cấp tốc chạy nhanh quá sơn đạo uốn lượn, xuyên qua thiên sơn vạn thủy cuối cùng đi đến nơi cuối cùng, ở xung quanh sơn động mọc đầy trúc, xe ngựa ngừng trước một gian nhà tranh.

Một nam tử mặc trang phục kỳ lạ từ bên trong cửa đi ra, tóc phía sau dùng một khăn vải vòng lại trên đỉnh đầu, khuôn mặt trắng như tuyết không lấy nhiễm hồng trần, thân hình gầy gầy vẻ giống như thần tiên lúc ẩn lúc hiện.

“Ta sớm đoán được các người sẽ đến!” Tô Tam vừa xuống xe ngựa còn chưa kịp mở miệng hỏi thăm, nam tử kia đã giành trước một bước nói ra nguyên nhân viếng thăm.

“Xin hỏi ngài chính vị cao nhân trong truyền thuyết sao?” Tô Tam không khỏi nghiêm giọng cung kính, chấp tay cúi đầu.

” Người ngoài dường như đều xưng hô ta như vậy, nhưng ta chịu không nổi danh hiệu này,” Cao nhân tựa vào cạnh cửa,” Người tìm đến ta vì hai người trên xe ngựa sao! Không, có lẽ nên một người chết một người còn sống.”

“Ngài quả nhiên đoán chuyện như thần, ngay cả mục đích ta đến đây ngài cũng biết rõ.”

“Lời khách sáo thì miễn đi!” Cao nhân sải bước đi về phía trước, từng bước đến gần xe ngựa, đưa tay xóc lên rèm vải, hẳn thăm dò nhìn vào trong thấy Ninh Đan Hi cùng Long Khiếu Thiên đang nằm trên thảm.

“Như ngài thấy, người chết là thiếu gia Ninh phủ, ngủ bên cạnh hẳn chính là thập tứ Vương gia, không biết ngài có phương pháp gì khiến cho Ninh công tử sống lại không, xin ngài ra tay tương trợ, bằng không Vương gia chúng ta sẽ diệt mất.” Tô Tam vội vàng theo sau, đau khổ khẩn cầu.

Cao nhân từ mũi hừ ra một tiếng,” Không phải muốn cứu là cứu được, để xem Vương gia của người có lòng không!”

Tô Tam sửng sốt một chút, không nghĩ hẳn đồng ý nhanh như vậy,” Vậy cao nhân đồng ý giúp đỡ sao?”

“Trước gọi tỉnh Vương gia người rồi nói!”

“Nhưng Vương gia..... từ sau khi Ninh công tử chết ngài ấy luôn thất thường, cho dù tỉnh cũng chỉ nói chuyện với Ninh công tử.”

“Ai nói?” Cao nhân từ trong lòng lấy ra một lọ thuốc quỷ dị, hẳn mở ra nút lọ, đem toàn bộ chất lỏng rục rở trong lọ đổ lên mặt Long Khiếu Thiên.

“Ngài..... ngài đang làm chuyện gì?” Tô Tam nhìn hẳn không biết đổ xuống chất lỏng nào, khiến khuôn mặt Long Khiếu Thiên ướt đầm giống như bị ngâm trong nước, muốn ngăn cản cũng đã không kịp.

“Đừng nóng vội, người nhìn kỹ xem!”

Chỉ thấy Long Khiếu Thiên đột nhiên ho khan,dần dần tỉnh lại,hắn trợn mắt mở to con ngươi thấy Tô Tam đưa đầu gần mặt hắn liền hỏi:"Tô Tam, ngươi đang làm gì?Đây là nơi nào nào?"

" Vương gia,ngài nhận ra ta!"

" Nói nhảm,ngươi hóa thành tro ta cũng nhận được!" Về mặt Long Khiếu Thiên giống như đang nghe hắn nói nhảm,chậm rãi ngồi dậy,lúc này hắn chú ý tới gương mặt nam tử xa lạ bên cạnh."Ngươi là ai?"

" Vương gia,hắn là cao nhân đến cứu Ninh công tử!"

"Đan Hi làm sao vậy?" Long Khiếu Thiên cúi đầu mới phát giác thân thể Ninh Đan Hi lạnh như băng giống như bị kích đến chỗ đau,lại nổi điên gầm thét:"Đan hi, ngươi làm sao vậy? Tỉnh lại đi."

"Câm miệng!" Cao nhân hung hăng quăng cho hắn một cái tát,bốp một tiếng,trong phút chốc không chỉ Long Khiếu Thiên,ngay cả Tô Tam đều ngây dại." Ngươi rốt cuộc có muốn cứu hắn sống lại không?"

Một bạt tai của hắn làm cho thần trí Long Khiếu Thiên hoàn toàn lạng lạng quay về hiện thực." Ngươi có biện pháp cứu hắn?"

" Phương pháp đương nhiên là có,chỉ cần ngươi chịu hi sinh."

Vừa nghe có cách cứu Ninh Đan Hi,Long Khiếu Thiên hoàn toàn khôi phục bình thường," Chỉ cần có thể cứu hắn,chuyện gì ta cũng đồng ý."

"Tốt lắm,đưa thi thể hắn vào trong!"Nói xong câu này,cao nhân xoay người đi vào trong nhà tranh,Long Khiếu Thiên không dám phí thời gian,ôm lấy Ninh Đan Hi đi theo phía sau,Tô Tam cũng muốn đi theo lại bị nhốt ngoài cửa không cho đi vào.

Một cánh cửa sổ mà ngăn được ánh sáng rực rỡ bên ngoài,bên trong vô tận bóng tối,cộng thêm không khí quỷ dị,cao nhân châm lửa vào ngọn nến,nhất thời chiếu sáng căn phòng đơn sơ." Đặt hắn lên trên giường đi."

Long Khiếu Thiên nghe theo.

"Muốn cứu hắn cần phải đúng vào giờ tý tháng giêng dương khí cực thịnh cùng với người thật lòng thương hắn,may mắn ngươi vừa lúc phù hợp hai điều kiện này, bởi vậy máu của ngươi có gọi hồn phách y quay về,cho nên phải dùng máu tươi của ngươi vẽ lên lên thất khiếu trên người,cùng với bảy bốn bốn mươi chính ngày không ngừng đưa máu mới vào trong cơ thể y,mới có gọi hồn phách y ở dưới âm phủ quay về thân thể,nhưng pháp này thuộc về nghịch thiên thuật vô cùng nguy hiểm,làm không tốt ngươi sẽ vì mất máu mà chết."

45. Chương 45

"Ta không sợ chết,cho dù phải hy sinh cái mạng này đổi lại mạng hắn cũng không tiếc."

"Ngoại trừ cung cấp máu cũng không được bởi vì thân thể y đã hư thối,cộng thêm phải ở nơi này bảy bốn bốn mươi chín ngày khởi tử hồi sinh phải dùng linh chi thảo ngâm mới có thể khiến y khôi phục nguyên trạng,loại cỏ linh chi này chỉ sinh trưởng phía trên đỉnh núi nhưng rất nhanh héo tàn,chỉ mỗi sáng sớm mới có thể nhìn thấy,cho nên mỗi ngày ngươi cần nhân lúc sáng sớm lên đỉnh núi hái,trước khi mặt trời lặn phải về đến nơi này,mới kịp lấy máu bôi lên thất khiếu trên người hắn, ngươi có thể không?"

"Đương nhiên."Long Khiếu Thiên đồng ý như đinh đóng cột,vì biểu hiện quyết tâm hắn lấy ra chủ thủ rạch một đường lên làn da mình để cho máu chảy ra,chiều theo lời cao nhân dặn hắn đem máu bôi lên mấy vị trí trên xác Ninh Đan Hi,chờ đến sáng hôm sau lại ra cửa lên trên đỉnh núi hái cỏ linh chi,sau lại vội vàng chạy về nhà tranh,đem thi thể Ninh Đan Hi ngâm trong nước đầy cỏ linh chi,sau đó lại bôi máu tươi của mình lên,một ngày lại một ngày,hắn vì cứu Ninh Đan Hi không ngại cực nhọc cũng chưa từng lên tiếng than khổ.

Nói cũng kỳ quái,làn da hư thối của Ninh Đan Hi dần dần khép lại,khôi phục bóng loáng trắng mịn như ban đầu,làm Long Khiếu Thiên không khỏi phấn chấn,cho dù bản thân bởi vì mỗi ngày một mỗi cùng thiếu máu mà càng gầy yếu.

Tô Tam nhìn khí sắc hần càng ngày càng kém, khuôn mặt cũng càng ngày càng ốm, bộ dáng như một chết, rất lo lắng thân thể hần chịu không nổi, vài lần muốn chạy đến giúp hần, nhưng đều bị cao nhân ngăn cản. "Nếu muốn cứu sống Ninh Đan Hi, thì đừng đến đó cứu hần, chỉ có dựa vào năng lực của hần mới cứu được người kia khỏi tử hồi sinh."

Tô Tam tuy có đầy bụng bức tức, nhưng nghĩ đến hần là người duy nhất có thể cứu Ninh Đan Hi cùng Vương gia, cho nên không dám mặt đối mặt với hần, chỉ có thể đem bát mẫn nuốt vào trong bụng.

Càng gần đến kỳ hạn bốn mươi chín ngày, Long Khiếu Thiên trong lòng càng thêm tin tưởng cùng kiên trì, thi thể Ninh Đan Hi dưới sự cố gắng của hần trở nên giống trẻ sơ sinh làn da đỏ ửng tản ra hồng phấn sáng bóng, mái tóc dài rậm rạp tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại.

Còn Long Khiếu Thiên thì ngược lại cả người gầy gò cơ hồ chỉ còn lại da bọc xương, bước chân đi trên mặt đất lảo đảo không vững, giống như đem tinh lực cùng sinh mệnh của mình chuyển sang trên người Ninh Đan Hi nhưng hần vui vẻ chấp nhận.

Tô Tam lo lắng không thôi, mắt thấy cuối cùng ngày đó đã đến nhưng không thấy Ninh Đan Hi có dấu hiệu tỉnh lại, hần nhìn về phía cao nhân ngồi trên ghế nhàn nhã vô sự, rất cục nộ không được lấy tất cả oán hận chất chứa trong lòng thổ lộ ra ngoài. "Người thật sự có cách cứu Ninh công tử sao? Mấy chục ngày qua không thấy người làm chuyện gì, chỉ có Vương gia một mình làm tất cả, Ninh công tử đến bây giờ còn chưa sống lại, người không phải là người không biết gì, muốn nhân cơ hội hại chết Vương gia của ta chứ?"

Cao nhân bàn tat phe phẩy cây quạt, không nhanh không vội mở miệng: "Người khẩn trương cái gì? Là hần tự nguyện liều mình đi cứu người chứ ta đâu buộc hần, cho dù hần chống đỡ không nổi cũng do hần tự tìm."

"Người không phải cao nhân sao? Lại còn nói mát như vậy!"

"Ta chỉ nói lời thật!" Cao nhân cũng không giận chỉ thản nhiên nói: "Nếu người nghe không quen vậy mời trở về, không ai ép người ở lại."

"Ta nề người là ân nhân cứu mạng Vương gia mới lần nữa chịu đựng người, nhưng nếu người vẫn bày ra thái độ không để ý gì, ta sẽ không nhịn nữa." Tô Tam then quá thành giận, đang muốn phát hỏa đột nhiên nghe trong phòng truyền đến tiếng động kỳ lạ.

" Là tiếng gì?" Lực chú ý của Tô Tam lập tức bị dời đi, hần đi vào liền thấy, Ninh Đan Hi vốn đã chết nằm trong thùng gỗ ngâm cỏ linh chi bỗng đứng đứng lên.

"A!!!!" hần hét lên một tiếng, sợ tới mức ngã xuống nền đất, " Quỷ!!!!"

Lúc này Long Khiếu Thiên từ trên núi gấp gấp trở về nghe thấy Tô Tam hét lên như sấm, nhanh chân vọt vào xem xảy ra chuyện gì, nào biết vừa vào trong phòng, đã nhìn thấy người đứng thẳng trước mặt, nháy mắt mừng như điên lủi khấp toàn thân, kinh ngạc thét lên. " Đan Hi!"

" Ta..... Không phải đã chết sao?" Ninh Đan Hi mờ mịt nhìn hai người lại cúi đầu nhìn xuống chân mình, " Chân của ta có thể đi rồi? Tại sao lại như vậy?"

" Là Long Khiếu Thiên cứu người!" Cao nhân chậm rãi sải bước đi vào, giúp hần giải hết nghi ngờ, "Người nên cảm ơn hần, vì cứu được mạng người, hần chẳng những mỗi ngày trích máu tươi còn lên tận đỉnh núi hái cỏ linh chi, để thân thể người không bị thối rửa."

Ninh Đan Hi kinh ngạc nói không ra lời, còn chưa kịp suy nghĩ Long Khiếu Thiên đã bước một bước xa chạy đến ôm y, " Đan Hi, người cuối cùng đã sống lại!" Hần mừng rỡ như điên nước mắt vui sướng không ngừng rơi xuống.

"Ninh công tử thật đã sống lại, ta còn giết mình tưởng quỷ." Tô Tam bỏ khỏi mặt đất, không dám tin nhìn chăm chú vào Ninh Đan Hi, giống như muốn xác nhận đây có phải ảo ảnh hay không. " Thì ra cao nhân thật sự thần thông quảng đại, lúc trước ta còn chỉ trích cao nhân thật không phải, thật quá bất kính!"

" Khiếu Thiên, người....." Ninh Đan Hi ngược mắt nhìn dáng vẻ xanh xao vàng vọt của Long Khiếu Thiên, " Tại sao lại gầy thành như vậy?"

“Đó là đương nhiên,hắn đem một nửa máu trong người truyền cho ngươi,tương đương đem một nửa sinh mạng cho ngươi,không suy yếu mới là lạ,nếu không ngươi cho rằng hai chân đã gãy tại sao có thể lần nữa đứng lên?”

Ninh Đan Hi đau lòng xoa lên mặt hắn,rơi lệ xuống,” Tại sao ngốc như vậy? Tại sao xả thân cứu ta?”

” Bởi vì ta không muốn mất đi ngươi nữa,” Không quản những người khác còn ở đây,Long Khiếu Thiên hôn lên giọt lệ nóng trên mặt y,” Ngươi chết ta sống còn ý nghĩa gì? Ngươi thật nhẫn tâm,bỏ đi để lại một mình ta.”

“Ta nghĩ đến chỉ cần ta chết, Hoàng Thượng sẽ thả ngươi.”

“Đó là sách lược phụ hoàng muốn ta chết tâm,ông ấy nghĩ chỉ cần như vậy có thể bức ta cưới Duyệt Bình công chúa,thật sự đánh giá thấp tình yêu ta dành cho ngươi.”Long Khiếu Thiên ôm y thật chặt,”Ta tin tưởng trải qua chuyện này, phụ hoàng sẽ không bao giờ giống chúng ta,huống chi ta đã lấy ngươi vào cửa.”

Ninh Đan Hi nhướn cao mày,” Vân vân,ta khi nào thành thân với ngài,ta tại sao không biết?”

Long Khiếu Thiên cười ha ha,” Hiện tại đối ý đã không kịp,chúng ta đã bái đường thành thân trước mặt phụ hoàng cùng đại hoàng huynh! Ngươi đã là chánh thất của vương gia ta!”

Ninh Đan Hi nén đi chút ít ngọt ngào nổi lên trong lòng,véo hắn một cái,” Ta còn chưa tha thứ ngươi!”

Long Khiếu Thiên xụ mặt xuống,ăn nói khép nép xin tha thứ.”Đan Hi....”

“Hơ! Hai người các ngươi muốn tình chàng ý thiếp tới khi nào?” bị bỏ qua ở một bên,cao nhân không vui xen vào giữa hai người”Nơi này là nơi thanh tịnh, không phải là nơi vợ chồng các ngươi ân ái!”

Ninh Đan Hi nghe xong thẹn thùng cúi đầu,Long Khiếu Thiên nhìn sang hướng cao nhân nghiêm mặt nói:” Đan Hi có thể chết đi sống lại đều do công lao của ngài, nếu không chỉ sợ ngươi sẽ vĩnh viễn cách khỏi ta,ta thật không biết nên cảm ơn ngài thế nào mới tốt,xin nhận một cái dập đầu của ta.”

“Lạy thì miễn đi,ta ghét nhất loại lễ tiết phiền phức!”Cao nhân lấy ra một bình thuốc ném cho Ninh Đan Hi,”Nhìn một nửa khác của ngươi thành tâm cảm tạ ta như vậy,này cầm đi,chờ một lát cho hắn dùng,có thể bồi bổ thể lực mấy ngày qua,để tránh hắn chống đỡ không đến ngày mai sẽ ngã xuống,mắc công đổi lại ngươi đến cầu ta cứu hắn.”

Ninh Đan Hi cảm kích đón lấy,” Ta sẽ làm theo.”

“Sắc trời đã tối,các ngươi ở lại đây một đêm cuối cùng,sáng sớm ngày mai các ngươi cũng nhanh xuống núi,dỡ phải ở lại đây chướng mắt!” Nói xong,cao nhân sải bước đi ra ngoài,Tô Tam cũng lập tức lui ra,để lại không gian cho cặp vợ chồng mới.

46. Chương 46: Vĩ Thanh

“Ngươi nói vị cao nhân kia là ai? Tại sao có biện pháp giúp người chết sống lại? Còn chịu giúp chúng ta?” Ninh Đan Hi nhìn bóng dáng cao nhân rời đi,đưa ra một đồng nghi ngờ trong lòng.

“Ta cũng không rõ lắm,tất cả đều là Tô Tam đưa chúng ta đến,vị cao nhân này đúng thâm tàng bất lộ, có lẽ hắn tu luyện pháp thuật,nên biết cách làm người chết sống lại.”Nhiều ngày lao động quá độ khiến Long Khiếu Thiên chỉ có thể nỗ lực chống hai chân mềm nhũn,đang nói chuyện cổ họng đột nhiên khô khốc ho lên vài tiếng

“Mau uống thuốc này vào.”Nhớ lại lời cao nhân nói,Ninh Đan Hi vội vàng mở bình thuốc,đút Long Khiếu Thiên uống,cũng đã sớm quên bản thân nói không tha thứ hắn,một lòng lo lắng cho thân thể hắn.

Long Khiếu Thiên mừng rỡ hưởng thụ được y hầu hạ,nuốt viên thuốc vào.

“Ngươi cảm thấy thế nào? Tốt hơn nhiều chưa?”

Có lẽ do viên thuốc phát sinh tác dụng,Long Khiếu Thiên cảm giác được có một loại sinh lực từ bụng khuếch tán đến đan điền,thành công đuổi đi một mối,thoải mái đến nói không ra lời.”Ta cảm thấy có chút choáng

váng.” Nhận thấy Ninh Đan Hi quan tâm cho mình, hẳn mừng thầm trong lòng, nhưng mặt ngoài vẫn làm bộ như suy yếu, ý đồ lấy khổ nhục kế làm y cảm động.

“Mau nằm xuống!” Ninh Đan Hi khấn trương dìu hắn đến trên giường, “Kỳ quái, thuốc vị cao nhân kia cho chẳng lẽ không có hiệu quả! Ta mời hắn lại đây xem ngươi!”

“Đã trễ thế này, đừng quấy rầy giấc ngủ của người ta,” Long Khiếu Thiên giữ chặt tay hắn, dùng tay vòng qua eo hắn. “Chỉ cần ngươi bên ta là được.”

“Ngươi không phải còn choáng váng sao?” Ánh mắt lo lắng của Ninh Đan Hi xem kỹ hắn, “Lỡ như bị mắc bệnh nặng thì sao?”

” Bệnh của ta thật sự rất nặng,” Long Khiếu Thiên nói xong, bàn tay bắt đầu dò vào trong y phục của y, “Bệnh đó gọi là bệnh tương tư, chỉ cần ôm ngươi một lát là khỏe, ta muốn ngươi đến chết, chỉ có ngươi mới có thể trị bệnh của ta.”

“Ngươi.....” Ninh Đan Hi nghe hắn nói lời không đứng đắn, khuôn mặt tuyệt mỹ nhất thời đỏ lên, đưa tay đánh hắn, “Thì ra ngươi đang giả bệnh! Hại ta lo lắng cho ngươi muốn chết, thật đáng ghét!”

Long Khiếu Thiên bắt lấy tay hắn, nụ hôn rơi trên khuôn mặt đỏ bừng của hắn, “Đây đền bù cho lần trước không thể động phòng, ta vẫn trung trinh chờ ngươi đến đêm nay, nên để ta đối tốt với ngươi!”

“Đừng náo loạn,” Ninh Đan Hi vừa nói vừa phát ra tiếng thở dốc, “Nơi này của cao nhân, hắn và Tô Tam đều ở cách vách, sẽ nghe được!”

” vậy cứ để bọn họ nghe!” Long Khiếu Thiên nhanh chóng cởi xuống y phục của y, “Để bọn họ biết chúng ta ân ái cỡ nào!”

“Ngươi....” Ninh Đan Hi kháng nghị nhanh chóng bị nụ hôn cuồng nhiệt tới tấp của hắn chặn kín.....

Hai người cùng nhau triền miên, mười ngón tay đan chặt vào nhau tượng trưng cho tương lai tốt đẹp của bọn họ, từ nay về sau sẽ không chia ly.

Nghe thấy phòng bên cạnh truyền đến tiếng thở làm người ta đỏ mặt, Tô Tam còn ngủ được, còn hắn định đi ra ngoài, ngoài nhà tranh có quang cảnh màu bạc ánh trăng chiếu xuống màn đêm, chiếu sáng khung cảnh u ám khắp núi.

Hắn một mình đi tới sơn cốc không có một bóng người, đột nhiên có một làn khói nhẹ thổi tới, giấy lát lại biến thành hình người xuất hiện ở trước mắt hắn.

Cao nhân vẻ mặt bình tĩnh, không có một tia kinh hoảng. “Tại sao là ngươi, âm hồn không tiêu tan đi theo ta sao!”

” Ngươi lại tự tiện để hồn phách bỏ chạy?” Nam nhân biến ảo bộ dạng vô cùng tuần mỹ, gương mặt lại lộ ra âm trầm. “Không sợ ngọc đế biết được sẽ giận giữ?”

“Ngươi muốn đi tố cáo ta sao?” Cao nhân không chút sợ hãi trừng mắt nhìn hắn, “Vậy thì đi đi, dù sao ta đã sớm biết bản thân bất tử, mấy trăm năm qua ta ở lại nhân thế, tất cả những người ta biết đều chết, chỉ còn mỗi mình ta ở lại thật sự rất cô độc, cho dù năm đó ta ở thiên đình âm ỉ cùng nguyệt lão, còn lén chạy tới phá hư tơ hồng của ông, làm cho ngàn vạn nam nữ bị chia rẽ, mới bị ông ấy bắt báo ngọc đế từ đó ta không những bị giáng xuống trần còn trở thành người giữa hai giới âm dương nửa người nửa quỷ, hại ta bị coi như quái vật, không ai dám tiếp cận ta, trừng phạt này không phải quá nặng đi!”

“Ngươi đoán sai ý ta đến đây,” Nam nhân mặt không chút thay đổi nhìn hắn, “Ta biết mấy trăm năm nay ngươi đang đền bù mấy cặp tình nhân bị ngươi mấy trăm năm trước chia rẽ, để cho bọn họ chuyển thế có thể lần nữa ở cùng một chỗ, cho nên ngươi lần này lấy lại hồn phách Ninh Đan Hi, ta không hề tin báo ngọc đế để ban thưởng.”

“Vậy ngươi tới đây làm gì? Diêm vương đều nhân như ngươi vậy sao? Không có việc gì chạy đến nhân gian!”

“Ta đặc biệt đến xem ngươi, muốn nói với ngươi, trong lòng ta ngưỡng mộ ngươi đã lâu,” “Trong mắt Diêm vương có một loại cuồng dại cố chấp,” “Ngươi không có cô độc, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi, thời điểm

người thấy tịch mịch có thể gọi tên ta,ta sẽ đến gặp người.” Vừa nói xong,hắn như một làn khói biến mất giữa không trung.

Nhất thời không thể tiêu hóa hàm ý trong câu hắn nói,cánh môi của cao nhân hé ra sau hợp lại,trong đầu trống rỗng đứng lặng tại chỗ thật lâu không thể hoàn hồn,chẳng lẽ hắn đang thổ lộ với y?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-tam-my-lang>